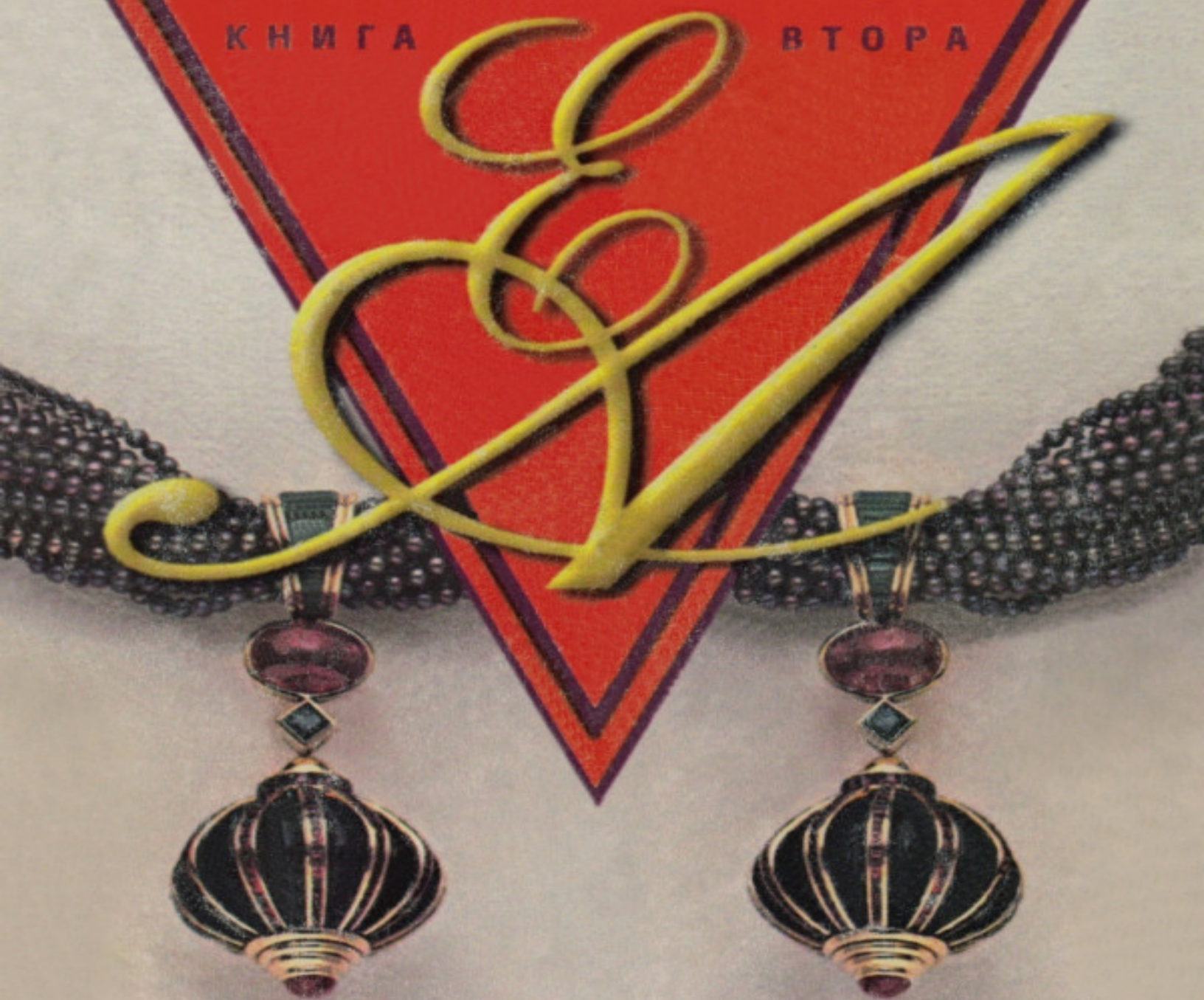

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЕР

КНИГА

ВТОРА

НАСЛЕДСТВО ОТ
ТАЛИНИ

ПРОЗОРЕЦ

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР НАСЛЕДСТВО ОТ ТАЙНИ КНИГА 2

Превод: Лазар Христов

chitanka.info

ГЛАВА 33

МОДИ

Арднаварна

Беше приятна прохладна утрин. Вятърът фучеше и тъй като така и така трябваше да ходя по магазините в Галуей, реших да предложа на Шенън и Еди да ме придружат. Там има една чудесна стара книжарница, пълна с най-различни древни съкровища, както и с най-новите, и реших, че може да искат да я разгледат, докато аз съм заета със задачите си.

Бяха ходили на разходка и бавно се приближаваха по моравата към мен. Сега тя е висока почти до кръста и пълна с диви ириси и метличина, почти като приказна градина. Сините цветя виреят чудесно в нашите почви, знаете ли — трябва да видите хортензиите в тюркоазено и лилаво и всичките нюанси по средата. И плетовете, обграждащи нашите пътища и пътечки, прибавят изобилие от червено и розово, също като цветята в джунглата. Прибавете рододендроните през сезона, моите люляци, и разбира се моите любими рози, и ще получите рая на градинаря.

Както и да е. Ето ги, двете млади създания, вървящи с доближени глави докато разговарят. Видях, че лицето ѝ блести от интерес и... и какво? Възхищение ли беше? Обожание? Трудно е да се каже, но определено имаше интерес, а за другото се надявах. Не съм голяма сватовница, но и двамата ги харесвам толкова много, а те са толкова „подходящи“, както би казала мама.

Моите далматинци се носеха след тях със смирен кучешки израз на муцуните. Ако тези двамата останеха още малко тук, кълна се, че тези проклетии щяха да избягат от моето легло в това на Шенън. И само за нея бих позволила такава предателска демонстрация на обожание от тяхна страна.

Викнах им, че отивам в града и ги попитах дали искат да ме придружат. Разбира се, съгласиха се.

— Аз ще карам — добави Еди, но на мен такива не ми минават.

— Карането е моя работа — казах аз твърдо. — Тръгвайте с мен. — И аз ги поведох към гаражите, където на времето се приютяваха дузина хубави машини, поддържани от помощник, който беше луд по тях и вършеше цялата мръсна работа.

Когато бях дете се возехме с голям стил в татковата специална ярко жълта Лагонда — дълга, ниска и спортна, също като тази в романа на Майкъл Арлън „Зелената шапка“. Тогава това беше модерна книга и аз подозирах, че скъпият стар татко сигурно е бил вдъхновен от нея, защото копираше главния герой, карайки я из Европа, настръхнал като автомобилен състезател.

След това идваше колата на мама — червена, разбира се. Поради червените си коси ние винаги си падахме по червеното. Беше Бугати, толкова дълго отпред, че когато седнех на задната седалка, трудно виждах орнамента на капака. Беше бърза машинка и мама я караше сякаш бе кон, подвиквайки окуражително, когато вземеше някой бърз завой. Чудо е, че никога не прескочи с нея някоя ограда.

Имаше и няколко други, по-малко любими, скучни коли, банално черни. Върхът на всичко беше ролс-ройса. Сребърен призрак, приказна кола, с която се носехме из континента и събирахме тълпите. Бижу си беше тази машина и татко никога не допускаше шофьор до нея, освен когато трябваше да се лъсне. Тя беше неговото дете, неговата гордост и радост, той не позволяваше мама да я кара. Струва ми се, че никога не ходехме до Франция с по-малко от три коли — сребърният ролс, разбира се, защото тогава всички пътувахме заедно. Татко го караше. Лагондата, карана от шофьора, и червеното бугати, което караше мама.

По-късно дойде даймлера, нещо като „екстра“ защото другите бяха поостарели, но ние просто не можехме да ги оставим. И тази е колата, която показах на Шенън и Еди. Беше модел 1937, мисля, с дочен таван, който се сгъваше назад, широки калници, месингова решетка и големи месингови фарове, стърчащи отпред като две огромни очи. Беше лъскаво черен, с тапицерия от червена кожа, и винаги го считах за мой.

Еди и Шенън бяха очаровани от него. Те го разгледаха и с изненада установиха, че е в отлично работно състояние. Казах им за

механика в Оутърард, чието хоби беше да го поддържа във форма. Той просто обичаше много тази стара кола.

Потеглихме по отсечката, покрай пътеката и входа към Голямата къща, нагоре по алеята, която води до пътя. Еди стисна очи, когато колата заподскача по издатините и аз се засмях.

— Не е проблем — извиках им назад. — Тази кола е минавала по тази алея повече години от вашите и нищо ѝ няма.

Бяхме свалили гюрука, денят беше ту ярък, ту се заоблачаваше, както става тук. Явно им харесваше ленивата ни скорост, оглеждаха се и се възхищаваха на дивия пейзаж. За да ги забавлявам, защото е доста път до Галуей, особено със стара кола, започнах да им разказвам отново моята история. Ох, преди да забравя, не носех моите бричове и сако. О, не, мама никога не би позволила това. Човек винаги се облича, когато отива да пазарува в града, така че аз бях в зелено — дългичка пола и подходящ джемпер, защото в колата можеше да стане хладничко, а както казах, духаше вятър. Освен това носех обувки без ток и малък тюрбан, тъмно зелен, изпод който стърчаха моите червени къдрици. Стил точно 1940. Всъщност, спомням си, че Бети Грейбъл носеше нещо подобно във военните филми. Ох, и колко забавни бяха те, помня... но, пак се отплесвам. Както и да е, доколкото си спомням, на тези дрехи нямаше дизайнерско име, освен етикета от магазина „Б и Т“ в Дъблин. От 1985, мисля. Всичко, освен шапката. Тя е от Париж. Мадам Симонета, 1939.

Самата Шенън беше в кремав пуловер, който си бе купила от тук, и цветна въздългичка лятна пола, под която се виждаха каубойски ботуши. Странна комбинация, според мен, но на нея никак си ѝ отиваше. Еди, разбира се, беше в неизбежните дънки. И ето ни, разположени на нашите седалки от червена кожа, в нашата лъскава черна машина с месингови фарове, сякаш две широки очи, носещи се по пътищата на Конемара, повечето в обратното платно, за да избегнем дупките, говорейки, както обикновено за Лили.

Бостън

Имаше нова тръпка в походката на Джон Адамс, докато бързаше нагоре по улица Маунт Върнан, на път за дома. Изглеждаше също така по нов начин. Нямаше ги вече неподходящите дрехи и износените

обувки. Сега дрехите му се приготвяха всяка сутрин от неговата икономка, и той беше толкова елегантен, колкото можеше да се очаква да бъде един разсеян ерудит професор по френска литература от седемнайсети век.

Той не би могъл да каже кога точно беше започнал да забелязва своята икономка, нито би могъл да посочи точната причина. Лили се грижеше за домакинството му в продължение на година и той предполагаше, че е станало постепенно. Тя беше най-дискретната и отбягваща вниманието служителка, но въпреки това той винаги усещаше, когато тя е там. Може би от полъха на френския ѝ одеколон или от сладките виолетки, закичени на рамото ѝ, или може би, мислеше си той виновно, шумоленето на фустите под полата ѝ, когато се движеше. И той, който никога не беше забелязвал женските труфила, знаеше, че може да опише тези поли точно.

Той си каза, че това бе разбира се, защото те бяха толкова различни от обикновените невзрачни сиви дрехи на икономките. През зимата Лили носеше кадифета, в дълбоко виолетово или гъсто тъмно зелено. При по-топло време тя носеше по-светла коприна в сапфирено синьо, което потъмняваше сините ѝ очи, или някакъв друг нюанс, който му напомняше пролетен люляк.

Естествено, роклите ѝ бяха дискретни — високи на шията, с дълги стегнати ръкави — но един мъж не би могъл да не забележи как самата им простота подчертаваше толкова прелестно слабата ѝ фигура, и как богатите оттенъци отличаваха кремавия цвят на кожата ѝ и руменината по бузите ѝ. А и той не можеше да отрече чаровния начин, по който носеше пищната си черна коса, събрана отзад, подчертавайки профила и класическата дължина на шията ѝ.

— Великолепен — възкликна той високо, докато се изкачваше по хълма и минаващите наоколо се обръщаха и се усмихваха. Продължи хода си, отдаден единствено на своите мисли. „Това ти ли си, Джон Адамс? — запита се той. — Да считаш профила на една жена за «великолепен», вместо да мислиш за някоя гръцка статуя? Това ти ли си, да мислиш за шумоленето на фустите под полата на жената, а не за студените портрети на Гейнсбъро?“ Той се спря, за да обмисли въпроса, без да забелязва кикота на един минаващ наблизо, докато гледаше обувките си — добре лъснати, без дупки в тях — като мислеше за своята дискретно избягваща вниманието икономка.

Лили бе образец между прислужниците: беше тиха и скромна. Вършеше работата си добре и неговата прашна къща сякаш се беше събудила за нов живот под нейните слаби бели ръце. Той поклати нервно глава. Отново не би могъл да каже защо. Дори и през зимата имаше оранжерийни рози и лилии, на които беше кръстена, високи, бледи и чисти. Той знаеше, че сега наема по-малък персонал и въпреки това домакинството му костваше по-малко, а къщата му блестеше от чистота. Ястията му бяха точно каквито ги обичаше, обикновени, но добри. Всяка вечер кадифеният му смокинг и пантофите му с монограм бяха готови и прислужницата бързаше да приготви банята му. Гарафата с любимото му сухо шери манцанила беше на масата в библиотеката, и, най-хубавото — Лили го чакаше там да го поздрави.

Джон Адамс се забърза ентусиазирано нагоре по хълма. Той се гордееше с това че е откровен човек и трябваше да признае, че причината, поради която бързаше беше фактът, че Лили го чака. Каза си, че тази вечер ще ѝ предложи да сподели с него чаша манцанила преди вечеря.

Тя сигурно го беше чула че идва, защото отвори вратата още преди той да изкачи стълбите.

— Добър вечер, сър — каза тя с плаха усмивка. — Да взема ли шапката ви, сър, и шала ви, макар че едва ли ви е бил нужен през такъв хубав пролетен ден.

— Хубав ли беше? — попита той, грейнал. — Опасявам се, че не съм забелязал времето.

Но сега го забеляза. Прозорците на къщата му бяха широко отворени. Лек бриз галеше завесите и ароматите от градината се смесваха с вазите цветя на масата в хола, лилиите на Лили и нейният одеколон. — Колко прекрасно изглежда къщата днес — възкликна той ентусиазирано, като ѝ се усмихна. — Благодарение на теб, Лили.

— Благодаря ви, господин Адамс — каза тя, навеждайки очи скромно. — Мило е от ваша страна да го кажете.

Една млада прислужница избоботи „добър вечер“ и бързо изтопурка нагоре по стълбите, за да приготви банята му и преди да е размислил, той каза:

— Ще бъдеш ли така добра да се присъединиш към мен за чаша шери тази вечер, Лили?... Аз... има някои неща, които бих искал да обсъдим с теб.

Лили се поколеба. Тя за миг помисли мъчително, че ще каже не. После отговори:

— Разбира се, сър. За мен ще бъде чест.

— Тогава след половин час — каза той бързо. — В библиотеката. Той поглади късата си брадичка, взирайки се замислено в нея, докато тя не му напомни, че банята му сигурно е готова.

— Ох — каза той изненадан. — Разбира се. Сигурно вече е готова.

Изприпка по стълбите, вземайки ги по две като момче и се обърна на площадката, за да я погледне. Тя го гледаше и се усмихваше, и той се ухили докато преодоляваше оставащите стълби на бегом. Макар че беше възрастен професор — на петдесет, някак си тази вечер се чувстваше по момчешки.

Двайсет минути по-късно вече бе изкъпан, преоблечен и се разхождаше из библиотеката.

— Ето те и теб — възкликна той успокоен, когато точно на часа Лили почука на вратата. Тя пристъпи към него, синята ѝ пола шумолеше и той въздъхна щастливо.

— Казвал ли съм ти някога колко съм доволен, че не носиш сиво? — каза той, подавайки ѝ кристална чаша с най-доброто си шери. — Когато те видя в синьо и виолетово сякаш къщата ми заблестява. — Той кимна, сякаш на себе си. — Да, да. Ти озаряваш живота ми, Лили.

— Благодаря ви, сър. Винаги съм обичала ясните цветове, дори когато бях дете.

— И това къде беше? — попита той заинтригуван.

— Ние живеехме в Конемара, сър. — Тя се усмихна. — Може би затова заобичах ярките цветове. Пейзажът е толкова приглушен там, посребрен от облаците и мъглата.

— Никога ли не грее слънцето? — попита той, изненадан.

Тя се засмя и той си каза, че това е определено най-приятният звук, който беше чувал в голямата си стара къща.

— О, понякога слънцето грее, сър — увери го тя. — През някои дни слънцето става ярко като моята синя рокля, а морето става тюркоазено и зелено. Ние яздехме нашите понита почти до вълните и искахме денят никога да не свършва и нищо да не се променя. Но, разбира се, се променяше. — Тя отиде до отворения прозорец и

погледна навън към градината. Той стоеше до нея, докато тя му разказваше за по-малката си сестра, Сиел, която учела в Париж.

— Сиел! — възкликна той. — Какви чаровни имена е избрала майка ви за дъщерите си!

Лили погледна надолу към чашата си с шери.

— Моята майка е мъртва, сър — каза тя.

— О, да, разбира се. Сега си спомням, че ми каза, че си загубила семейството си при пътуването за насам. Удавили са се, нали? Толкова съжалявам, Лили, беше грубо от моя страна да ти го напомням.

— Ни най-малко, сър. — Тя се изправи и каза сухо. — Мисля, че вечерята е готова, господин Адамс. Благодаря ви много за шерито. Беше мило от ваша страна да ме поканите.

Той отметна глава и се засмя. Каза:

— Никой никога не е наричал Джон Адамс „мил“.

Лили му се усмихна.

— Тогава очевидно не се движите в подходящи кръгове, сър — отвърна тя, възвръщайки стария си маниер на флиртуване.

Той я гледаше как преминава през стаята и си мислеше колко е грациозна: толкова естествена, толкова крехка, толкова женствена.

— Лили — извика той и тя се обърна от вратата.

— Да, господин Адамс?

— Би ли ми правила компания на чаша шери отново утре вечер? Малкият ни разговор толкова ми хареса.

Този път усмивката сякаш идваше от сърцето и озаряваше лицето ѝ.

— Разбира се, сър — каза тя. — Ще ми бъде приятно.

Чашата шери преди вечеря скоро се превърна в малък ритуал. Вечерята за постоянно се измести с половин час и това се превърна за него в най-щастливото време на деня. Пролетта се изниза към лятото и за първи път той не предприе пътуване към Европа.

— Имам толкова работа с книгата, която пиша — обясни той на Лили. — Вече ми отне две години и се страхувам, че ако не я завърша, моите колеги ще ме сметнат за дилетант.

— Съвсем сигурна съм, че никой не би могъл да ви нарече така, сър — каза Лили възмутено. — Вие сте посветен на работата си — всеки го вижда.

Тя явно притежаваше женския усет да намира правилната утешителна фраза, и той добави това към дългия списък от нейни достойнства.

— Защо не дойдеш на кафе след вечеря в библиотеката, Лили — предложи той. — Вечер съм самотен, а компанията ти ми харесва.

Лили погледна работодателя си. Би го описала като „забележително изглеждащ“, с неговата сребриста коса, остра брадичка, и хубавите му кафяви очи, скрити зад очила с дебели рамки. Никога не говореше с никого, освен със своя работодател. Поддържаше дистанция между себе си и готвача и двете млади прислужнички, но въпреки че се заравяше в хиляди малки детайли, произтичащи в управлението на една голяма къща като тази, все пак беше толкова самотна, колкото когато за първи път дойде в Бостън. Беше чувала, че Джон Адамс е гений в областта си и знаеше, че разговорът с него щеше да бъде интересен.

— О, с удоволствие — каза тя и бе сигурна в това.

Писанията му лежаха занемарени на бюрото и купа с нови книги, които беше купил оставаше недокоснат на масичката. Разговорът им след вечеря в библиотеката стана събитие, за което и двамата всяка вечер нямаха търпение. Лили говореше малко за семейството и детството си, предпочиташе той да говори за пътуванията си, за изкуство и книги, и за своята работа.

— Трите любви на моя живот — сподели ѝ той, — и най-голямата утеха за всеки мъж.

Тя се разсмя.

— Моят баща винаги казваше, че това е съпругата на мъжа, сър.

Той се вгледа в нея.

— Би ли ми направила услуга, Лили, да не ме наричаш сър, когато сме сами? На мен ми е приятна рядката компания на една чаровна, образована млада жена, и няма нужда винаги да се обръщаш към мен със „сър“.

Той ѝ показваше колекциите си и всичките си съкровища, прелиствайки крехките листа на книга с миниатюри от петнайсети век. И една много рядка готическа библия, и персийски и китайски ръкописи. Говореше надълго за любимата си тема, френската литература от седемнайсети век, и тя го караше да ѝ препоръча някои книги за четене, така че да може да разбира за какво става дума. Така

че тя си състави списък на книгите и всяка седмица той ѝ задаваше въпроси върху това, което е прочела, отнасяйки се с нея като с ученичка.

Лятото премина в есен, есента в зима, но господин Адамс вече не канеше колегите си, както на времето. Той предпочиташе компанията на икономката си.

— Трябва да си срещнал някоя жена, Джон — казваха те шеговито. И бяха изненадани, когато той се смееше и свиваше рамене. — Може ли да е истина? — питаха се те един друг. — Може ли някоя жена да е омагьосала стария Портър Адамс най-накрая? И ако е така, коя е тя? — Никой от тях не можеше да си спомни дори да го е виждал с жена.

На следващата година, на първия ден от пролетта, когато Лили приближаваше двайсет и първия си рожден ден, господин Адамс я чакаше нервно в библиотеката. Той се усмихна успокоен, когато чу почукването на вратата и тя влезе. Мислеше си колко е красива, докато тя вървеше към него и се чудеше с пристъп на страх, дали друг път ще я види да влиза в библиотеката. Защото след това, което имаше да ѝ казва, съществуваше шанс да не влезе.

— Ела тук, Лили — каза той и тя пристъпи по-близо. Гледайки я в очите, той каза. — През тези последни месеци ти започна да значиш страшно много за мен. Знам, че съм много години по-възрастен от теб, но все пак си правим хубава компания, нали? Мислех си, Лили, че би било много приятна идея, ако се съгласиш да се омъжиш за мен.

Тя се взря в него с разширени от шок очи и той бързо каза:

— Виждам, че предложението ми те изненадва, но аз не съм човек, който знае как да показва чувствата си. Моля те да бъдеш моя жена Лили. Не очаквам отговора ти веднага, но моля те, помисли си, имаш време...

Лили не каза нищо. Тя само поклати глава невярващо и се обърна. Той я наблюдаваше като в агония как стигна до вратата.

— Поне му отдели време — извика той след нея. — Това е всичко, което искам, само да го обмислиш. Мисли седмица, месец... цяла вечност, ако трябва.

Лили се обърна и го погледна.

— Благодаря ви много, господин Адамс. Ще го обмисля — каза тя и тихо затвори вратата след себе си.

Като вървеше спокойно, сякаш нищо не се беше случило, Лили пресече коридора към задната част на къщата. Огледа хубаво обзаведената удобна малка всекидневна и малката спалня, която беше наричала дом повече от две години.

Потъна в брокатеното кресло край огъня и вдигна краката си на малкото столче. Погледна масичката до себе си с малкия куп книги — нейното „задължително четиво“ за личния курс по литература на господин Адамс, и фотографията в сребърна рамка от родината си.

— Исусе! — възкликна тя, скочи на крака и се заразхожда развълнувано из малката си стая. Защо трябваше да разваля всичко с предложението си за женитба? Беше толкова цивилизовано, толкова хубаво и приятно. Толкова сигурно. Тя беше работила много, за да стигне до сегашното си положение. Беше се постарала да остави миналото зад себе си. Повечето от парите, които печелеше, отиваха у Шериданови за детето, макар че никога не казваше къде е. Не желаше връзка с тях или с миналото си.

Замисли се отново за предложението за женитба на господин Адамс. Би могла да стане госпожа Джон Портър Адамс, красивата млада жена на един от най-богатите и най-важните хора. Представи си за миг какво би било да бъде омъжена за него, и ѝ се прииска да плаче. Той беше достатъчно стар, за да ѝ бъде баща. А тя бе все още толкова млада, и въпреки това, което се бе случило, в сърцето ѝ винаги имаше надежда, че някъде на хоризонта някой ще дойде да я спаси.

Тя се хвърли на леглото и заплака както не беше плакала от дълго време. Откакто беше получила писмото на Сиел с ужасната вест, че нейната майка е мъртва. По-късно тя избърса сълзите си и си каза да не бъде такава глупачка и че може би, просто може би, ако станеше госпожа Джон Портър Адамс, татко щеше да прости на блудната си дъщеря и тя отново щеше да се върне в Арднаварна.

Една седмица тя отбягваше господин Адамс, изпращайки малката прислужница да го чака, страхувайки се от очакващите му очи, които търсеха отговор. Нощ след нощ лежеше будна, мислейки какво ли щеше да бъде, когато му станеше съпруга. Щеше да бъде стопанка на неговия дом вместо просто икономка. Щеше да има силата на парите и положението. Щеше да може да прави каквото си иска със

старата къща, да приема гости и да дава партита. Щеше да е почти като в старите времена.

На следващата вечер тя отиде в библиотеката. Почука на вратата и почака той да извика „Влез“. Той беше на бюрото си до далечния прозорец, гледащ към градината. Скочи стреснато на крака, докато тя премина през стаята и застана пред него с гордо вдигната глава и изправен гръб.

— Е, Лили? — каза той.

— Аз приемам вашето предложение, господин Адамс — каза тя спокойно. — Ще бъде много щастлива да стана ваша съпруга.

Сватбата се състоя две седмици по-късно в хубавата църква на Парк Стрийт. Булката беше облечена в тъмносин жакет от коприна над кремавата копринена рокля. Сламената ѝ шапчица беше украсена с копринени цветя и носеше букетче виолетки, прикрепено на кръста, игла със сапфир и диамант на шията си, подарък от съпруга ѝ. Гости не бяха канени и двама непознати трябваше да бъдат извикани от улицата за свидетели. Ръката на Лили трепна, когато подписваше. Тя изглеждаше толкова бледа и нервна, че съпругът ѝ я обви успокояващо с ръка.

— Ти ме направи най-щастливият човек на света — каза той, когато заминаха на двуседмичния си меден месец във Върмонт.

Старата колониална странноприемница беше семпла, но чаровна, с портал с бели колони и сенчеста веранда, гледаща към градините и бързата, тясна рекичка. Единствените звуци идваха от природата: от шумоленето на реката, от песните на птичките, от овцете, кравите, и излайването на игривото куче. Ако собствениците се бяха изненадали от очевидната разлика във възрастта между булката и младоженеца, те не го показаха, докато ги въведоха в апартамента с две спални, който той бол е резервирал.

Той я остави сама в стаята ѝ за да се преоблече за вечеря и тя седна на бялото легло, мислейки с ужас за първата си брачна нощ. Обзе я паника и тя потръпна от страх, когато си спомни грубия Дермът Хатауей. Знаеше какво се очаква от нея тази нощ и знаеше, че не може да го изтърпи. Всичко това беше ужасна грешка. Изобщо не трябваше

да се омъжва за него. За пореден път просто не беше помислила, а сега беше късно.

Чудеше се дали би било по-лесно ако той беше млад мъж, и се сети за Фин, толкова жизнен и хубав, гледащ я с тези гладни очи. Но Джон беше стар. Косата му бе сива, ръцете му — бледи, а тялото му... тя потръпна, неспособна да мисли повече. Той е джентълмен, напомни си тя. Всичко ще бъде наред. Тогава си спомни за другата Лили, седемнайсетгодишната дебютираща звезда, която беше сигурно предопределена да се омъжи добре. Тя би могла да се омъжи за всеки от дузината млади мъже, а сега, на двайсет и една, ето къде се беше оказала.

Наболяваше я главата. Тя изтича до прозореца и го разтвори, изпълвайки дробовете си с хладния вечерен въздух. Каза си, че току-що се е омъжила за един от най-добрите мъже на Бостън, че той беше умен, културен и богат. Напомни си, че щеше да бъде една от важните дами в Бостън, отново стълб на обществото, освободена най-после от тъжното си минало. Каза си, че ще дава вечерни партита за своя съпруг и следобедни чайове за дамите, а може би дори и голям бал. Новият ѝ съпруг обичаше да пътува и тя щеше да го придружава. Щеше да си купува чудесни дрехи от парижките бутици, от Уърт и Накет, и Десе. И после младата госпожа Адамс щеше да смае целия Бостън с красотата, дарбите и грацията. И може би татко щеше да ѝ прости най-после.

Без да изхвърля картината на бляскавото бъдеще от съзнанието си, тя се облече за вечеря в мека зелена муселинова рокля с широко деколте, което разкриваше раменете ѝ. Завърза виолетовия сатенов пояс и сложи букетче виолетки на кръста си. Вдигна косата си и я закрепил с перлени фиби, а когато съпругът ѝ почука на вратата, вдигна брадичка, пое въздух и каза, че е готова.

Те бяха единствените гости в бялата трапезария и Лили не яде нищо. Гледаше безмълвно навън през прозореца към притъмнените дървета и ливади, слушайки шумовете на реката и вечерните песни на птичките, докато съпругът ѝ наливаше шампанско, което тя не пиеше.

Джон не беше глупав. Той знаеше, че тя е нервна и мислеше, че я разбира. Но той нямаше опит в тайнствените нрави на жените и не знаеше какво да прави.

— Защо не опиташ сладоледа, скъпа моя? — каза той услужливо.
— Казаха ми, че е домашен.

Лили го погледна, сапфирените ѝ очи пръскаха гняв.

— За бога, не се дръж с мен като с дете! — тросна се тя.

Той я изгледа изненадано.

— Съжалявам. Просто си мислех, че сладоледът ще ти хареса.

— Е, не ми харесва — тя извърна глава и се загледа тъжно към градината.

— Сигурно си много уморена, Лили — каза той меко, тя се обърна и отново го изгледа. Той се усмихна, вдигайки ръка в протест. — И не преди да го кажеш, не се отнасям с теб като с дете. Просто се държа по начина, по който смятам, че един младоженец би постъпил при дадените обстоятелства. — Той пое ръката ѝ през масата и каза нежно. — Лили, мисля, че знам какво преживяваш точно сега. Всичките ти съмнения и колебания дали си постъпила правилно да се омъжиш за един толкова по-възрастен от теб човек. И всичките ти страхове за нашия меден месец. Искам да те уверя, че няма да ти досаждам. Ти имаш собствена стая и тя ще остане твоя, докато избереш дали да ме поканиш да я споделя с теб.

Лили прочете искреността в лицето му и каза засрамена:

— Ти си най-добрият човек, когото съм срещала. Просто не съм свикнала да те наричам още „Джон“ вместо „господин Адамс“. Всичко стана толкова бързо.

Той се усмихна, успокоен.

— Не беше нужно толкова дълго, за да преминал от „сър“ към „господин Адамс“. Около седмица, доколкото си спомням. Така че ще живея с надеждата.

Тя знаеше, че това което каза беше вярно и че той е най-добрият човек. И че е щастлива да бъде негова съпруга. Изпълнена със срам заради избухването, тя вдигна ръка и я притисна към бузата си.

— Имаш ли нещо против да се оттегля сега? — каза тя спокойно. — Прав си. Уморена съм.

Той я придружи по стълбите и бързо я целуна по бузата.

— Приятни сънища, скъпа моя — каза той, гледайки я как се изкачва по широкото стълбище. И си помисли, че съпругата му изглежда красива и крехка като нимфа в зелената си рокля. По-късно той излезе на верандата, за да изпуши една пура, заслуша се в совата в гората и си помисли доволно колко щастлив човек е.

Лили разкопча дузината малки копчета и остави меката рокля да се плъзне на пода. Тя отиде до прозореца и облегна ръцете си на рамката, взирайки се копнеещо в меката тъмнина.

Това трябваше да е най-чудесната нощ в живота ѝ — щеше да се омъжи в семейния параклис, и Голямата къща и всичките знатни къщи щяха да са пълни със сватбари. Татко щеше да я заведе до олтара, горд от своята красива млада дъщеря в девствено бяла рокля. И красивият млад мъж, който в сънищата ѝ сякаш винаги имаше лицето на Фин О'Кийфи, щеше да я чака до олтара. Щеше да има органична музика и прекрасни цветя, Сиел щеше да бъде единствената ѝ шаферка и майка ѝ щеше да плаче от радост. След това щеше да има великолепен бал, и по-късно през нощта тя и нейният чудесен млад съпруг щяха да сключат ръце и да се спогледат заговорнически, смеейки се, и щяха да се прокраднат до стаята си, за да бъдат най-последни сами.

Познатият мирис от пурата на Джон се носеше нагоре към прозореца и тя се замисли какво би ѝ казала майка ѝ преди първата ѝ брачна нощ. „Трябва винаги да помниш своя дълг“, щеше да каже тя твърдо, и Лили знаеше, че щеше да бъде права. Беше оправила леглото си и сега трябваше да легне в него със своя съпруг.

Облече новата си бяла сатенена нощница и разреса дългата си черна коса, спомняйки за хубавите сребърни четки, които беше имала на времето. Помисли си, че сега би могла да си купи други сребърни четки, колкото си иска. Но не ги искаше. Не искаше нищо, освен тази нощ да е свършила.

Прекося малкия кокетен хол до спалнята на мъжа си. Угаси лампата, качи се на широката спалня и придърпа завивките до шията си. Затвори очи и зачака.

Джон изпуши пурата си. Той се позабави малко, наслаждавайки се на прохладния нощен въздух и с доволна въздишка си каза отново, че е много щастлив човек. Преди беше мислил, че животът му е пълен, но сега, с Лили до него, беше свършен. Пожела лека нощ на домакините и се изкачи до стаята си. Съблече се в тъмното, мислейки си колко са сладки ароматите на градината, нахлуващи през отворените прозорци. Но имаше един друг аромат, познатият одеколон на Лили.

Обърна се, за да я погледне лежаща в леглото му, и, усмихвайки се, поклати глава.

— Може ли да е вярно? — прошепна той, сядайки до нея. Той обърна ръката ѝ с дланта нагоре, обсипа я с меки целувки и прошепна. — Сигурна ли си, Лили? Искях да имаш време...

— Сигурна съм — каза храбро тя.

Той се покачи в леглото, легна до нея и тя беше тази, която протегна ръце и го прегърна. Той изпъшка и треперещ я придърпа по-близо. Галеше косата ѝ и целуваше лицето ѝ, прокара ръката си по меката кожа на ръцете ѝ и по голия ѝ гръб. Лили се притисна силно към него, страхувайки се, че би могла да промени решението си и да избяга.

Когато Джон започна да я люби нежно и внимателно, толкова различно от Дермът Хатауей, тя се зачуди защо се беше страхувала. Той беше сладък и внимателен и тя знаеше, че това значи много за него, макар че за нея значеше по-малко и от нищо. Това бе нейният дълг, напомни си тя. Бе част от сделката, за да стане госпожа Портър Адамс, защото, Бог знае, грешница и изгнаничка каквато си беше, тя нямаше какво друго да му предложи освен своето тяло.

Меденият месец мина приятно: правеха дълги разходки из околността или мързелуваха край реката. Четяха и ядяха вкусни вечери сами в трапезарията, единствените гости. Вечерта, преди да се приберат у дома, Джон ѝ каза, че иска да даде прием, за да я представи на бостънското общество.

— Все пак, сега ти си свързана с повечето от тях — каза той. — И аз нямам търпение да те покажа на всичките тези стари копои, които се опитваха да ме оженят за своите внучки и племеннички от трийсет години.

Поканите бяха гравирани и доставени на ръка, а Лили се хвърли в трескава подготовка. Преди сватбата тя беше уволнила готвача и прислужничките и нае нов персонал, защото не искаше в дома си никой, който да си спомня, че е била просто икономка.

Тя изработи меню за бюфета, което смяташе, че ще удовлетвори важните ѝ гости. Разбира се, щеше да има шампанско и дузина студени блюда, защото вечерта обещавахе да е много топла. Тя изрови сребърните сервиси на Адамсови, заповяда да се лъснат масивните подноси и полилеи и да се наредят масите в голямата трапезария. Нае

струнен квартет да свири дискретно в ъгъла на музикалната стая и повика цветар, за да превърне цялата къща в цветна градина. Искаше ѝ се да има време да отиде до Париж, за да напазарува, но реши, че ще облече сватбената си рокля, защото беше най-хубавата дреха, която притежаваше. И тогава Джон отвори големия сейф в задната част на един шкаф в библиотеката и ѝ показа семейните реликви, диамантите и рубините, сапфирите и смарагдите. Каза ѝ, че вече са нейни.

Дамите на Бостън бяха зашеметени, меко казано, от обявяването на брака на Джон Портър Адамс.

— Но коя е тя? — питаха се те пред чашите чай възбудено. — Говорят, че е чужденка. Сигурно я е срещнал при пътуванията си, защото никой в града не си спомня някога да са я виждали.

И те изпращаха потвържденията си по пощата, едва сдържайки любопитството си до деня на приема.

Лили си мислеше триумфално, че къщата изглежда съвършено и проверяваше дали всичко си е на мястото. Голямото стълбище беше превърнато в розова пергола и дузина лакеи в тъмносини ливреи стояха покрай перилата. Навсякъде имаше цветя и мелодията на любимия на съпруга ѝ концерт на Моцарт се носеше от музикалната стая. Бюфетните маси бяха чудесна гледка, покрити с бяла дамаска и високи букети от лилии в сребърни вази, освен семейните сервизи. Джон напълни чашата си с шампанско и вдигна тост.

— За моята жена, най-хубавата в Бостън — каза той искрено, защото наистина го мислеше.

— И най-забележителния мъж в Бостън — отвърна тя с усмивка, защото и тя го вярваше.

Отвън се чу шум от карета и тя погледна развълнувано.

— Ох! Ето ги! — възкликна тя и той се усмихна, докато тя бързаше към края на стълбището, за да посрещне гостите си. Изглеждаше толкова млада и чаровна в стегнатия син корсет и кремавата пола. Имаше цветя в косата си и носеше диамантено-сапфирени обици, които не беше виждал от времето на майка си.

Наетият слуга отвори вратата и Лили видя как той изкачи стълбите, носейки сребърен поднос, на който имаше бяла картичка.

— Поздрави от госпожа Братъл Уайт, мадам — каза той.

Лили я взе и прочете. Възбудата изчезна от лицето ѝ и тя я подаде мълчаливо на съпруга си. Госпожа Братъл Уайт съжалява, че в

резултат на непредвидени обстоятелства няма да може да присъства на приема тази вечер — прочете Джон на глас. — Няма нищо, Лили — каза той утешително. — Милата, сигурно се е простудила. Все пак тя гони седемдесетте, знаеш.

Пристигна друга карета и отново прислужникът им донесе картичка. В нея пишеше същото: и госпожа Джеймс Адамс съжaliaва, че... — прочете той, озадачен. — Но тя ми е леля — възкликна той. — От години ме тормози да се женя. Нищо не би й попречило да се запознае с жена ми. Какво е станало? Да не би в Бостън да върлува някаква епидемия, за която нищо не знам?

Една след друга каретите спираха отпред, но гости не идваха, само белите картички с имената им и писмените им извинения.

Лакеите стояха безучастно на стълбите, музиката свиреше, шампанското и храната чакаха в трапезарията.

Лили изправи гърба си и се стегна. Вирна брадичката си и с цялото си достойнство се изкачи по стълбите до стаята си. Застана до прозореца, наблюдавайки процесията от хубави карети, идващи по улица Маунт Върнан. Всеки кочияш слизаше и се изкачваше по стълбите, за да предаде картичката си. Всички тези „съжaliaващи дами“, мислеше си тя с горчивина, приемайки истината. Чрез брака си тя беше свързана с всички добри бостънски семейства. И нито едно от тях не я признаваше. Осъзна, че повече партита в дома ѝ нямаше да има. Никой вече нямаше да дойде.

Джон научи истината от леля си по-късно същата вечер. Неговата бивша готвачка, сега наета от госпожа Братъл Уайт, беше изплюла камъчето в деня на партито.

— Тя е ирландка, като мен — беше казала тя на новата си работодателка. — И преди това му беше икономка. Тя ни изгони, когато реши да се омъжи за него и да се издигне в живота. Винаги се надуваше. Всеки би си помислил, че е истинска дама, а не ирландска прислужница като нас.

На следващата сутрин господин и госпожа Адамс заминаха на едно продължение на медения месец, оставяйки зад себе си скандала, който отказваше да отшуми.

ГЛАВА 34

МОДИ

Арднаварна

След като бях завършила пазаруването в Галуей и Шенън и Еди спряха да разглеждат книжарницата на Кийни и да си купуват лескови бастунчета и ярко оцветени одеялца, и слава богу не купиха нищо с националния герб, ние се оттеглихме за обед. Пред халбите с бира Гинес и блюдата с пушена съомга и соден хляб, не толкова добър като на Бриджид, но като нейния няма никъде, ние заговорихме за Лили. Еди каза, че я считал за своенравна и егоистична, но имала и положителни качества. А Шенън каза, че съжалявала за нея, защото била толкова млада, разглезена и твърде глупава, но това не били нейни грешки.

— Ах — казах аз. — Но това да обвинява Фин О'Кийфи си е нейна грешка.

— Ти си твърде мекушава, когато става въпрос за Лили — каза й Еди.

— Не, не съм — отвърна Шенън. — Освен това, ако Фин и Дан бяха останали в Арднаварна, те щяха да си бъдат просто коняри. А виж докъде са стигнали.

— Ах — казах аз отново, този път тайнствено. — Но още не сте чули всичко. Вече ви описах всички характери, взаимосвързани по някакъв фин начин, съдбите им са трогателни, но не съвсем. Още не.

Те ми се засмяха.

— Знаем — викнаха в хор. — Трябва да чакаме. „Докато дойде времето“.

— Сега му е времето — казах аз, преместих чинията и пресуших бирата си, както съм свикнала. — И ще продължим с Дан.

Бостън

Дан О'Кийфи отиде при бръснаря, където го подстригаха късо и изтъниха брадата му, след което си купи нови дрехи, преди да отиде да се срещне с Томас Кийни. Чист и спретнат отново, с парите в джоба си, той се чувстваше на върха на щастието, вървейки надолу по улица Принс, където срещна дузина познати.

Кийни го покани, да седне, изучавайки го с интерес, забелязал новите му дрехи, уверената му усмивка и вида му на опитен човек.

— Е, О'Кийфи? Дошъл си да ми върнеш петдесетте долара ли?

— Разбира се, сър. — Дан постави парите на масата. — Но все още ненося златния часовник, който ви обещах.

Кийни остави парите да стоят на масата между тях. Той каза:

— Значи да разбирам, че начинанието не е било успешно.

— Успешно беше, сър. — Дан му разказа, докато Кийни го слушаше внимателно. — Направих седемстотин двацет и три долара и шейсет и пет цента, господин Кийни — завърши той триумфално. — Купих си нови панталони и сако, подстригах се и дадох на бедната госпожа Донован петдесет долара. С петдесетте, които ви издължих, имам точно шестстотин и три долара. А това е повече от достатъчно, за да купя стария магазин на Кориган. Сигурен съм, че ще го продаде и за петстотин.

Кийни кимна замислено и каза:

— Кажете ми, момко, какво те кара да мислиш, че ще се справяш с магазина на Кориган по-добре, отколкото го е правил той?

— Аз ще го разкрася, сър. Ще го боядисам, ще го направя да изглежда свеж и чист. Ще снабдявам с по-хубави и разнообразни стоки.

— И ще повишиш цените?

— Ами ще трябва да вдигна малко цените, за да покрия допълнителните разходи.

Кийни кимна.

— И точно с това планът ти ще се провали. Магазинът на Кориган е в най-бедния квартал на Бостън. Хората там едва оцеляват и всеки цент, който добавиш към цената на чесъна има значение. Бизнесът на Кориган е беден и кварталът е беден, и никога няма да стане по-различно. Бедните жени ще погледнат новобоядисаните ти стени и повишената цена на чесъна и ще отидат в следващата бакалия,

защото там е по-евтино. Единственото нещо, което има значение за тях е цената. Абсолютно нищо друго.

Дан го гледаше недоволно. Грандиозните му мечти за хубаво боядисан и спретнат магазин излетяха през прозореца и пред него се появи собственият му образ, вървящ по пътищата с чантата на гръб, докато остарее като човечеца, от когото беше купил презрамките. И, като него, когато станеше на седемдесет, пак щеше да спи по купите сено с бутилка, за да го пази от студа вместо с хубава жена в пухено легло.

Той извади всичките пари от джоба си и ги постави на бюрото до петдесетте на Кийни, като каза унило.

— Значи това ми предстои. Да остарея като Кориган, продавайки по два цента захарта на жени, които не могат да платят повече или да се похабя като търговски пътник и на стари години само бутилката да ми бъде другар.

Кийни почука с кокалчета по дървения плот.

— От двайсет и пет години съм зад това бюро, синко, и различни хора са идвали при мен за съвет или за заем, или за да решат проблемите си. Един човечец дойде за пари за ковчег, за да погребее детето си, стари хора, останали без подслон в нощния студ, семейства, нямащи покрив над главите си. При мен са идвали мъже, също като теб, за пари, за да започнат бизнес, и признавам, правил съм и грешки. Но не много. При такива обстоятелства човек се научава добре да преценява характерите.

Той се облегна отново, кръстоса пръсти и погледна замислено към Дан.

— Не си ли се замислял да се изкачиш на по-високо ниво, Дан? В по-добър квартал, където се харчат много пари за храна. Знам един магазин, който се дава под наем, на ъгъла на улица Кларендън — малък е, но на много добро място. Повечето, от готвачките на Бийкън Хил са ирландки и ще предпочетат ирландския бакалин със сигурност. Един добре изглеждащ, предприемчив млад човек като теб би могъл да успее там.

Дан изглеждаше разколебан. Улица Кларендън беше непозната територия, там живееха благородници и сноби. Неговото предприемаческо самочувствие беше изградено в търговия със селяни

и той не беше сигурен, че ще може да се справи с важните дами на Бостън, все още.

— Аз не знам какво ядат в къщите на богатите — каза той колебливо.

— Ти също така не знаеше кой би купил джобни часовници или червени презрамки — отбеляза Кийни. — Но прояви достатъчно усет, за да научиш. Наемът е двеста и петдесет за година.

Дан погледна своите шестстотин долара. С тях би могъл да купи магазина и стила на живот на Кориган. Той знаеше, че няма да загуби парите си, но нямаше и да спечели. Или да плати наема на хубавия магазин и пак да му останат достатъчно, за да подреди и зареди, и тогава, ако е късметлия, ще направи пари. Истински пари.

— Благодаря за съвета ви, господин Кийни, сър. Ще платя наема — каза той бързо, преди да реши нещо друго.

— Ако си човекът, който мисля че си, няма да съжаляваш за решението си — каза Кийни и му стисна ръката. — Много хора са идвали при мен с планове за бизнес, и единственото слабо място е бил собственият им характер. Залагам на теб, Дан. Но запомни, само от теб зависи дали ще успееш.

Кийни уреди наемането и Дан се подписа с твърда ръка и плати двеста и петдесет. Стомахът му се сви, като гледаше как парите му изчезнаха в сейфа на адвоката и той си спомни за всичките мразовити нощи по пътя. И красноречието, което беше употребил за да ги спечели. Казвайки си, че връщане назад няма, той отиде да огледа новата си придобивка.

Кийни се оказа прав. Магазинът беше на един важен ъгъл с прозорци към Кларендън и към Боилстън, и вход, към който се качваха каменни стълби. Магазинът беше пет на пет метра, с малък склад в задната част. Имаше малък коридор и едно малко стълбище към двете стаи отгоре — и това щеше да бъде новият му дом.

— Само една година, Дан — каза си той сериозно, застанал в центъра на магазина си. — Това е всичко, което имаш. Накрая или ще си си възвърнал парите, или ще си изгубил всичко.

Той се разходи по широката улица на Бийкън Хил и Бек Бей, оглеждайки елегантните къщи и газовите улични лампи. Имаше някакво приятно чувство за спокойствие в района, сякаш би било

проява на лош вкус дори да се помисли за бързване, и той забеляза, че дори хубавите карета отминаваха с бавен ход.

Събирайки куража си, той отиде до търговския вход на една от хубавите къщи и поиска да говори с готвачката. Каза ѝ, че отваря нова бакалия на тъгла на Кларендън и я попита дали има нещо специално, което тя би искала да намери там, записвайки си внимателно отговора. По същия начин посети още дузина къщи, като внимателно си записваше информацията.

Той инсталира махагонови рафтове в магазина, както и стъклени витрини, излъска махагоновия плот до блясък и добави два сгъваеми стола за клиентите си, където можеха да починат, докато даваха поръчките си. Уреди предната врата да бъде боядисана в тъмночервено, а на табелата с ярки букви беше написана фирмата „ПРИ ДАНИЕЛ“. На прозорците беше изписано ВИСОКОКАЧЕСТВЕНИ БАКАЛНИЦИ, а под него ТЪРГОВИЯ С КАРЕТИ.

Купи една стара карета за доставките, която беше боядисана също червена, а отстрани със златни букви бе изписано ПРИ ДАНИЕЛ. За десет долара на седмица нае един младеж на име О'Дуайър, с ирландски сини очи и шестчленно семейство, като помощник и доставчик. Рано всяка сутрин той обикаляше пазарите, срещаше се с доставчици и търговци на едро, търсеше само най-доброто от всичко. На проспекта, с който обявяваше откриването, на дебела хартия с ярък червен надпис, за да не се забравя беше изписано „Пресни продукти“. Проспектите бяха разнесени по важните къщи от дузина ирландчета, които изкарваха по няколко цента. Дан пусна хубави реклами по всички важни бостънски вестници и списания.

Рано на другата сутрин, елегантен, с бяло ленено сако, Дан оглеждаше собственически прозорците на магазина си от тротоара. Той разпъна навесите на червените и бели ивици, поля дръвчетата в саксии от двете страни на стълбите, огледа свежите плодове и зеленчуци, наредени в малки дървени щайги, в който всяка слива или ябълка бяха увити в бяла хартия, като скъп подарък. Пликовете с кафе на зърна, китайския чай, и купите с ванилия и канела парфюмираха магазина му, както и голямата ваза със свежи цветя, поставена на плота до лъскавата каса, която му струваше цяло състояние. Както и всичко

друго. Той се беше охарчил заради мотото си „нищо, освен най-доброто за най-добрите“.

Той застана зад касата и зачака уверено клиентите да заприиждат в магазина, който беше създал специално за техните нужди. Не се наложи да чака дълго. Готвачките, с които беше говорил, от големите къщи на хълма, пристигнаха първи. Те забелязаха намалението на цените тук и там и по-големите намаления „специални цени за откриването“ и кимаха одобрително, докато опипваха угоените пилета и едрите сливи, проверявайки качеството. Разгледаха големите яйца с полепнала все още по тях слама, които бяха снесени същата сутрин във фермите в провинцията, свежите зеленчуци и подправките. И купуваха. Малката карета на Дан със сивото пони и младия О’Дуайър бяха затрупани с поръчки за изпълнение.

В края на първия ден, когато преброи оборота си, Дан пресметна над сто долара, повече отколкото би изкарал за цяла седмица в магазина на Кориган. А когато в края на първата седмица беше взел общо четиристотин и петнайсет долара и трийсет и пет цента, Дан с удовлетворение си помисли, че е постъпил правилно. Клиентите му бяха готвачите от градските къщи, те имаха покупателната сила на богатите домакинства, които изискваха „най-доброто“. Харесваха едрият, любезен, червенокос млад ирландец, който винаги беше готов с шегата и винаги намираше време за всеки от тях.

Дан пресметна, че за една година ще си е възстановил вложенията и ще може да върне заема за каретата и понито на Кийни. Печалбата му беше дваисет процента и той разбра, че ако работи добре и бъде внимателен с цените, магазинът щеше да му осигури приличен живот, много по-добър от този на Кориган. Но това не беше достатъчно. То нямаше да го направи богат човек.

В края на годината той отиде при Кийни, върна заема си и му подаде един златен джобен часовник.

— Надписан е, точно както обещах — каза му той гордо.

— „На Томас Кийни. С благодарност. Даниел О’Кийфи“ — прочете Кийни. — Това е много хубав подарък, Дан, и аз го оценявам, макар че нямаше нужда от благодарности. Ти си работил упорито за това, което си получил.

— Затова съм тук, господин Кийни — извика Дан, тупвайки с големия си юмрук ентусиазирано по бюрото на Кийни. — Човек, като

си напълни корема, господин Кийни, огладнява повече. Успех. Власт. Богатство. Казах в началото, че искам повече от един магазин и сега знам формулата, която искам да развивам. Искam още един магазин в Бек Бей. И след това трети, в Ню Йорк. Ще оставя помощника ми, О'Дуайър да управлява този, а аз ще открия новия в Бек Бей, за да го развия. После, като заработи добре, ще намеря друго младо ирландско семейство да го управлява вместо мен. После ще отида в Ню Йорк и ще направя същото нещо.

— Да започнем с Бек Бей — каза Кийни делово. — Но запомни, два магазина изискват двойна работа, Дан О'Кийфи.

— Разбира се, аз имам енергия и сила за цяла дузина — възкликна Дан уверено.

Магазинът в Бек Бей потръгна и скоро по хубавите улици на града можеха да се видят две червени карета за доставки, а оборотите на Дан възлизаха на над хиляда долара вместо на четиристотин. Доларите дрънчаха като сметачна машина в главата му и той разбра, че теорията му е правилна. Но той изчакваше времето си. Когато върнеше всичките си дългове и имаше пари в банка, тогава щеше да отиде в Ню Йорк и да говори с Фин, защото в главата му се оформяха още няколко идеи.

Междувременно, през неделите той излизаше с едно много красиво младо момиче, прислужница в една голяма къща на улица Маунт Върнан, с която се беше запознал в църквата Свети Стефан. Тя беше тъмнокоса и красива, с розови бузи и сиви очи и идваше от графство Уексфорд. Срещаше се с нея веднъж седмично през почивния ден и за него този ден беше толкова очакван, колкото и сметките, които пресмяташе в събота вечер. Всеки друг свободен миг след работа той прекарваше в офиса на Кийни, помагайки на сложната му политическа организация.

Когато за пръв път ирландските емигранти бяха започнали да пристигат в Америка, те бяха създали система за местно управление за себе си, предназначена в началото просто да помага за разрешаване проблемите на емигрантите в една нова страна. През годините тази система се беше развила в големите градове като Бостън и Ню Йорк, Питсбърг и Чикаго, където ирландците доминираха Демократическата партия на местно равнище. Емигрантските райони в градовете бяха разделени на квартали, всеки от които си имаше шеф. Томас Кийни

беше шеф на квартал Шест, но в Бостън имаше и други влиятелни мъже. Джордж Макгей, който управляваше квартал Седем, и Мартин Ломазни, всемогъщият шеф на квартал Осем. Всички те бяха упорити мъже, които работеха усилено за своите попечители и в замяна очакваха „лоялност“, което значеше „гласове“, когато дойдеше време да се избират хора, лично подбрани от тях като кандидати за местния съвет за държавното законодателство и за Конгреса.

В началото Дан работеше за Кийни като партиен член. Неговата работа беше да обикаля из кръчмите и да събира гласоподаватели, когато трябваше да бъдат избирани делегатите за изборните конвенции. Работата му беше също да не допуска на тези срещи тези, които биха гласували срещу избраните от шефа му. Малко се осмеляваха да спорят с големия Дан О'Кийфи, а тези, които го правеха, изпитваха силата на юмруците му.

Но Кийни скоро осъзна, че Дан е прекалено добър за тази работа.

— Човек като теб, със свой собствен бизнес, който изглежда като теб, едър, солиден, вдъхващ доверие, точно такъв тих човек може да получава гласовете — каза му той. — Човек с твоята способност да убеждава и усет да казва това, което трябва, там където трябва и на когото трябва — о, не мисли, че не съм забелязал... — добави той с намигане. — Това, което казвам, е, че човек като теб е роден политик. Аз ще те издигна. Можеш да започнеш с речи в подкрепа на моите избраници за местните избори.

По-късно Дан често можеше да бъде видян по ъглите на улиците, убеждавайки хората да гласуват за кандидата на квартал Шест. Ораторските му способности, придобити докато продаваше часовници и презрамки се възвърната и той държеше най-добрите речи в района. Всички го признаваха.

— Ще гласуваме за теб, млади човече, по всяко време — му извика една жена, и тази забележка не беше пренебрегната от шефа на квартала.

През следващите няколко години Дан изучи всички предимства, както и всичките трикове на политиката. Той работеше за Кийни заради удоволствието, разширявайки контактите си сред много ирландски общества и организации, както и сред църквата. Той беше млад човек, който не се забравяше лесно, и с едрата си фигура и масивна физика създаваше впечатление за силен мъж, на когото

можеше да се разчита. Мъж, който винаги удържаше на думата си. И хората го харесваха и му вярваха.

Той се превърна в известна фигура в Норт Енд, поздравяван на всяка улица и посрещан във всеки бар, не като пияница, макар че можеше да пресуши халба — две с най-добрите от тях, както и всеки ирландец, а като човек, с когото се здрависваха и човек, който предизвикваше усмивки по лицата им и лъч на надежда в сърцата на онези, с които се срещаше. И никога не се считаше за твърде важен за някоя работа. С еднакъв ентусиазъм помагаше в организирането на пикник на Католическото Сирашко общество или присъстваше на погребението на местен човек, убеден, че се помага на вдовицата му, както и на вечери за събиране на помощи или на парада за деня на Свети Патрик.

— Двата ти магазина ти осигуряват добър живот — каза му Кийни късно една вечер, когато повечето хора си бяха в леглата, а те още бяха в офиса. — Въпреки това прекарваш повечето от времето си в централата на квартала. Казах го, когато те срещнах, Дан, и пак ще ти го кажа. Ти си роден политик и ти предлагам да се кандидатираш за пост.

— Да се кандидатирам за пост? — изразението върху лицето на Дан бързо се промени от изненада към интерес. Вярно бе, че политиката постепенно завладяваше все по-голяма част от времето му, а и я обичаше: харесваше му да работи с хората, да променя живота им, макар и за дребни неща, към по-добро. Също така определено искаше да види как сънародниците му ще намерят мястото си в Америка, страната на емигрантите. Но да се кандидатира... е, това беше нещо друго.

— Аз не си мисля просто за местния съвет — каза Кийни, като запали пура и през дима наблюдаваше реакцията на Дан. — Аз мисля за масачузетския Щатски Сенат.

Сенатор Дан О'Кийфи. Дан се развълнува само при мисълта, но каза предпазливо.

— Аз трябва да мисля за своя бизнес. Не мога просто така да оставя магазините си. Освен това съм много млад. Само на двайсет и осем.

— Вече си се научил как да си намираш заместници. Имаш добри хора, които движат магазините и можеш още да разширяваш,

както беше планирал. И в тази ера младостта е предимство. Не пропускай тази възможност, Дан. Ти си точно типът млад човек, от който имаме нужда.

Дан си отиде, за да го обмисли. Той сновеше из малката всекидневна над магазина си, искайки Фин да е при него, за да поговорят. Само Фин можеше да го посъветва какво да прави. На следващата сутрин каза на Кийни, че отива в Ню Йорк, за да говори с брат си и че ще му даде отговора си до два дни.

— Направи го — настояваше елегантният Фин пред богатата вечеря в „При Шери“. — Завиждам ти за възможността.

— Ами магазините ми? Планирах да открия още, тук, в Ню Йорк.

— Ти си мозъкът зад предприятието — напомни му Фин. — Както казва моят шеф, остави парите ти да правят пари. Инвестирай в други магазини със същата формула, постави добър мениджър във всеки от тях и ги остави да се развиват. Сега, когато знаеш как се прави, е все едно дали имаш два или дузина...

Дан се върна в Бостън и каза на Кийни, че иска да стане негов кандидат за щатски сенатор. По съвет на Кийни той възстанови речите си по улиците, само че този път в своя полза, събирайки по-големи тълпи от всякога. Той вървеше начело на паради с оркестри и илюминации. Правеше им представления, каквито не бяха виждали преди и хората ги харесваха и се тълпяха.

— Знам, че съм млад — викаше той, пръстите му бяха пъхнати в червените презрамки, черната му шапка дерби беше вдигната назад и краката му стояха твърдо на платформата — Но съм минал през всичко, през което сте минали и вие. Всяка обида, всяко унижение. Бедността и глада. Знам какво са. И знам как да ви помогна. Няма да позволя да останете под сенатския килим заедно с останалите клетници, нито да гниете в кофите за боклук. Аз ще работя за вас. Ще работя за всички нас. Ще вложи цялата си енергия, за да се преборя за минималната заплата за всеки мъж. А за вас жени, работещи робски за богатските си работодатели, аз ще се боря да се постави ограничение на тези тъжни часове, за да не ви експлоатират повече и ще направя всичко възможно за да премахна черната работа. Всичко, което трябва

да направите е да се доверите на Дан О'Кийфи и да ми дадете вашия глас.

Но той не се нуждаеше само от гласовете на квартала, а и от влиятелните квартални политици. С Кийни до себе си, той поиска тяхната подкрепа, и Кийни накрая успя да спечели влиятелния Ломазни на негова страна.

Фин се върна в Бостън, за да прекара решаващите последни дни преди изборите с брат си и беше там, когато обявиха резултатите. Подкрепата на Ломазни му беше осигурила допълнителни гласове и Дан беше избран като най-младия сенатор в Масачузетс. Фин вървеше гордо до брат си, споделяйки триумфа му, през същите улици на Норт Енд, Които им бяха дали жалък подслон, когато пристигнаха преди осем години в Бостън.

— Осем години. Кой би повярвал, Фин? — каза Дан, сълзите на благодарност блестяха в очите му при спомена. — Ти, коняр в Арднаварна, сега богат бизнесмен. И аз, прислужникът, притежавам два магазина с пари в банката, сенатор, представям нашите сънародници. Само в една велика страна като Америка могат да се сбъднат мечтите на човек.

Петте години работа за Корнелиус Джеймс в Ню Йорк бяха направили от Фин О'Кийфи денди, макар и не съвсем джентълмен. Корин Марканд лежеше облегната на лакът в леглото му и го наблюдаваше как се облича за парти, на което тя не беше поканена, макар че току-що се бяха любили.

Вечерното му облекло беше най-доброто, което можеше да се намери в Ню Йорк, ризата, обувките, черното му палто с яка от черно кадифе и белия му копринен шал. Перлените копчета на ризата му бяха естествени, както и златните и диамантени ръкавели, купени от Тифани с щедрата премия за Коледа, която Фин знаеше, че напълно е заслужил, работейки по дванайсет, четиринайсет часа на ден.

Той остана при Айлин Малоун, защото щеше да е загуба на пари да вземе под наем апартамент за десет пъти повече, отколкото му вземаше тя, а освен това го ползваше само за спане. Всяка сутрин в шест и трийсет беше в офиса си, а вечер винаги се намираше по някоя актриса със собствен апартамент, готова да го приеме в леглото си и да

се грижи за него. Корин беше просто един продължаващ навик, от който и двамата бяха доволни. Нищо сериозно.

Той не беше суетен за външността си, но бе научил урока си добре през първата седмица в Ню Йорк, когато всички се бяха присмели на евтиния му костюм и целулоидната яка. Сега винаги се обличаше с най-хубавото и забеляза, че това му осигурява уважение навсякъде. Портиери, за чиято служба някога би копнял, се втурваха да му отворят вратата. Оберкелнерите се покланяха, а хубавите жени го гледаха одобрително. И най-важното, приятелите на Корнелиус Джеймс се отнасяха с него ако не съвсем като с равен — все пак той имаше два недостатъка за империята Уолстрийт — бе ирландец и католик — то поне с неохотно уважение. Корнелиус беше доказал на жена си и на приятелите си, че е възможно да направи от нищо нещо, и невежият ирландец новак сега беше ловък бизнесмен, чиито бърз ум бе реализирал няколко добри удара.

Фин беше доказал, че е майстор на техниката предварително продаване, вземайки назаем акции които продаваше, като връщането се отлага за някоя бъдеща дата, разчитайки на шанса, че цената им ще падне преди датата на връщането. Когато това станеше, той можеше да преоткупи акцията на по-ниска цена, да я върне на собственика и да прибере печалбата.

Това си беше чист хазарт и за Фин беше станало нещо толкова естествено като дишането. Той почти можеше да помирише една нова акция, ухаеща на успех, и досега никога не се бе лъгал. Но въпреки това не можеше да каже, че е щастлив човек и не знаеше защо.

Корин се прозина лениво. Фин беше надарен любовник и за нея не би имало нищо по-хубаво от това да се притисне до него и така да проспят вечерта. И после, може би, след лека вечеря и една-две чаши вино, да се любят отново. Но с Фин никога не ставаше така: той живееше няколко живота и, подозираше тя, имаше няколко жени, а истинският Фин оставаше загадка. Но въпреки това изглеждаше толкова хубав, че тя се разтапяше от желание само като го погледнеше.

— Много си elegant, mon cher — каза му тя с възхищение, докато той закопчаваше сакото си.

Фин праметна палтото с кадифената яка върху раменете си и се усмихна за благодарност.

— Отивам в операта — каза той, целувайки я привързано по русата глава. — И благодарение на теб закъснявам. — Той уви белия си шал около врата си, сложи цилиндъра си и бързо се отправи към вратата. Спря се и се усмихна на красивата ѝ голота.

— Корин — каза той.

— Мммм? — тя се преобърна, за да му се усмихне.

— Красива си. Благодаря ти.

Веселият ѝ смях кънтеше, докато той слезе по стълбите и махна на Айлин Малоун, застанала до вратата на трапезарията.

— И тази вечер ли няма да сте с нас за вечеря, господин О'Кийфи? — попита тя.

— Може би утре, госпожо Малоун — подвикна той весело на излизане.

Като махаше на файтона, Фин си спомни за първия си ден в Ню Йорк, когато беше пристигнал на Уолстрийт, потен и с изтръпнали крака от нови те ботуши. Без значение колко пари получаваше или колко преуспял и добре облечен беше, той никога нямаше да забрави колко жалък се бе почувствал, чувайки подигравателния им смях. Имаше и друго нещо, каза си той след като файтонът го остави пред Метрополитен Опера. Споменът за бордеите никога нямаше да го напусне. Бедността и невежеството бяха като рана, която никога не зарастваше и споменът за хиляди унижения и обиди още разкъсваше съзнанието му. Да прави пари, много пари, повече отколкото дори можеше да си представи, бе единственото нещо, което може би един ден щеше да излекува раната. Но затова той трябваше да стане по-богат от бащата на Лили.

Това беше първото му посещение в операта, представлението беше „Севилският бръснар“ от Росини в изпълнение на гостуваща трупа от миланската Ла Скала и бляскавото фоайе с величествените мраморни стълби събуди у него спомени за празничните вечери в Арднаварна. Но тогава, вместо във вечерното си облекло, той беше лакей, облечен в кадифения си костюм, с напудрена перука, както тези, които сега се бяха наредили по стълбите. Беше сервираше чаши шампанско, вместо да пие от тях, и бе гледал хубавата Лили като гладен сокол, вместо да бъде обграден от жени, прелестни, с блестящи бижута, които го поздравяваха като стар приятел.

Те имаха пера и цветя в бляскавите си коси и пламък в очите си, а парфюмът им беше опиващ като шампанското. Жените никога нямаше да бъдат проблем за Фин. Но той все още носеше образа на Лили в душата си, толкова съвършен, колкото всяка фотография, усмихваща му се презрително, като го потупваше с камшика си и го караше да танцува като мечка, за да забавлява малката ѝ сестра.

— Ето те и теб, мое момче. — Корнелиус Джеймс дойде при него през тълпата, с жена си, великолепно в черно кадифе и с диамантена тиара. Публиката на премиерата беше съставена от знаменитости и хайлайфни личности. Макар че беше скромнен човек, Корнелиус Джеймс познаваше повечето от тях.

— Човек в моето положение се запознава с много хора — каза той на Фин. — Хора с пари по наследство и старата гвардия празноглавци. Хора с нови пари, влакови и параходни магнати и предприемачи. Те трябва да инвестират, мое момче, и се доверяват на човек като мен, защото аз никога не се правя на по-богат или по-важен от тях. Те дават парите си, защото знаят, че аз съм честен богобоязлив човек с нюх за добрата инвестиция, също както си и ти.

Той кимна на Фин към един по-тих ъгъл и каза.

— Има нещо, което исках да ти кажа, скъпо момче. Беатрис и аз го обсъдихме, и стигнахме до съгласие, че нашият малък експеримент се оказва повече от успешен. Ти си ценен актив за „Джеймс и Къмпани“ и за малко повече от пет години се превърна от невежо момче в преуспяващ и социално приемлив млад мъж. Ние решихме, че заслужаваш награда. Аз закупих място за теб на Ню Йоркската стокова борса. От утре ти ще си член на една от най-елитните бизнес институции в страната. Аз нямам син, за да наследи бизнеса ми и когато се оттегля, ако продължаваш да работиш упорито, възнамерявам ти да заемеш мястото ми като председател на „Джеймс и Къмпани“.

Фин го гледаше с изненада. Той поклати глава невярващо и каза:

— Сър, не съм заслужил такава чест.

— Не, още не си. Ще трябва първо да ми го докажеш. — Корнелиус потупа рамото му бащински. — Мястото на борсата е само началото.

— Дълбоко съм ви благодарен, сър — каза Фин. — Ще се постарая да оправдая доверието ви.

На следващата сутрин той нае едностаен апартамент на Пето авеню и Четирийсет и втора улица, който не му беше по джоба, но какво от това? Един ден щеше да стане председател на „Джеймс и Къмпани“ и това беше препоръката, от която се нуждаеше. Напълни килера си с хайвер и шампанско, гардероба си с още хубави дрехи и леглото си с красиви жени. Фин О'Кийфи най-после се беше издигнал в живота, временно загърбвайки миналото си. Но беше ли той щастлив човек? Той поклати глава объркано. Нямаше отговор за това.

ГЛАВА 35

Ню Йорк

Осем години след като напусна Якоб де Лаури, името на Нед Шеридан се свързваше с театъра, макар че той твърде често беше извън града, правейки турнета надлъж и на шир из Америка. Имаше също така и представления в Канада, и няколко пътувания до Европа, за да играе в любимия си град Лондон, където го посрещаха също толкова бурно, колкото и другата звезда, Виола Алън, крехка красавица от типа, който англичаните обожаваха. Търсеха го най-известните продуценти и всяка седмица получаваха дузина нови сценарии за пиеси.

Живееше под наем в охотен апартамент на Пето авеню и Трийсет и осма улица и го беше напълнил с разкошна мебел, картини и книги. Делеше го с едно сладко и обичливо момиче на име Мери Ан Лий, която наричаше „Лъки“, защото, откакто я беше срещнал през една тъмна дъждовна нощ в Балтимор преди четири години, бе започнал феноменалният му успех. Неговата кариера беше скочила от второстепенни роли до ранга на звезда и името му се изписваше по афишите на театрите от Ню Йорк до Сан Франциско.

Лъки Лий беше дваисет и двегодишна, и като Нед тя винаги беше мечтала да стане актриса, още като момиченце в Милуоки. Чичо ѝ беше носил театъра в сърцето си: неговата майка, аржентинка, бе танцьорка и той водеше племенницата си на всяко шоу, гостуващо в града.

Чичо ѝ почина, когато тя беше на тринайсет и оттогава театрите престанаха, но малката Мери Ан вече бе запленила от този нереален свят. Тя изчака до шестнайсетата си година и тогава избяга от дома си с дваисет долара в чантичката си и се присъедини към трупата на Джордж Тайлър, „Мис Филадельфия“, които кръстосваха страната винаги в недоимък и винаги на крачка от финансовото бедствие.

Напълно необучена, Мери Ан каза на Нед, че са я приели в масовите сцени заради хубавичкото ѝ лице и още по-хубавите крака.

Една вечер трупата бе изпаднала в криза за пари — не беше останал нито цент — когато изведнъж се разбра, че бяха забравили да купят на актьорите обувки. Джордж Тайлър, който не беше продуцент и който лесно се плашеше от временния недостиг на средства, винаги имаше по някоя блестяща идея и отиде при местния гробар. Той направи сделка за няколко чифта лачени обувки, каквито се използваша в тази професия. На премиерата актьорите танцуваха с обувки за покойници.

Така беше в шоу бизнеса, откри скоро Мери Ан, винаги на границата между тоталния успех и провала.

Когато „Мис Филадельфия“ беше разпусната или по-скоро се сгромоляса, Мери Ан си намери работа в една подобна пътуваща трупа, където поработваше от време на време.

Тя беше осемнайсетгодишна, когато шоуто, в което участваше в Балтимор, неочаквано се провали, и шефовете ѝ веднага напуснаха града, без да платят дълговете си, както и заплатите на актьорите. Имаше пет долара на свое име, няколко чифта обувки за танци и малко дрехи. Това не бе достатъчно, за да стигне до Ню Йорк и тя стана келнерка в най-престижния хотел в града, сервирайки за закуска кафе и яйца на преуспяващи джентълмени. Една сутрин Харисън Робинс влезе и поръча две пържени яйца, бекон и препечени филийки и се настани да чете вестника си.

Мери Ан го позна веднага. Снимката му се беше появила във всички местни вестници през тази седмица, застанал до клиента си, симпатичния и много известен актьор Нед Шеридан, и тя разбра, че ако някой можеше да ѝ намери работа, това беше той.

— Извинете ме, сър — каза тя, заставайки колебливо до масата, стиснала с две ръце каничката с кафето.

Харисън я погледна над вестника си, забеляза че е красива и се усмихна.

— Аз ще взема чай, благодаря — каза той и си помисли, че келнерката с хубавите очи и черната коса заслужава поне долар бакшиш.

— Господин Робинс, сър — каза тя забързано. — Аз съм актриса, само танцьорка, засега. Започнах тук, когато шоуто ни се провали и менажерът изчезна, без да ни плати.

— Много лошо — каза Хари съчувствено. — Но така е в шоубизнеса. Има хубаво, но има и страшно много лошо.

— Имам нужда от работа, сър, и се чудех дали нямате нещо подходящо? Каквото и да е. Искам да кажа, дори бих работила зад сцената, ще глEDIA костюмите, или... или каквото и да е...

Гласът ѝ притихна и Харисън въздъхна, питайки се защо младите момичета никога нямаше да научат, че дори и с талант светът на театъра беше хазарт, в който по-често се губеше, отколкото се печелеше. Макар че беше красива, той би се обзаложил, че нямаше подготовка, нито опит, нито талант, освен външността ѝ, заради която е работила като танцьорка в третокласно шоу, където не са имали пари да ѝ плащат. Все пак, самият той бе преживял много тежки, безпарични години, за да бъде нелюбезен, освен това тя беше хубава и много сладка.

— Елате при мен следобед в театъра. Около два и половина — каза той, обръщайки се към вестника си. — Ще намеря нещо за вас, макар че сигурно няма да е така платено като келнерството.

Това нямаше значение. Мери Ан би отишла навсякъде, по всяко време, само и само да бъде близо до сцената отново, вместо да сервира кафе и чай всяка сутрин.

Денят беше дъждовен и обувките и палтото ѝ подгизнаха, докато стигне до театъра. Каза на сценичния портиер, че има среща с господин Робинс и беше отпратена, с полепнала на очите коса и квакащи обувки, към гримьорната на господин Шеридан, за да го намери.

Тя почука на вратата и един чудесен плътен глас каза:

— Влез — правейки думите да звучат като поема. Тя отвори вратата и застана на плюшения червен килим на Нед Шеридан, напълно стъписана, взирайки се в очите на най-хубавия мъж, когото беше виждала.

— Приличате на окъпано котенце — каза той мило. — Коя сте вие?

— Мери Ан Лий, сър — каза тя, отчаяно опитвайки да отърси капките от косата си, при което го напръска.

Харисън Робинсън нахълта в гримьорната точно в този момент, размахвайки една телеграма.

— Пробихме, Нед — извика той триумфално. — Форман се съгласи. Цялото шекспирово турне. „Както ви се харесва“, „Хамлет“ и „Крал Лир“. Най-високо заплащане, в дузина най-добри театри в

страната и накрая Бродуей. Най-добрият сценограф, костюмите правени в Милано. И ще можеш да си избираш сам състава. Божичко, момче, получихме всичко, което искахме. Най-накрая постигна всичко.

Нед погледна Мери Ан и обясни.

— Винаги казваха, че не мога да изиграя Шекспир. Сега имам шанс да се докажа. Може би защото малкото мокро чернокосо котенце просто влезе и ми донесе късмет.

— Тя се надява на работа — каза Хари през смях.

— Получава я — отсече Нед. — Като мой талисман. „Лъки“ е на заплата от този момент. И ще дойде на Шекспировото турне с нас. — Той отново я погледна по-внимателно и добави, мислейки си за Лили. — Освен това ти ми напомняш за едно момиче, което познавах някога, отдавна. — С малко тъжно вдигане на рамене, той пое отново на репетиция, сякаш вече беше забравил за Мери Ан.

И така, Лъки беше приета в трупата на Шеридан и получи работа като помощник по костюмите и второстепенни роли от време на време. И постепенно през дългите самотни вечери във Филаделфия и по-късно на път, Нед Шеридан осъзна, че е влюбен в нея. Каза си, че не е само защото тя му напомняше за неговата ирландка Лили, тя също беше сладка, срамежлива и обичлива и не след дълго те станаха любовници.

Шекспировото турне беше пълен успех, издигайки Нед до позицията на сериозен актьор вместо просто симпатичен изпълнител на комедийни роли, които продуцентите му бяха възлагали в миналото. След триумфалната премиера на Бродуей те се превърнаха в звезди, а цената скочи на три долара за билет, сума нечувана за времето. Играеха пред пълни салони, докато театърът излезе в лятна ваканция.

Лъки се премести в новия апартамент, който Нед купи и се отказа от това да се прави на негова любовница. Тя беше срамежлива, но всички около Бродуей я познаваха и знаеха, че е любовница на Нед. Той не ѝ беше предложил брак, макар че се надяваше да го направи. Винаги, когато му се приискваше, той си казваше „Не сега, един ден отново може да срещнеш Лили.“

Той беше виждал сина на Лили, тъмнокосо, намусено момче, което изобщо не приличаше на нея и което никога не си правеше труда да бъде любезно с някого. Но той никога не откри Лили, макар да беше наел частен детектив за повече от година, след като тя замина. Лили

беше изчезнала без следа. От осем години я нямаше и единственият контакт с нея бе банковият превод, който майка му получаваше всяка година, хиляда долара за момчето. Той беше изпращан всеки път от различен град, от толкова отдалечени места като Сейнт Луис и Чикаго.

Двамата с Лъки живееха заедно от четири години и тази вечер той отново имаше премиера на нова пиеса. Турнетата не бяха минали без проблеми. Водещата актриса беше напуснала и бе заменена само преди седмица от темпераментната и буйна непозната Джулиет Скот, и Нед се чудеше унило дали щастieto му беше изневерило, докато отиваше на последната репетиция. За първи път в живота си той не очакваше с нетърпение премиера и, без значение какво казваше Харисън, някакво чувство за нещо съдбовно помрачаваше целия му ден.

Макар че се усещаше пролетта по цветовете на дърветата и мириxa на люляци, Лили Адамс беше облечена с палто от златна лисица, когато отиваше на следобедната си обиколка с каретата из чаровните улици на Бек Бей и Бийкън Хил. Нейният скъп файтон беше лакиран с любимия ѝ нюанс на виолетово и тапициран със светлосива кожа, а кочияшът бе облечен със същия цвят на ливреята, подходящ с цвета на двата красиви коня.

Лили минаваше всеки ден по същия маршрут в дъжд, сняг и слънце. Всеки следобед преди да тръгне тя закичваше свежи виолетки зад ушите на конете и на шапката на кочияша, а на себе си закичваше същите цветя към диамантената брошка. Минаваха за около час покрай важните къщи на Бостън, където никога не бе канена. Чаровна малка усмивка огряваше лицето ѝ, но очите ѝ блестяха с неутолим гняв, когато гледаше отляво надясно като жена, която бърза за гости, макар истината да беше, че нямаше къде да отиде.

Есенните и зимните месеци бяха най-тежките — нейният съпруг бе зает с лекции или на събрания с колеги. Дори когато той си бе у дома, винаги беше потънал в книгите си. Понякога канеше някой чуждестранен академик на вечеря. Те не знаеха, че Лили е социално неприемлива и тогава тя играеше любезна млада домакиня, облечена в скъпа рокля и хубави бижута. Но на партито никога не присъстваха други жени и тя ги оставяше в библиотеката с тяхното порто и пури, и интересните разговори, в които толкова ѝ се искаше да участва.

Тя живееше в Бостън от осем години, от шест беше госпожа Адамс и всяка година беше по-самотна от предишната. Бе омъжена за културен човек, зает със собствените си дела, който предполагаше че на нея ѝ е достатъчна собствената ѝ компания, както беше при него, и че е напълно щастлива да седи зиме пред камината, разлиствайки някоя книга или бродирайки още един гоблен, също както правеше нейната майка. Само нейните майка и татко бяха истински влюбени.

През тези дълги зими тя живееше за писмата на сестра си и ѝ отвърщаше с пространни писма, описвайки един живот, изпълнен със забавления и радости, приятели и познати. Това беше живот, който не съществуваше. Единствените истини в писмата ѝ към сестра ѝ бяха, че е омъжена за богат, мил, по-възрастен мъж, че имаха къща в най-хубавия квартал на Бостън и че чрез брака си е свързана с някои от най-старите родове в страната.

„Макар че, скъпа Сиел — пишеше тя снобски, — това, което американците наричат старо не е същото, което у нас се разбира. Те говорят за три или четири поколения, а ние говорим за няколкостотин години.“

Но тя не ѝ пишеше, че тези добри стари родове не общуват с нея.

Всеки път, когато отиваха в Европа, тя си правеше планове как би могла да се срещне със сестра си, но засега не се осъществяваха. Винаги отиваха в Италия и Франция, а Сиел по това време се прибираще за лятната ваканция в Арднаварна и лорд Молино никога не ѝ позволяваше да пътува за другаде.

През тези италиански лета Лили ставаше друга жена. Младостта ѝ отново разцъфваше под топлото тосканско слънце. Пиеше младо червено вино и ядеше зелени маслини и домати, набрани от полето, и хляб, изпечен в голяма пещ от селския пекар. Обличаше се с блузи с деколтета и тънки памучни поли, които скъсяваше, за да се катери по зелените хълмове. Ходеше боса, със свободно пусната коса по студените мраморни тераси на вилите от четиринайсети век и се возеше с гондола по каналите на Венеция. Къпеше се в хладните солени води на езерото Гарда и езерото Комо и пиеше малки чашки горчиво кафе сама на терасите, винаги закичена с любимите си виолетки. Но винаги си оставаше аутсайдер, гледащ с копнеж преминаващия парад.

През тези летни пътувания до Европа тя отново се превръщаше в момиче, докато съпругът ѝ сякаш остаряваше още повече. Ставаше вгълбен, завладян от търсенето на редки първи издания и ръкописи, докато тя се отдаваше на търсене на живот. Кръвта се плискаше във вените ѝ като италианско вино, и макар че беше твърде плаха, за да флиртува понякога очите ѝ се спираха замислено на някой симпатичен младеж и тя се чудеше кой ли е той, какво ли щеше да каже, ако го заговори, как ще реагира, ако му каже: „Самотна съм. Помогни ми.“

Съпругът ѝ не беше пламенен мъж и Лили си казваше, че трябва да му бъде благодарна за това, но тя беше млада, само на двайсет и шест. Беше красива и мъжете я обожаваха, както винаги бяха правили. А тя толкова искаше да бъде обичана.

Но, разбира се, никога не говореше с хубавите млади италианци и през октомври отново се връщаше в Бостън. Отново започваха следобедните обиколки в опит да покаже на обществото, че не я интересуваше какво си мислеха. А през нощта лежеше будна, мислейки си безкрайно за грешките, които я бяха довели в този охолен затвор. Когато зората надникваше през пердетата, тя най-после заспиваше и винаги сънуваше Арднаварна. Беше все същият стар познат сън, в който бе обожавана, глезена като принцеса в центъра на любимото семейство, с понитата и кучетата ѝ, и разходките ѝ с Фин О'Кийфи. И само в сънищата си тя бе отново щастлива.

През време на втората година от брака им една млада жена се кандидатира като обща прислужница в тяхното домакинство. Лили не беше наела икономка, тя знаеше твърде добре как да се справя със собственото си домакинство и лично разпита кандидатката за работа.

Жената чакаше в отделението на слугите, до кухнята, стоейки нервно в ъгъла до вратата, сякаш очакваше да бъде изхвърлена за това, че е посмяла да стъпи в такава важна къща. Престилката ѝ беше достатъчно чиста, но роклята ѝ бе износена, безцветно сива, цвета на бедността, и тънкият вълнен шал, който беше наметнала през раменете си, бе закрепен с игли. Лили знаеше, че това няма да я предпази от студа и макар че обувките на жената бяха внимателно лъснати, тя можеше да се закълне, че по тях има дупки. Сърцето ѝ се разтопи от състрадание и тя разбра, че ще ѝ даде работата, макар че не изглеждаше достатъчно силна, за да вдига тежките цинкови кофи с вода.

— Аз съм силна, госпожо, и работя много — каза жената тревожно, прочитайки мислите ѝ. Тя не беше очаквала да разговаря със стопанката на къщата. Никой не го правеше, винаги се говореше с икономката и тя гледаше върховете на износените си ботуши.

— Разбирам, че нямаш желание да живееш тук — каза Лили внимателно. — Защо така?

— Имам седем деца, за които трябва да се грижа, госпожо.

— А имаш ли съпруг?

— Да, имам си съпруг. И той има работа. Донася по дванайсет долара на седмица, но това не е достатъчно за седем гърла. Най-големият е само на десет и работи като вестникар. Не е на добро място и изкарва само по два долара седмично. Но се старае — добави тя с горчивина. — Разбира се, вие не бихте разбрали такива неща, госпожо.

Тя погледна към Лили и очите ѝ се разшириха. Приблужи се и я зяпна с отворена уста.

— Не мога да повярвам — възкликна тя. — Това е тя. Тази, която спаси съпруга ми на „Хиберния“. — Падайки на колене, тя хвана полата на Лили и я целуна благодарно, сякаш беше пред самия папа. — Мислех, че сте мъртва — извика тя. — Бях с вас у Шериданови. Името ми е Мери О’Дуайър. „Няма да издържи до сутринта“, ни казаха, когато ни превозиха до Бостън. И аз разбрах, че никога няма да имам шанса да ви благодаря за това, което сторихте. Но аз запалих свещичка за вас, госпожо, в Свети Стефан. И оттогава винаги ви споменавам в молитвите си. И сега чудото стана.

Лили я гледаше ужасена. В началото си помисли, че жената сигурно знаеше за бебето, но бързо осъзна, че не би могла да знае, че е бременна. Никой не беше знаел, дори Шериданови, докато сама не им беше казала. Тя въздъхна облекчено. Нямаше опасност Джон да научи. Но тя си спомни собствената си борба за оцеляване, как търсеше работа също като тази жена, и сърцето ѝ се размекна.

— Не искам ти да бъдеш моя кухненска прислужница — каза тя.

Жената изглеждаше разочарована и се изправи на крака. Зачервена, възвръщайки достойнството си, тя каза:

— Съжалявам госпожо, може би не трябваше да казвам това. Не исках да бъда нелюбезна, а просто да ви благодаря.

— Вместо това искам да бъдеш моя лична камериерка — каза Лили. — Ще се грижиш за моите стаи. Ще се грижиш за дрехите ми и

ще ме придружаваш, когато отивам на пазар. Аз ще ти осигуря униформа и поради особеното си положение и факта, че няма да живееш тук, ще ти плащам допълнително. — Тя се поколеба, разкъсвана от раздвоение. Искаше да ѝ помогне, но разбираше, че не може да ѝ плаща повече, отколкото съпругът ѝ печелеше, защото по този начин той би бил унижен. Тя каза:

— Ще ти плащам по десет долара на седмица.

Жената я гледаше с ококорени очи. Тя би била доволна, ако можеше да изкарва и по пет долара на седмица, лъскайки подове. Тя не знаеше какво да каже и застиска ръцете си, сдържайки сълзите на благодарност.

— Бог ще ви благослови за смелото ви сърце и щедростта ви, госпожо — успя да промълви накрая тя.

Лили сви рамене. Не мислеше, че Бог ще е толкова добър с нея.

— Ще ме наричаш госпожо Адамс или мадам — каза тя, давайки ѝ двайсет долара аванс да започне от следващия ден.

Лили имаше нужда от лична прислужница толкова, колкото и от оберкелнер, но поне беше направила нещо за своята сънародничка, и се почувства добре. Джон беше много богат човек и тя можеше да си позволи да помага на другите. А кой имаше повече нужда от помощ от сънародниците ѝ? Колкото повече мислеше, толкова повече ѝ харесваше идеята и започна да планира как да получи подкрепата на съпруга си.

Тази вечер тя облече любимата на Джон тъмносиня кадифена рокля и сапфирените обици, които бяха останали от баба му. Беше наредила на готвачката да приготви любимите му блюда и след пицната вечеря придума съпруга си да дарява по десет хиляди долара годишно в помощ на гладуващите ѝ сънародници. Парите бяха поделени между ирландските квартали и до всеки шеф беше изпратен чек с молбата името Адамс да не се споменава. Както и специалната молба на госпожа Адамс парите да се дават на ирландските жени.

От четири години вече парите помагаха на много окаяни жени. През това време Мери О'Дуайър се бе превърнала в отлична лична камериерка. Съпругът ѝ караше каретата за доставки на „При Даниел“ и те се считаха за хора късметлии. Бяха взели под наем къща в покрайнините на бордеите, благодарение на Лили децата им бяха

добре нахранени и топло облечени през зимата и всички, с изключение на най-малкото, ходеха на училище.

Но времето все още се нижеше бавно и, въпреки цветовете по дърветата, в този пролетен следобед Лили усещаше кръвта да изсхва във вените ѝ.

Същата сутрин, когато Нед Шеридан мислеше мрачно за премиерата, Лили прочете името му в театралната колона на Бостън Хералд. „Нед Шеридан изоставя Шекспир заради модерната драма“, гласеше заглавието. Вестникът трепереше в ръцете на Лили, толкова беше изненадана, че съпругът ѝ я попита дали е добре, но тя едва го чу. Беше погълната в четене на това, колко велик актьор е Нед, за прехваления му Хамлет и трагичния му Лир. Звезда сред звездите, го наричаше статията, и смел човек, рискуващ поставянето на пиеса от съвсем неизвестен автор.

Лили си спомни как той ѝ беше казал, че един ден ще бъде звезда. Това беше, когато ѝ предложи да се омъжи за него. И тя бе отказала, защото това би означавало да задържи бебето.

Помисли си тъжно колко е пълен и щастлив животът му в сравнение със самотното ѝ съществуване, и разбра, че нищо на земята не можеше да ѝ попречи да го види.

Тя каза:

— Аз отивам да пазарувам, Джон.

— Както искаш, Лили.

— В Ню Йорк — доба ви тя.

— В Ню Йорк? — повтори той изненадано.

— Има една нова дизайнерка, от Лондон, с най-новото... освен това промяната ще ми се отрази добре. Скучно ми е...

Той веднага се почувства виновен заради собствените си занимания.

— Разбира се, че ще отидем в Ню Йорк. Ще останем няколко дни, ще правим каквото искаш. Следващата седмица, може би, или последващата.

— Аз тръгвам сега, Джон. Днес. И ще отида сама. Няма да ти хареса да ме придружаваш по магазини и шивачи. Освен това, ще ми се отрази добре. Ще бъда в безопасност, ще отседна в най-добрия

хотел — добави Лили, преди той да може да откаже. — И ще ти донеса подарък.

Два часа по-късно тя беше във влака за Ню Йорк, сама. Нае апартамент в хотел на Пето авеню и нареди да изпратят камериерка да разопакова нещата ѝ. След това взе ароматна вана и се облече толкова внимателно, сякаш отиваше на среща с любовник, с копринени чорапи, високи обувки, черна рокля с широко деколте и дълги тънки ръкави. Камериерката закопча дюзината сатенени копчета и я гледаше възхитено в огледалото, докато тя събра черните си къдрици и ги закопча с диамантена диадема. Добави дълги диамантени обици, но се отказа от колието. Метна си яката от черна лисица, огледа се в огледалото и после взе файтон до Бродуей.

Фоайето на театъра беше пълно с шумни, смеещи се, скъпо облечени хора и тя се усмихна, усетила се отново в стихията си. Хората се обръщаха да я погледнат възхитено — красивата жена, самотна сред тълпата. Разбира се, нямаше билети.

— Не и за премиерата на Нед Шеридан — казаха ѝ.

Несломима, тя заобиколи до служебния вход.

Портиерът я огледа, след това свали шапка и се изпъна:

— Мога ли да ви помогна, мадам? — попита той почтително.

— Тук съм, за да се видя с Нед Шеридан.

Той поклати глава разколебано.

— Господин Шеридан не се вижда с никого, мадам, не и преди премиера. Не преди края на шоуто.

— Той ще поиска да се види с мен — каза тя самоуверено. — Кажете му, че Лили Молино е тук.

— Да, мадам — все още клатейки глава разколебано той отвори тежката черна врата и изчезна вътре, оставяйки я да трепери от студ и възмущение отпред.

Харисън Робинс отвори вратата на гримьорната на Нед. Когато портиерът му каза с настоятелен шепот, че Лили Молино чака да се види с господин Шеридан, той бързо излезе навън и затвори вратата след себе си.

— Лили Молино? — повтори той невярващо, макар винаги да беше очаквал, че един ден тя ще се появи. И, вярна на мнението му за нея като за проблем, тя се бе появила в най-неподходящия момент на премиерата, двацет минути преди Нед да излезе на сцената.

— Кажи й, че господин Шеридан не може да се вижда с никого преди представлението. — Но тогава той осъзна, че Лили не е от хората, които биха приели „не“ от портиер. — Сам ще й кажа — каза той и тръгна решително по тъмния коридор.

Лили се обърна, с огряно от усмивка лице.

— О — каза тя разочаровано. — Вие не сте Нед.

Тя тръгна към него и Харисън веднага разбра защо Нед си е паднал по нея. Макар че театърът бе пълен с красавици, Лили беше най-хубавата жена, която беше виждал. Имаше някаква пленителна грация в извивката на главата й, във въпроса в нейните очи и в полуусмивката на устните й. Дори гласът й бе мек и мелодичен.

— Надявах се да видя Нед — каза тя, стискайки яката на шията си.

Тя наистина беше проблем, който Харисън бе очаквал, че ще бъде, и той разбра, че не може да направи нищо. Не можеше да я скрие от Нед и знаеше че когато Нед я видеше, той щеше да бъде загубен. Загубен в любовта си към госпожица Лили Молино. Отново.

Той каза:

— Нед не може да разговаря с никого преди представлението. Разбирате защо, нали? Той има много трудна роля. Трябва да се концентрира и вие само ще го разсеете.

— Аз съм стара приятелка — каза тя бързо. — Но разбира се, няма да го безпокоя. Бих желала да видя пиесата, но няма билети.

— Поне с това ще мога да ви помогна. — Той я придружи обратно до фоайето и каза на служителя да я настани в лежа С като негова лична гостенка. Добави, че ще дойде при нея след представлението и забърза към гримьорната на Нед.

Фин О'Кийфи се забави в офиса и поради това закъсня за спектакъла. Имаше проблеми във финансовия свят, слухове за банкови фалити и рецесия. За разлика от много други от неговата професия, които твърдяха, че това са само преувеличения и че няма причина за тревога, той беше загрижен. Беше останал до късно специално, за да говори с Корнелиус Джеймс за една тревожна информация, която беше получил от познат в една от големите банки, за предполагаемата

ненадеждност на голяма компания, но Корнелиус не изглеждаше загрижен.

— Това се случва на всеки няколко години, Фин — всички се паникьосват, пазарът полудява за няколко седмици, акциите падат и всички предричат края на света. После всичко се оправя и умните, купили на ниски цени, продават отново на инфлиралата цена и правят удар. Добър трик е, когато стане.

Но Фин все още имаше неприятното предчувствие, че не всичко е наред. То още не го напускаше, когато взе Джесика Райрън, момичето му за тази вечер, от къщата на родителите ѝ на Пето авеню, и той се извини за закъснението.

— Разбирам, момко — каза баща ѝ. Той беше ирландец от графство Килкъни, успял преди петнайсет години, попадайки на петрол, след като беше прекарал половината си живот из пустините и скалите. Сега си бе построил голяма къща на Пето авеню, с петнайсет мраморни бани. Имаше три дъщери на възраст за женене и гледаше много благосклонно на Фин О'Кийфи.

Джесика беше руса и достатъчно хубава, макар и не истинска красавица. Но тя бе „добра партия“ и на баща ѝ беше приятен фактът, че Фин е ирландец — хубав и успяващ в една сфера, в която малко от сънародниците му бяха проникнали: затворения, тесен свят на Уолстрийт и банките. Също така му беше приятен фактът, че той бе ирландец, успял с ума си, а не с пот на чело.

Залата беше тъмна и първото действие вече беше започнало, когато Фин придружи Джесика до ложата, където бяха други техни приятели. Всички погледи, освен неговия, бяха приковани върху звездата Нед Шеридан, чийто хипнотизиращ глас изпълваше театъра.

Фин просто не можеше да се съсредоточи върху пиесата. Той си мислеше неутешимо за това, което беше казал Корнелиус и как би трябвало да му вярва, но нещо вътре в него му казваше „не“. Той разбираше, че това би означавало да тръгне срещу правилата на Корнелиус, но бе решен да заложи на собствената си интуиция. Досега винаги бе действал така и никога не беше бързал. Утре щеше да се освободи от акциите на определени компании, които всички други считаха за сигурни. Ако сбъркаше, щеше да загуби клиенти и щеше да струва цяло състояние на собствената си компания. А Корнелиус току-

що му бе казал, че бърка. Но ако беше прав, щеше да спаси състоянието им.

Пиесата изглеждаше безкрайна и когато най-сетне се спусна последната завеса, Фин ръкопляскаше с облекчение. Публиката стана като един, за да приветства Нед Шеридан. Джесика му прошепна колко добър е Нед и той кимна любезно, макар че не беше чул и една дума от диалога.

Той си мислеше, че публиката никога нямаше да престане да пляска и да го остави да се прибере у дома. Погледът му се плъзгаше безспирно из залата, спирайки заинтересувано върху самотната жена в ложата отсреща. Тя беше в полусянка, но в профила и гордата извивка на главата ѝ имаше нещо странно познато. Той сви рамене, просто още една красива жена, Ню Йорк беше пълен с такива. Но той харесваше красивите жени и я наблюдаваше. Зърна за миг лицето ѝ, когато тя наметна кожената яка на раменете си и се обърна.

Това беше лице, което той познаваше в сънищата си, в загубените си надежди и в спомените си. Каза си, че не може да е истина, че просто е халюцинация. Той гледаше в своята мечта. В своята любов. Той гледаше в Лили.

— Всичко наред ли е? — попита Джесика загрижено.

Фин я погледна безизразно, сякаш беше забравил за съществуването ѝ. После си спомни, че трябваше да ходят на вечеря в „При Шери“. Каза ѝ да тръгне с приятелите им, защото той трябва да се върне в офиса, за да свърши нещо спешно.

Проби си път през тълпата на покритите с червен килим стълби към фойето, оглеждайки се тревожно наоколо. Хвана един служител и, пъхайки десет долара в ръката му го накара да научи коя е била самотната дама в ложа С и дали някой знае къде е отишла. Но човекът се върна с новината, че тя била влязла в последния момент и никой не я познава.

Фин стисна юмрук и го удари в дланта си. Можеше да се закълне, че беше Лили, знаеше го. Тя беше в сърцето му, главата му, интуицията му, и той знаеше, че това е тя, както знаеше за акциите. Излезе на улицата, с ръце в джобовете, гледайки отминаващата тълпа, със свити срещу вятъра рамене, надявайки се, че може да я види, но скоро всички се разотидоха и той остана сам на тротоара.

Отиде в Делмонико и си взе чаша уиски на бара. Лицето му беше бледо и напрегнато, и барманът, който го познаваше добре, каза загрижено:

— Добре ли сте, господин О'Кийфи? Изглеждате като човек, който е видял призрак.

Тревожните очи на Фин срещнаха неговите.

— Прав си, Мак — каза той горчиво. — Само че не беше призрак. Беше демон.

ГЛАВА 36

Харисън Робинс отвори вратата на гримьорната, но Лили предупредително допря показалец до устните си и се спря за миг, наблюдавайки Нед. Той се беше отпуснал уморено пред огледалото. Лъки стоеше до него, усмихвайки се с облекчение, че премиерата е минала, превръщайки се в още един голям успех.

Нед вдигна глава и погледна в огледалото. Той погледна към Лили с нейната черна рокля, яката от черна лисица върху раменете ѝ и трептящите на светлината диаманти, почти толкова блестящи, колкото сълзите в сините ѝ очи. Не каза нищо. Обърна се и я погледна. Харисън видя как очите им се срещнаха, сякаш нямаше никой друг в стаята, само Лили и Нед.

Погледна към Лъки и можа да разбере от изражението на лицето ѝ това, което мислеше: че през четирите години откакто бяха заедно, Нед никога не я беше поглеждал така. Сякаш никой друг не съществуваше за него, никоя жена в целия свят. Лъки постави ръка върху треперещите си устни, готова всеки миг да заплаче и Харисън се съжали над нея. Той разбра, както и тя, че за нея това бе краят.

Нед пое ръката на Лили. Доближи устни и я целуна. Хвана и двете ѝ ръце, застанал в съзерцание:

— Ти се завърна — каза той с изпълнен с чувство глас.

— Трябваше да те видя — каза просто Лили.

Без да погледне нито Харисън, нито Лъки, Нед взе палтото от закачалката и го наметна върху раменете си. Гримьорът му побърза с белия шал и шапката му и той обви с ръка раменете на Лили. И те напуснаха стаята без дума за обяснение или поглед назад.

Лъки ги гледаше как излизат, все още с ръка върху треперещите устни и жално изражение в очите. Тя беше изглеждала хубава в розовата си рокля, изпълнена с вълнение и настроение, но сега, когато цветът бе изчезнал от лицето ѝ, изглеждала изхабена и болна.

Харисън каза забързано:

— Тя е негова много стара приятелка. Семейството на Нед я познава от години, но тя... пътуваше. Мисля, Че Нед дори не беше сигурен дали е жива или мъртва. Предполагам, че е толкова поразен да я види отново, че просто ни забрави с теб и за партито. — Той взе малкото палто от чинчила на Лъки и ѝ помогна да го облече. Тя беше толкова скована, че трябваше да сгъне ръцете ѝ, за да влязат в ръкавите.

— Да отидем в „При Шери“ — каза той, добавяйки уверено. — Предполагам, че и Нед ще дойде, ако вече не е отишъл там.

Но Нед не беше на партито и не се появи по-късно. Всъщност на Бродуей се заговори, че това е бил първият случай, при който една звезда не присъства на партито след премиерата си и фактът, че пиесата имаше такъв успех го правеше още по-любопитен.

Харисън измисли половин дузина различни извинения: че Нед е получил внезапно главоболие, че го боляло гърлото и се страхувал да не загуби гласа си и че бил изтощен. Той помоли всички да проявят разбиране и обеща на следващата вечер отново да има парти. Някак си никой не му повярва и плъзнаха слухове за скарване между Харисън Робии с и Нед, за скандал с автора, за скъсване с Лъки, която изглеждаше като жена, събудила се след кошмар, за да открие, че още е в него.

Нед и Лили се притискаха в каретата, плачейки, смеейки се и бърбрейки.

— Никога не съм помислял... Не мога да повярвам... колко е прекрасно... Толкова съм радостен, толкова щастлив. — Нямаше нужда да завършват изреченията си, имаха нужда само да се гледат в очите, за да видят колко са щастливи отново да бъдат заедно. В апартамента си в хотел Пето авеню, Лили хвърли кожената яка и застана пред него усмихвайки му се.

— Не си те спомням такава — възкликна той. — Ти беше бледо, полуудамено момиченце. А я се виж сега. — Той поклати глава невярващо. — Станала си истинска дама.

Лили се засмя.

— Никога не съм била скромна — напомни му тя.

Той поръча шампанско, и, след като освободи келнера, го отвори и наля.

— Вдигам тост — каза той, усмихвайки се на изключителните ѝ сини очи. — За завръщането на моята скъпа Лили, за моята бъдеща жена.

Лили остави чашата си с въздишка.

— Мисля, че ще е по-добре да ти кажа, Нед, аз съм омъжена. — Той я гледаше невярващо, докато тя му разказваше за Джон и живота си. — Умирам от скука — извика тя страстно. — О, Нед — тя се хвърли в ръцете му, по очите ѝ се стичаха дълго сдържаните сълзи на отчаяние, — кръвта изсърхва във вените ми, защото съм лишена от младост, живот, музика и смях. Моят живот се превърна в нищо. Още съм млада. Имам нужда от млади хора, любов и вълнения. Какво да правя?

Нед я обгърна с ръце, притискайки я толкова силно и тя разбра, че никога нямаше да я остави да си отиде.

— Аз ще ти помогна, Лили — обеща той, целувайки ухаещата ѝ черна коса и влажната ѝ буза. — Ще намеря начин. Знаеш, че винаги ще се грижа за теб.

— Кожата ѝ миришеше на виолетки и устните ѝ бяха меки под целувката му. Тя се топеше в ръцете му като лед под слънцето. И той я съблече, и я любил с трептящото, страстно обожание на мъж, намерил най-после жената на мечтите си. И всичките стари страхове на Лили затихнаха. И белезите в сърцето ѝ, останали от Дермът Хатауей, започнаха да нарастват под ласките и целувките му.

Едва по-късно, лежейки в прегръдката му, се завърнаха вината и сълзите, защото тя знаеше, че съпругът ѝ е добър човек, който я обожаваше, а тя го мамеше. Но както винаги беше правила, първо действаше, а после съжаляваше.

Въпреки това, тя не можеше да се реши да се върне в Бостън, както беше казала. Отлагаше отново и отново заминаването си, обяснявайки на съпруга си, че е срещнала стари приятели и прекарва добре. Джон си мислеше за собствената си вечна заетост, и за това колко лошо се бяха отнесли към нея роднините и приятелите му. И той се усмихваше снизходително, точно както беше правил баща ѝ, като ѝ казваше да не бърза.

Нед се премести в апартамента до нейния в хотел Пето авеню, а Лъки събра нещата си и се изнесе от апартамента му. Когато Харисън му каза, че тя е заминала, Нед изпита угризения и го помоли да я

увери, че ще има хубав апартамент и достатъчно пари. Но Лъки беше самотна, мечтите и надеждите ѝ, че ще бъде съпруга на Нед, пропаднаха. Тя нямаше собствени приятели: всеки, когото познаваше беше чрез Нед. Животът ѝ се въртеше около него, с нуждите му, желанията му и работата му. Без него тя нямаше нищо.

Няколко месеца по-късно тялото на Лъки бе извадено от реката. Беше престояло във водата няколко дни, но никой не бе съобщил за отсъствието ѝ, нито се беше поинтересувал къде може да бъде. На никого не беше липсвала. Накрая бе идентифицирана по етикета на палтото от чинчила, което носеше, и по него се стигна до Нед Шеридан, който ѝ го бе купил. Хари идентифицира тялото и първите пристъпи на скандала докоснаха Нед, когато новината се появи по вестниците:

„ЛЮБОВНИЦА НА АКТЬОР НАМЕРЕНА УДАВЕНА В ИСТ РИВЪР“

Нед тъжеше за своето малко черно котенце, което му беше напомняло за Лили. Той каза на Лили какво се бе случило и колко горчиво съжаляваше за нейната смърт. Но той не ѝ беше обещавал нищо, а сега имаше своята Лили и само това имаше значение. Лили беше ужасена да научи, че е причината за смъртта на момичето и ѝ се искаше никога да не беше отивала в театъра през онази вечер, защото макар че ѝ бе приятно да бъде с Нед, тя знаеше, че не го обича. Не и по начина, по който Лъки го обичаше.

След като видя Лили в театъра, Фин О'Кийфи забрави притеснението си, че не всичко е в ред с дадената компания, както и тревожния слух за банкови фалити. Той не се освободи от акциите на клиентите си в компанията и не изтегли собствените си пари, нито общите от банката. Седмица по-късно компанията се срути сред ужасените викове на инвеститорите, а едновременно с това банката затвори вратите си и клиентите му загубиха цяло състояние, както загуби и „Джеймс и Компания“. Корнелиус каза мрачно:

— Трябваше да послушаш интуицията си, момче, а не моя съвет.

— Щях да го направя — каза Фин, гледайки през прозореца, с ръце дълбоко в джобовете и наведена глава.

— Тогава защо не го стори? Заради мен ли? — Корнелиус въздъхна дълбоко, съжалявайки за думите си. — Може би остарявам, Фин. Губя усета си, инстинкта си за пазара. Може би трябва да предам управлението в ръцете на по-младото поколение.

Фин се извърна от прозореца и го погледна. Корнелиус му предлагаше една нечувана възможност. Ако Корнелиус си отидеше, той щеше да стане най-младият ръководител на брокерска къща на Уолстрийт. Само преди няколко седмици щеше да се чувства на върха на щастието си. Животът не би могъл да му предложи нищо повече. Осъществил е амбициите си и всичко, което оставаше бе да прави още и още пари. Сега не чувстваше нищо. Предложението се правеше само защото той не бе направил това, което знаеше, че трябва да направи и Корнелиус поемаше вината.

И точно в този момент не му пукаше за предложението. Всичко, за което можеше да мисли, всичко, за което мислеше, всичко, което някога беше искал да мисли, бе да намери Лили. Макар че какво щеше да прави след като я намереше, това той още не знаеше. Да я люби? Да се ожени за нея? Да я убие?

Той каза на Корнелиус, че грешката не била негова. Че само той бил виновен за загубите и Корнелиус не трябвало да напуска в такъв труден момент.

— Ти си имал дълга и славна кариера на Уолстрийт — каза той. — Не можеш да напуснеш сега, когато нещата са зле. Трябва да останеш на върха, където винаги си бил и на който принадлежиш.

Корнелиус разбираше, че той има предвид всяка дума, която произнасяше. Той му се усмихна бащински. Фин се беше превърнал в нещо повече от бизнес и социален експеримент. Той беше повече от осъществил потенциала си и не бе загубил качествата си по пътя към кариерата. И така, Корнелиус се съгласи, че е по-добре да остане. Отнасяше се към Фин все повече като към свой син, а не като към умен служител, на когото даваше шанс.

Фин нае частен детектив да открие Лили. Той беше набит, червенолик мъж с тайнствен вид и дойде с добри препоръки за издирване на задлъжнели съпрузи или съпруги по бракоразводни дела. Театърът, където я беше видял Фин, беше единствената му улика, но тя се оказа повече от достатъчна, и мъжът се върна не след дълго с информацията, че тя е госпожа Джон Портър Адамс, че живее в Бостън и че е новата любовница на Нед Шеридан. Тя пътуваше между Бостън и Ню Йорк, прекарвайки повече време с Нед, отколкото със съпруга си богаташ в техния разкошен дом на улица Маунт Върнан.

Фин плати на човека. Той беше сам в офиса и си мислеше за Лили в прегръдките на актьора. Изрева на глас. После си помисли за неподозиращия съпруг на Лили и разбра, че егоизмът от миналото не е изчезнал. Но по дяволите, тя беше жената в главата му, момичето в сърцето му, раната в гърдите му.

Името Лили ще стои издълбано върху сърцето му до деня, в който умреше. Но това не значеше, че нямаше да търси отмъщение. То щеше да отнеме време. Трябваше да го обмисли внимателно. Първо имаше нужда от още пари. Трябваше да бъде по-богат от Джон Портър Адамс. По-богат от Лили. После щеше да нанесе удара.

Щатският сенатор Дан О'Кийфи се изненада да види брат си в Бостън, защото и двамата бяха заети мъже, със сложен живот и не оставаше време за семейни събирания. Ако Фин работеше по четиринайсет часа дневно, Дан работеше всичките двацет и четири. Нормалните работни дни той прекарваше в Щатския Сенат и отделяше допълнителни часове, за да се среща със своите избиратели. Когато намереше време, той посещаваше своите магазини, за да се убеди как вървят нещата. Досега нямаше оплаквания. С порастването на името му, бизнесът му процъфтя. Беше отворил още шест магазина в различни градове, първите два в Ню Йорк. Оставаше да мисли за политика и за бизнес, когато трябваше да спи и често най-добрите идеи му идваха пред чаша уиски в „Телеграф Ин“, или непосредствено след като се е любил с някое особено красиво момиче в една от горните стаи, отделени за тази цел.

Дан беше дискретен. Никога не играеше на хазарт, макар че в хотела имаше рулетка, нито се хвалеше с момичетата си. Беше едър,

симпатичен мъж и това не бе необходимо. Момичетата го намираха за красив, а ирландския му говор и историите му — забавни.

— Това е положението — каза той на Фин, който го бе предупредил да бъде внимателен, защото като щатски сенатор очите на обществото бяха приковани в нето. — Аз съм човек, който обича пиенето и жените. Проблемът ми е, че всички момичета, с които се срещам в обществото са „добри“ момичета. Произхождат от добри католически семейства и всички искат да се омъжат. Още не съм готов да застана пред олтара. Така че каква алтернатива ми оставя Господ? Но ще ти кажа това, Фин, ако имам избор между жените и политиката, винаги ще избира политиката. Уреди ми среща с най-чаровната женска в Бостън, и после ми кажи, че има митинг в Ноукстаун. Ще отида на митинга. Мога да приема жените и да ги изоставя. И когато се появят подходящото време и подходящата жена — ще се ожения.

Той погледна конспиративно към Фин.

— Ще ти кажа и нещо друго, братко. Една тайна, която пазех, но сега мога да я споделя. Смятам да се кандидатирам за място в Конгреса. — Той се засмя на учуденото лице на Фин. — Твоят стар брат влиза в надпреварата за демократически кандидат в Камарата на Представителите, момко. Кой би си го помислил? В Щатската Сенатска камара ме наричат момчето чудо. Понякога си мисля, че това, което казваше нашият старец е вярно: че сме потомци на крал Брайън Бору. Откъде иначе да сме толкова умни? — той се ухили. — Но ще имам нужда от помощта ти, Фин. Ще имам нужда от цялата подкрепа, която мога да получа. С мен ли си, братко?

— С теб съм — обеща Фин. Беше дошъл в Бостън да зърне Лили, защото повече не можеше да се сдържа. Работеше два пъти по-усилено от преди, хвърляйки се в надпреварата за правене на пари. Мислеше за малко неща, освен за целта си, и когато отделяше време за почивка, за да не загуби разсъдъка си, той вече не придружаваше скъпите щерки на Ню Йоркските богаташи в операта. Вместо това се събираше с танцьорки в евтините бродуейски барове, които бяха весели и познаваха трудностите. И затова бяха готови просто да се любят, за да забравят проблемите си за малко. Точно както беше с него.

Фин мина с файтон по Бийкън Хил, кръстоса улица Маунт Върнан и забеляза всичко. Къщата, в която живееше Лили, беше много импозантна и той си спомни за един друг момент, когато беше видял

Лили. На „Хиберния“, с нищо друго освен дрехите ѝ, петдесет златни суверена и диамантената огърлица, която бе откраднал от нея. Сега пръстите в джоба му се вкопчиха в огърлицата. Камъните бяха хладни, толкова твърди и ярки, колкото самата Лили.

Докато гледаше, вратата се отвори и един мъж излезе. Той остана на стълбите минута-две, мигайки на силното слънце, и Фин забеляза, че е по-възрастен. Беше добре облечен, но не по същия внимателен начин като Фин, а някак си в небрежността му личеше отпечатъкът на богатството.

Фин чакаше. Дългите скучни часове се изнизваха, но черната лакирана врата все не се отваряше. Дойде и отмина обедът, после още час-два. Малко преди три часа една виолетова карета спря пред къщата, а точно на часа черната врата се отвори отново и Лили се появи на слънцето.

Очите на Фин се приковаха в нея като сокол, зърнал жертвата си. Беше точно такава, каквато си я спомняше: висока, слаба и грациозна. Начинът, по който завърташе главата си, вдигаше брадичката си, пригладваше полата си, изпълваше главата му с хиляди спомени. Блаженото изражение на лицето ѝ, когато потупваше двата коня и им даваше захар, същата Лили, пъхвайки букетче виолетки в юздите им, го накара да се усмихне. Тя се спря за миг, оглеждайки празната улица, после с въздишка се качи в откритата карета и пое покрай него надолу по улицата.

Фин я следваше на дискретно разстояние. Тя спря пред един бижутерски магазин на Боилстън и след половин час се появи с малко пакетче. Махна на кочияша и тръгна спокойно по улицата, гледайки по витрините на магазините, леко усмихната. Той бе озадачен, че не приличаше на жена, която има любовник. Лили приличаше на щастлива жена.

После се качи и каретата пое към дома ѝ, по улиците на Бийкън Хил.

Когато се изкачи по стълбите, вратата вече беше отворена от прислужница, а после се затвори. Фин още веднъж бе оставен навън. Вън от живота ѝ, както беше ставало винаги.

Той остана още няколко дни в Бостън, помагайки на Дан да планира кампанията си и обсъждайки финансирането на новите магазини, които Дан възнамеряваше да отвори в Чикаго.

Дан му разказа за другия си нов проект.

— Никога няма да забравя, Фин, когато за първи път дойдохме тук, всички тези ирландчета, които се тълпяха по улиците, влачейки се безпомощно след майките си, замръзващи през зимата и пържещи се през лятото, без шанс за измъкване от бордеите на Норт Енд. Сега планирам да направя нещо по този въпрос. Събрал съм парите и ще изградя пролетен лагер Дан О'Кийфи за деца католици.

— Просто едни дървени хижички на брега на езерото, но е красиво място, сред природата. Ще бъдат оградени от ферми и бедните деца ще имат достатъчно чист въздух, за да изкарват зимата. Ще имат добра храна в малките си тумбачета, издути от недохранването. Ще ядат пресни кафяви яйца, снесени сутринта във фермата, и плодове и зеленчуци, отгледани на място. Благодарение на парите, които съм събрал, ще имат дори и кекс. — Той спря и погледна Фин, забелязвайки, че е впечатлен.

— И това е важната част, стари приятелю — каза той. — Норт Енд вече не е само ирландски, там вече живеят всякакви националности. Италианци, поляци, германци. Всякакви. Всички емигранти са там. Така че не го правя само за ирландчетата. То е за децата от всички националности.

Впечатлен, Фин гледаше брат си. Той уважаваше не само решимостта на Дан и добрите му мотиви да изгради летен лагер, но също и това, че не ограничаваше добродетелността си само към ирландчетата. Отваряйки го за всички католически националности, Дан щеше да си заслужи вечната благодарност на всеки отруден родител в Бостън и те със сигурност щяха да гласуват за него. Така че, едновременно извършваше едно добро дело и си осигуряваше място в Конгреса.

Фин не каза на Дан за Лили и не отиде пак да я шпионира, защото не беше сигурен, че няма да направи някоя глупост. Вместо това, той се върна в Ню Йорк и се зарови в работата си, посвещавайки се на парите. Защото само чрез тях можеше да стане равен на Лили.

ГЛАВА 37

У дома, в Арднаварна, Сиел живееше за писмата на Лили. Особено сега, когато бяха пълни с ново вълнение, за новия ѝ живот, пътуванията между Бостън и Ню Йорк, театрите, партитата и новите дрехи. Бяха пълни с Нед Шеридан, красивият млад актьор, когото тя отново бе срещнала случайно в Ню Йорк. Всъщност, за Сиел беше странно, че в писмата на Лили по-често се говореше за Нед и Ню Йорк, отколкото за съпруга ѝ и Бостън.

Сиел беше на двацет години. Седемнайсетият ѝ рожден ден и дебютната ѝ година останаха незабелязани за баща ѝ. Нямахме празненства, портрет и партита. Нямахме и диамантена огърлица. Тя дори се съмняваше, че той се е сетил, толкова беше погълнат от собствения си свят. Откакто бе напуснала училището си в Париж на шестнайсет години, той твърдо я беше държал в изолация в Арднаварна, докато прекарваше времето си в Лондон, проспивайки следобедите на кожените пейки в Камарата на лордовете или играейки карти в клуба си.

На Сиел ѝ бе мъчно, че пропускаше чудесните лондонски партита и забавленията, на които се радваха нейните приятели, но сега не беше толкова лошо, колкото би могло да бъде, защото поне Уилям си беше у дома и управляваше имението вместо баща им. А и тя имаше кучетата си и конете. И винаги настъпваше ловният сезон, когато всички идваха в големите им къщи заради баловете и танците. Понякога отиваше в Дъблин, за да си купи нови дрехи, изпращайки сметките на баща си. Винаги бе добре облечена, независимо дали беше на ловното поле или на вечерно парти. С усмивка сподели с брат си, че има няколко младежа, на които явно компанията ѝ се харесваше.

Брат ѝ вдигаше поглед от книгата си, сякаш я виждаше за първи път от векове. Те живееха в една къща и ядяха заедно, но главата му бе препълнена с други важни неща като лунните затъмнения и миграциите на канадската гъска, за да води любезен разговор или да

слуша момичешкото ѝ бърборене. Почти никога не я забелязваше. Тя просто беше тук, както бяха и далматинците, и обикновено бе досадна.

— Ти си висока почти колкото мен, Сиел — каза той изненадано.

— Дори по-висока — настоя тя. — Освен това имам хубава фигура.

Уилям не беше експерт по момичетата, но считаше сестра си за доста добре изглеждаща.

— Не си красавица — каза той откровено, — но не си и грозна.

Смехът ѝ отекна от лавиците.

— Е, това си беше нескропен комплимент, ако изобщо някога съм чувала такъв. Но, прав си, не съм красива. Не каквато беше Лили. Но на мъжете това явно не им пречи. Мисля си, че доста ме харесват.

Тя отиде да се огледа в огледалото. Червената ѝ коса бе дълга и къдрава, и обикновено беше вързана отзад с панделка, защото не ѝ се занимаваше с нея. И беше толкова буйна и лъскава, обграждайки малкото ѝ кръгло лице. Очите ѝ бяха големи и сини, слава богу, мислеше си тя, с тъмни мигли, защото би мразила бледия вид, който придаваха русите мигли. Шията ѝ беше дълга, ушите ѝ правилни, носът прав, а устата твърде голяма. Кожата ѝ беше хубава, но имаше лунички и тя с раздразнение си мислеше, че я правят да изглежда като петнист далматинец.

Все пак, нямаше съмнение, че имаше успех сред мъжете. Дузина от тях ѝ бяха приятели. Посещаваха я и ѝ споделяха тайните си: в кого бяха влюбени или че са влюбени в нея.

Никога не би си го помислила, но сега копнееше да се отдели от Арднаварна. Откак Лили беше заминала, Арднаварна се бе превърнала в затвор, пълен с тъжни спомени. Място, от което трябваше да се избяга, макар че единственото бягство, което можеше да си представи, беше омъжването ѝ. И то ако изобщо някога баща ѝ, ѝ позволише да се омъжи, защото изглеждаше решен да я държи заключена — „далеч от изкушението“, казваше той. — За да не следва греховния път на сестра си. И ако бракът беше единственото спасение, тя още не бе срещнала подходящия човек, защото не беше влюбена в никого. Единствено в живота. А той сякаш я отминаваше.

В един мрачен ноемврийски петък, мъглив и дъждовен, баща ѝ се върна внезапно от Лондон и ги информира, че на следващата сутрин отиват на лов. Сиел и Уилям се спогледаха тревожно. Баща им беше

изтощен и прегърбен, не бе ловувал от години, но от него се излъчваше решимост каквато не бяха забелязвали от дълго време.

— Аз имам работа, татко — каза Уилям бързо, надявайки се да се измъкне.

— Не приемам оправдания — каза Лорд Молино. — Искam и двете ми деца да са с мен.

Рано на другата сутрин той отиде в конюшната, докато Сиел и Уилям мрачно закусваха. Тишината се нарушаваше само от отчупването на хляба.

— Няма да е толкова лошо — успокояваше Сиел Уилям, докато вървяха към конюшната след това. — Можеш винаги да кажеш, че конят ти е окуцал и да се измъкнеш рано. Аз ще те прикривам.

— Уилям — изрева баща им изведнъж, възвърнал деспотичния си дух. — Защо по дяволите не се грижиш както трябва за конете? Оставям те тук и какво намирам, когато се връщам? Пегийн има подут глезен, а Черния — кашлица. По дяволите, момко, не можеш ли да свършиш нещо както трябва?

Той се впусна в конюшната да проверява конете и реши, че Уилям ще трябва да язди един късокрак мелез, доста неспокоен, докато самият той си избра червеникавия, който Сиел обикновено яздеше. Тя знаеше от опит, че червеникавият е труден за укротяване — имаше бурен характер и склонност да води.

— Бъди внимателен, папа — предупреди го Сиел, докато той слагаше юздата на животното. — Обича да те увлича.

— Не ставай смешна — каза той укорително, докато яздеха в тръст по алеята към съседското имение, където трябваше да се съберат. — Никой кон не ме е увличал досега и няма да допусна точно този да го направи.

Въздухът беше изпълнен с мъгла и мек като коприна, но намаляваше значително видимостта. Уилям огледа неуверено хлъзгавата земя. Знаеше, че бе опасно и въздъхна. Мразеше конете, мразеше лова и мразеше да убива живи същества, но виждаше, че баща му е доволен, затова изправи рамене и се опита да седи правилно на седлото, по начина, по който го беше учил Фин преди толкова много години.

Сиел се обърна назад, за да погледне брат си и се усмихна. След всичките тези години той все още изглеждаше плах на седлото и

докато се придвижваха към къщата на съседа им, тя забеляза колко ентусиазирано яздеше баща им, сякаш наистина очакваше с нетърпение първия лов от години.

Около къщата вече имаше двайсетина души, когато пристигнаха. Докато пиеха за сгриване, те обсъждаха лошото време и хлъзгавата почва. Ръководителят на лова наду рога и с виковете се пръснаха през полята.

Рогът проехтя отново, кучетата бяха надушили следа и се впуснаха в галоп. Лорд Молино бе начело, прескачайки ниските каменни стени като двайсетгодишен, със Сиел до него. Уилям поспря да изтрие мъглата от очилата си и конят му изцвили нервно.

— Спокойно, спокойно — каза той нетърпеливо, чудейки се защо въобще на хората им трябваше да яздят коне. Пое бавничко напред, възхитен от баща си и безстрашната Сиел в далечината.

Той забеляза как някой отпред се опита да прескочи един ров, не можеше от това разстояние да е сигурен кой беше, но видя как конят трепна и човекът се преметна през главата му.

— Исусе! — възкликна той, молейки се да не е баща му. Пришпори коня си и се впусна в галоп през кишавото поле, докато конят, останал без ездач, се обърна и се впусна право срещу него. Уилям отклони наляво под едно дърво, но конят продължаваше да лети срещу него. Тогава собственият му кон се вдигна на задните си крака, изхвърляйки го назад, и той блъсна главата си в един дебел клон преди да се строполи на земята.

Сиел никога не разбра какво я е накарало да се обърне точно в този момент: може би бе старият инстинкт да се грижи за брат си, когато беше на кон. Тя видя как стана нещастният случай и изкрещя на баща си, че Уилям е паднал.

— Ще падне — беше всичко, което каза той.

Видя селяните, които наблюдаваха изотзад, да се втурват към него. Когато тя се върна, те се отдръпнаха, застанаха с наведени глави, неспособни да я погледнат.

— Уилям — извика тя, хвърляйки се в калта до него. Той лежеше по гръб. Очите му бяха затворени, кръглите му сребърни очила още бяха на носа му, а на дясното слепоочие, където го бе ударил клонът, имаше грозна рана. Меката кал беше смекчила падането му, но това не беше помогнало, той бе издъхнал преди да докосне земята.

Останалите ездачи видяха, че нещо не е наред и бързо се върнаха при тях. Свалиха вратата на една близка вила и поставиха Уилям върху нея. Лорд Молино даваше разпореждания от коня си. С равен, лишен от емоции глас, той им каза да отнесат сина му обратно в Арднаварна.

По лицето на Сиел, водеща тъжната процесия, се стичаха сълзи, и на всеки няколко минути тя поглеждаше Уилям, покрит с одеяло, носен от селяните зад нея.

— Не трябваше да го оставям да язди този кон. Моя е грешката — каза тя. Но после погледна баща си с мрачно лице и изправен гръб и осъзна, че само негова е грешката, дето е накарал Уилям да стане ездач. И тя поклати глава и зариде за брат си.

Погребението се състоя на следващата седмица, през един мрачен, суров зимен ден, с дъжд, който се обръщаше на суграшица. Когато тялото на Уилям беше поставено в семейната гробница и тежката каменна врата накрая бе затворена и заключена, Сиел си спомни погребението на майка си и Уилям, който я вдигаше от чакъла, където се беше хвърлила. Спомни си как той бършеше сълзите и чистеше дрехите ѝ и държеше ръката ѝ през целия път до дома. И тя заплака за своя мил, любящ брат.

Написа дълго писмо на Лили, предавайки ѝ ужасната новина.

„Татко издържа до погребението — напита тя, — но сега е в окаяно състояние. Седи в библиотеката и гледа в стената, не говори нищо и изглежда остарял със стотици години, посърнал и с треперещи ръце, макар че никога не съм го видяла да пророни сълза. Но, това не е в негов стил, нали?“

Копнея да дойда да те видя, Лили, но само аз мога да се грижа за татко — пишеше тя. — Нямах представа колко безкрайно тъжен е животът сега в Арднаварна. И бедният скъп Уилям, който не искаше нищо друго, освен да живее тихо, да се грижи за земята си, за хората си, да служи на Бога и страната си по своя непретенциозен начин. Скъпият Уилям вече го няма. Ох, защо е така Лили, че добрите наистина умират млади?“

ГЛАВА 38

Фин беше на Стоковата борса, преди да отвори и след като затвори, а през останалото време стоеше в офиса си, отделно от малкото часове, през които спеше, за да стане отново, когато световните пазари отваряха.

— Той се е вманиачил — каза Корнелиус Джеймс на жена си. — Не мисли за нищо друго. Може би се опитва да компенсира провала на банката и, ако е така, той успява, защото възвърна повече от това, което компанията изгуби. Има инстинкт за една добра сделка и парите сякаш се вливат в разперените му ръце. А сякаш само това иска. Пари, пари, пари. Загубил е способността си да се радва на живота.

— Не забравяй, той беше беден — напомни му тя. — Човек с неговото минало винаги ще си мисли, че само парите могат да му донесат щастие.

Фин отделяше време, за да помага на Дан по избирателната му кампания в Бостън, но не ходеше да следи Лили. Въпреки това знаеше всяка нейна стъпка. Частният детектив, който бе наел, беше натрупал цяло състояние, наблюдавайки всеки ден Лили Адамс, която мамеше неподозиращия си съпруг, сигурна, че той бе толкова погълнат от работата си, че никога нямаше да я хване. И беше права, защото Джон изглеждаше благодарен, че тя е щастлива с новите си интереси и приятели в Ню Йорк. И естествено, той й вярваше.

Лили трептеше от възбуждение, докато беше в Ню Йорк по вечери и партита, под ръка с красивата и прочута бродуейска звезда, но когато беше сама, я глождеше чувството за вина. Освен това бе сигурна, че харесва Нед, а не беше влюбена в него. Поне не лудо, страстно влюбена, както искаше да бъде. Това което липсва, казваше си тя, е тръпката.

След като се бяха любили една нощ, тя отметна чаршафите и се промъкна гола до прозореца. Дръпна златната брокатена завеса и погледна неспокойно навън.

— Какво има? — попита Нед, облегна се на възглавниците и запали един от египетските чибуци.

Лили сбърчи нос от сладникавия аромат на тютюна.

— Нужно ли е да пушиш тези неща? — каза тя раздразнено. — Знаеш, че ги мразя.

— Не, не ги мразиш, винаги ми казваш колко хубаво мирише.

— Кога съм казала такова нещо? — попита разгорещено тя. — Кажи ми кога, Нед Шеридан.

— О, преди два часа, предполагам. След вечерята в ресторанта. Дори май си спомням, че и ти си дръпна.

Лили тропна с крак гневно:

— Исусе — каза тя. — Винаги ли трябва да си прав? Не може ли да се скараме някой път?

— Но аз не искам да се карам с теб, Лили — каза той изненадан. — Аз те обичам, знаеш това.

Тя отметна дългата си черна коса и го изглежда.

— Да, но...

Спря и отново се обърна към прозореца. Щеше да каже „но това е толкова скучно“. И то бе вярно. На нея ѝ беше скучно и по някакъв начин беше доволна, че на следващата сутрин Нед заминаваше на турне из Америка. Той ѝ бе казал да изостави Джон, да дойде с него, да живее с него, да се омъжи за него. Щеше да уреди всичко и тя го знаеше. Нед би бил доволен и от трохичките на любовта ѝ. Дори когато я любеше, обожанието му го караше да се отнася към нея като към порцеланова кукла, която може да се счупи, докато това, което всъщност искаше тя... Отново се стъписа, но този път защото не знаеше какво искаше. Знаеше единствено, че не е това.

Тя изпрати Нед на гарата на следващата сутрин. Той имаше собствен вагон със спалня и месингово легло, махагонова баня и салон в червен плюш с фотьойли и растения в саксии.

— Достатъчно широк е за двама — каза той с надежда, но тя само се изсмя, поклати глава и го целуна за довиждане.

Той я последва по стъпалата на перона, не искаше да се раздели с нея и тя го погледна тъжно, с наклонена на една страна глава.

— Ще ми липсваш, скъпи Нед — каза му тя, мислейки си, че е глупачка и че в крайна сметка трябва да изостави Джон и да замине с него.

— Не толкова, колкото ще ми липсваш ти — отговори Нед, после скоочи във вагона и влакът потегли. Той се облегна на прозореца, но Лили не остана, за да му помахва. Тя се обърна и решително тръгна по перона и извън живота му. Отново.

На следващата седмица Корнелиус Джеймс се върна в офиса си след приятен обед с един стар приятел и колега, който се беше пенсионирал миналата година.

— Трябва да пробваш, Корнелиус — беше казал приятелят му. — Виж ме мен. Виж как се наслаждавам на живота. Научих се да играя голф и тенис. Излизам с яхтата със сина ми през уикендите в Нюпорт и най-сетне имам време за внуците си.

— Има смисъл в това, което казваш — беше отговорил Корнелиус замислено. — Само че аз нямам син, нито дори дъщеря и такива прекрасни внучета, каквито имаш ти. Но госпожа Джеймс не е много добре, получи сковаване на крайниците — казват че е от артритата. Може би един по-сух климат би й се отразил добре.

Като седна на бюрото си, той поклати глава, мислейки си за мразовитата бостънска зима, снега и дъжда, които не позволяваха на Беатрис да излиза навън по цели месеци. Въздишката му на съжаление прерасна в остра болка в гърдите, която го изненада. Казвайки си, че сигурно е ял и пил прекалено много на обед, той извика секретаря си и го помоли да донесе чаша вода.

Когато човекът се върна с гарафата и чашата на сребърния поднос, главата на Корнелиус лежеше върху плота на бюрото му.

— Господин Джеймс, сър — извика мъжът. Той остави подноса, изтича до шефа си и го вдигна, но знаеше, че е твърде късно. Корнелиус Джеймс беше мъртъв.

Погребението беше в Бостън, но Беатрис не можа да присъства поради влажното време, което влошаваше артритата ѝ, и тя не можеше да ходи. Не можеше дори да седи повече от пет минути в инвалидния стол, без болката да стане прекалено остра, за да я понесе. Преди да запечатат ковчегата, тя целуна съпруга си за сбогом. Гледаше от спалнята си, с изглед към площад Луисбърг, как беше изнесен по предните стълби от мъжете, сред които бе и протежето на съпруга ѝ, Фин О'Кийфи.

След това, имаше прием за скърбящите в къщата, с шери за дамите и сгряващо уиски за мъжете, и малки парчета от кекс мадейра и бисквити. Фин беше помолен да остане накрая за прочитането на завещанието в стаята на Беатрис.

Адвокатът прочисти гърлото си. Погледна към възрастната дама и младия човек, седнал в очакване на канапето, и каза:

— Мой дълг е да ви информирам за съдържанието на завещанието и последната воля на Корнелиус Джеймс. То е просто и недвусмислено. — Той погледна съчувствено към вдовицата. Познаваше я от много години и му беше тъжно да я види толкова грохнала и остаряла. — Ако ми бъде разрешено, Беатрис — каза той, — искам да ти предам най-искрените си съболезнования. Корнелиус беше един добър човек и добър приятел.

— И добър съпруг — каза тя с лека усмивка.

Завещанието на Корнелиус бе кратко и точно.

„На моята скъпа жена, Беатрис Марта Джеймс, завещавам половината от парите си, за да ги използва както пожелае, за свое собствено удобство и наслада. Също така ѝ завещавам къщата на площад Луисбърг и цялото имущество, за да ги използва както пожелае.

На Фин О'Кийфи, младият човек, който стана скъп за мен и жена ми с всеотдайността и упоритата си работа, с решимостта си да се развива въпреки всичко, с приятелството и добротата на сърцето си, оставям останалата половина от парите си. Също му завещавам бизнеса си. Той ще поеме «Джеймс и Къмпани» и ще стане неин президент и председател. Има само две условия, свързани с имената: едното е никога да не променя името «Джеймс и Къмпани» и да го замества със собственото си или чуждо име. Второто е да приеме моето име в деня, когато застане начело на компанията и да стане Фин О'Кийфи Джеймс. За обяснение ще кажа, че за мен и жена ми бе голямо нещастие, че си нямахме собствен син, и бих проявил малката суетност да позволя името ни да бъде

продължено от един млад човек, когото с гордост бихме нарекли наш син.“

— И това, Беатрис, господин О'Кийфи е всичко — каза адвокатът, сгъвайки отново документите.

Фин взе ръцете на Беатрис в своята. В очите му имаше сълзи, когато каза:

— Госпожо Джеймс, дълбоко съм впечатлен, но разбира се, не мога да приема половината от състоянието на господин Джеймс. Парите са ваши.

Тя се усмихна и потупа нежно ръката му.

— На мен не са ми нужни — каза му тя кротко. — Имам повече от достатъчно за нуждите си и църквата ще получи каквото е останало, когато и аз отида при Корнелиус. Той искаше парите да са за теб, за да отговарят на положението ти като председател на компанията му. И ти завеща името си, за да го носиш по същия достоен и честен начин, по който го е правил той.

— Ще се постарая, мадам — обеща Фин.

— Още нещо — каза Беатрис. — Планирам да се преместя на място с по-сух и по-топъл климат, в Калифорния. Докторите ми казаха, че това ще се отрази добре на артритата ми и че мога и да не изтрия още една зима на Източния бряг. Искам да ти дам тази къща. Сигурна съм, че така би желал Корнелиус.

Няколко седмици по-късно тя замина за Калифорния и Фин се оказа собственик на къщата, в която някога работеше като коняр.

— Ако само — мислеше си той, докато бродеше из големите празни стаи, — ако само това беше Арднаварна.

Но нямаше значение. Той, Фин О'Кийфи Джеймс, ирландец и католик, се измъкна от бордеите на Норт Енд и постигна невъзможното. Беше проникнал в най-непристъпната твърдина на старата гвардия, Бийкън Хил. Той беше собственик на огромна къща на площад Луисбърг и притежаваше цяло състояние. И точно зад ъгъла живееше неговата съседка, Лили.

ГЛАВА 39

Джон Адамс свали поглед от четивото си, когато жена му влезе в стаята. Беше мрачен сив следобед и той беше изненадан, че бе излязла за обичайната си разходка с каретата, но винаги изглеждаше толкова отегчена. Вече не ходеше в Ню Йорк и той се чудеше виновно дали не трябва да направи усилието да я заведе там лично. Но беше толкова зает, трябваше да направи толкова проучвания за следващата си книга. Все пак лятото бе близо. Отново щеше да я заведе в Европа и може би този път щяха да пътуват повече до Гърция или дори Турция. Междувременно, поне за тази вечер, щяха да имат компания. Би трябвало това да ѝ е приятно.

— Ето те и теб, скъпа — каза той, гледайки как тя хвърля палтото си в ръцете на прислужницата и отива до огъня да сгрее ръцете.

— Разбира се, че съм тук, Джон — каза тя раздразнено. — Къде другаде да бъда? — Тя обърна гръб на огнището и повдигна дългата си виолетова вълнена пола, греейки се отзад, докато той я гледаше шокиран.

Лили се засмя.

— Татко винаги вдигаше така фрака си — каза тя. — Знам, че не е много женствено, но сгрива по-бързо от почти всичко, за което мога да се сетя... — Освен любенето, помисли си тя с копнеж.

— Никога не говориш за баща си — каза изненадан той. — Не мисля, че знам много за него.

— Има много неща, които не знаеш за мен — отвърна тя. — И никое от тях не е важно. — Тя погледна към френския часовник от осемнайсети век върху камината, с ангелчетата и цветята. Беше красив. Стрелките сочеха четири часа.

— Само толкова ли е? — възкликна тя раздразнено. — Как могат часовете да се нижат толкова бавно?

— Дори ти не можеш да промениш отминаващото време, Лили — отбеляза меко той.

— Ако можех, бих го върнала назад — отвърна тя.

— Ще имаме посетител — каза той. — Господин Джеймс. — Роднина е на покойния Корнелиус Джеймс. Току-що е наследил хубавата му къща на площад Луисбърг, а заедно с нея голяма библиотека с редки книги. Казва, че не разбира нищо от тях и иска съвета ми. Затова го поканих на чай. В пет.

— Колко вълнуващо — каза тя саркастично.

— Да, и аз така си помислих — грейна Джон към нея. — Ще бъде хубаво за теб да се срещнеш с него, скъпа моя.

Лили въздъхна. Тя си помисли, че дори един стар колекционер на книги е нещо по-добро от никакви посетители.

— Ще бъда тук — обеща тя и напусна стаята.

Джон трябваше да признае пред себе си, че не можеше да устои на предизвикателството, което младият господин Джеймс му отправяше.

„Не знам нищо по въпроса за редките книги — пишеше му той в писмото си. — И съм чувал от авторитетни източници, че Вие, сър, сте експерт. Моля Ви, господин Адамс, образвайте ме.“

Той беше телефонира на господин Джеймс, за първи път доволен, че Лили бе настояла да се инсталира една от новите машини в къщата, и го покани същият този следобед.

Усмихна се, оставяйки настрана книгата си, когато чу звънеца и бързащата по коридора прислужница.

— Добре дошъл, млади човече, добре дошъл — извика той искрено, като стискаше ръката му и го оглеждаше. Предположи, че Джеймс е на около трийсет. Строен и тъмнокос, с мустаци и сиви очи той носеше със себе си студен полъх от улицата и някакъв поток от жизненост и вълнение като човек, отиващ на война, а не идващ да се консултира за редки книги с един стар плъх като него.

— Радвам се да ви срещна, сър — каза Фин, гледайки човека, който беше съпруг на Лили, забелязвайки леко остарелия му, но добър костюм, възрастта и естествеността на посрещането му. Опитва се да втвърди сърцето си срещу него.

Огледа стаята. Тя беше изпълнена с лавици книги, с картини и графики и дузина шкафове с витрини. Забелязвайки интереса му, Джон го поведе и започна да му показва някои от съкровищата си.

Прислужницата влезе с чая и Джон се усмихна извинително на Фин, когато отидоха да седнат край огъня.

— Сигурен съм, че жена ми ще се присъедини към нас след няколко минути — каза той. — Междувременно, разкажете ми за вашите книги.

Фин му каза, че знае, че са стари и може би дори редки и ценни. Но през цялото време той очакваше звука от познатите стъпки на Лили в коридора.

Вероятно е имала кадифени стелки в обувките си, защото не ги чу, усети единствено звука от отварящата се врата.

— А, ето те най-после, Лили — каза Джон. — Ела и се запознай с новия ни съсед, господин Джеймс.

Лили мислеше, че ще припадне. За няколко секунди тя се пренесе в Арднаварна и отново бяха само тя и Фин, двама приятели, неразделни както винаги. Прииска й се да изтича до него, да го обвие с ръце, викайки радостно, „Това си ти, Фин. Ти. Все пак се върна за мен.“

Бузите й порозовяха. Тя просто стоеше и го гледаше.

— Добре ли си, Лили? — попита съпругът й, загрижен.

— Съвсем добре — каза тихо тя. — Само дете господин Джеймс ми напомня на някого, когото навремето познавах. Това е господин Джеймс? Нали?

— Точно така, мадам — каза той и пое хладната й ръка в своята. Тя трепереше и той се усмихна. — Фин О'Кийфи Джеймс, за да бъдем точни. Това беше едно от условията в завещанието на господин Джеймс — изясни той. — Той искаше председателят да продължава да се нарича Джеймс.

— Вие сте твърде млад, за да бъдете председател на брокерска къща — отбеляза Джон.

— Най-младият на Уолстрийт, сър. — Фин отправи една триумфална усмивка към Лили. Можеше да се закълне, че в изненаданите й очи блесяха сълзи. За това беше работил, надявал се, чакал през всичките тези години. Сърцето и стомахът му се свиха от любов, дори и да си казваше, че я мрази, че ще й отмъсти.

Ръцете на Лили трепереха, когато му подаваше чашата чай и той ѝ отпрати една малка усмивка, с която ѝ казваше, че има власт над нея. Властта да каже на съпруга ѝ истината и да разсипе новия ѝ живот, както тя някога беше разсипала неговия.

Джон говореше ентусиазирано за новата библиотека на Фин, но Лили едва го чуваше.

— Мисля да организирам малко вечерно парти другата седмица — каза Фин по-късно, като си тръгваше. — Ще се радвам, ако вие и госпожа Адамс бъдете мои гости.

Джон бързо каза, че поради неотложната си работа ще трябва да откаже.

— Тогава може би госпожа Адамс би желала да дойде сама. — Лили му хвърли бесен поглед, а той ѝ се усмихна многозначително. Познаваше това изражение толкова добре: свиването на ноздрите, бързия поглед, престореното безразличие. О, той добре знаеше кога е вбесена.

Джон погледна смълчаната си жена:

— Каква добра идея — ще прекараш чудесно поне веднъж.

— До петък тогава. В осем — каза Фин.

Лили отиде до прозореца и го гледаше как се отдалечава надолу по улица Маунт Върнан. После изтича горе в стаята си и се хвърли на леглото, трепереща от възбуждане. Фин О'Кийфи се бе върнал в живота ѝ, той живееше зад ъгъла на площад Луисбърг. Беше богат и преуспял. Ъй беше дяволски привлекателен, както винаги.

Тя премисли всеки детайл от посещението му, дивейки се на контраста между последния път, когато го беше видяла, и сега. Тогава беше дивак, почернял от възбуждането, а сега бе добре облечен, светски мъж на равна нога със съпруга ѝ и с нея.

И тя потръпна в предчувствие. Разбираше, че не вещае нищо добро, можеше да го почувства с костите си. Беше го видяла в многозначителната му усмивка, в докосването на ръцете му върху нейните, даващи да разбере, че може да разбие живота ѝ. Ако Фин кажеше на Джон истината, тя знаеше, че той ще се разведе с нея. Един Адамс от Бостън не можеше да търпи една неморална жена с незаконно дете, независимо от колко добро семейство беше тя. Дори и собственият ѝ баща я беше прогонил и тя знаеше, че не може да очаква друго от съпруга си.

Тя си мислеше разстроено за лъжите и полуистините, които бе изрекла и въздъхна. Всичко беше отишло твърде далеч. Вече нямаше начин да обясни простата истина. Шансът беше загубен отдавна, когато беше глупаво седемнайсетгодишно момиченце, което си мислеше, че знае всичко.

Повтори си стотици пъти, че няма да отиде на вечерното парти на Фин. Но, разбира се, когато настъпи петък вечер, просто не можеше да се сдържи. Промени решението какво да облече няколко пъти, до последната минута, разкъсвайки синята копринена рокля, която току-що беше облякла и нареди на прислужницата си да извади червената копринена, казвайки си, че ако Фин иска да види една пропаднала жена, тогава щеше да я получи. Сложи черен корсет и стегна кръста си, червени копринени чорапи и подходящи ръкавици. Добави и обиците от рубини и диаманти, огърлицата и две гривни. Наметна яка от сребърна лисица на раменете си. Беше готова.

Огледа се в огледалото, упрекна се, че е глупачка да си навлича беди заради Фин О'Кийфи, изрита обувките си, метна яката на пода и се хвърли отчаяно на фотьойла. Запъшка и хвана главата си в ръце. Какво правеше? За какво изобщо мислеше? Няма да отиде. Определено няма да отиде.

Заразхожда се с притиснати към гърдите ръце и свити юмруци. Посърнала, погледна през прозореца чакащата я под уличната лампа каретата. Беше ясна, мразовита нощ и тя потръпна.

— Исусе — извика тя, спускайки се обратно през стаята и отново нахлузи обувките си. Уви шала от лисица около раменете си, грабна малката си вечерна чантичка и се спусна към вратата, преди да успее да промени решението си.

Къщата на площад Луисбърг беше само на няколко минути. Тя изкачи бавно каменните стълби и дръпна звънеца, потръпвайки при спомена за пристигането ѝ в замъка Хатауей през онзи съдбовен ден.

Фин отвори вратата.

— Ето те и теб, Лили — каза той, пое ръката ѝ и я придърпа вътре. — Добре дошла в моя дом.

— Добър вечер, Фин — каза тя хладно. — Да разбирам ли, че претенцията, че не се познаваме, е приключила?

— Да. Когато сме сами — каза той със смях. — Обещавам, че ще пазя всичките ти тайни, Лили. — Той не добави „за момента“, но тя го

прочете в очите му.

Един слуга дойде да поеме наметалото ѝ и тя каза:

— Хубаво е да видя, че си се издигнал. Надявам се, че си благодарен. Все пак, ако не бях аз, ти все още щеше да режеш торф и червата ти да изгниват от евтина ракия.

— Така щеше да бъде, Лили — каза той с малка усмивка. — Сега ти благодаря и за промяната на характера ми. Слава богу срещнах човек, по-фин от баща ти, който реши, че под мръсотията и фъшкиите се крие нещо, което си струва. Започнах като коняр в същата тази къща. Господин Джеймс ме направи кочияш и по-късно ми даде шанс. Никога не погледнах назад. Освен към Арднаварна, в спомените си. Когато бяхме само ти и аз, Лили, яздейки конете по залез.

Той я гледаше. Тя беше дори по-красива, отколкото като момиче. Черната ѝ коса се стелеше на блестящи кичури, очертавайки лицето ѝ. Тъмносините ѝ очи святкаха гневно. Сърцето му прескочи по същия начин, както на шестнайсет години, когато се беше влюбил в нея. Но той знаеше, че тя не е дошла при него, за да го моли да ѝ прости. Лили никога не беше правила такова нещо, дори и за баща си.

Тя се огледа из празния хол.

— Първа ли пристигам? — попита тя изненадана.

— Защо не седнеш, Лили — каза той, като я заведе до един фотьойл край огъня. — Да, ти си първата. — Той ѝ отправи същата стара усмивка. — И последната.

Шокирана, тя го погледна и се облегна на стола си с въздишка на съжаление.

— Трябваше да се сетя — каза тя. — Все още не си станал джентълмен, Фин, въпреки хубавите си дрехи.

— Но има хора, Лили, които подозират, че въпреки твоите хубави дрехи и ти не си дама.

Техните погледи се изгаряха в продължение на минута, и тогава, без сама да знае защо, тя избухна в смях.

— Господи, Фин О'Кийфи — възкликна тя. — Кой би си го помислил? Само се погледни? Татко би се обърнал в гроба, ако можеше да те види.

— Значи баща ти е мъртъв?

— Не, не е мъртъв, макар че можеше и да е. Но мама е мъртва. И Уилям. Нещастие при езда.

Той каза с искрена печал:

— Бедният Уилям. Дори и аз не можах да направя ездач от него.

— Сега Сиел си седи у дома и се грижи за татко — каза тя. — Той е остарял и отпаднал. Тя казва, че през повечето време просто седи и гледа стените на библиотеката. Нещастна е, но не може да го остави сам. — Очите ѝ срещнаха неговите. — О, Фин — прошепна тя. — Всяка нощ сънувам, че се връщам. Макар да знам, че никога няма да е същото.

Те се гледаха, спомняйки си за живота някога. После той се изправи и каза рязко:

— Може би твоите спомени са по-хубави от моите. Всичко, което си спомням, е тежката работа и милостинята на баща ти. Дали ще имам покрив над главата си, дали ще имам храна в корема си, беше въпрос на господарския му нрав. Спомням си, че когато ме повиши в коняр си помислих, че съм достигнал върха на амбициите си.

Той наля шампанско и я изгледа хладно:

— Трябваше да ми покажеш, че имам и други амбиции, освен да бъда беден ирландски коняр, разбиращ от коне. Все пак, миналото е минало. Време е да го оставим след нас, Лили. Да пием за нашето бъдеще.

Тя го погледна неуверено.

— Това ли искаш наистина?

— О, точно това искам. — Той повдигна чашата си.

— За бъдещето тогава — каза тя.

— За нашето бъдеще — поправи я той, като се усмихна, забелязал отново издайническата червенина.

Свещите горяха в сребърния свещник и Фин освободи слугата, като каза, че сам ще сервира.

— Все пак — каза той на Лили. — Знам как. От времето, когато бях прислужник.

— Ще разрушиш репутацията ми — предупреди тя, когато слугата затвори дискретно вратата след себе си и те останаха сами.

Той се ухили.

— И тогава ще бъдем квит. Око за око, репутация за репутация. Освен това, Лили, ти нямаш репутация за разрушаване в този град. Научих това доста бързо. — Тя го стрелкаше през масата и той каза: — Всички в Бостън знаят, че Джон Адамс се е омъжил за ирландската си

икономка. Всички, които имат значение. Сигурно е доста голяма промяна за теб да не бъдеш приемана.

Тя каза нападателно:

— Аз си имам мои приятели.

— Да. Разбрах и за него. — Брадичката ѝ подскочи и тя се втренчи в него. — Нед Шеридан — добави той. — Хубавият млад актьор.

— Семейството на Нед ме прие след като „Хиберния“ потъна. Грижиха се за мен като за род на дъщеря. Нед е добър човек, той ми е приятел... О, каква полза? — вдигна рамене тя. — Отказвам да се извинявам. Признавам, че се омъжих за Джон, защото само чрез него можех да избягам от бедността. Какъв друг начин имаше? Освен това, той е мил човек, нежен и внимателен и аз наистина го обичам. Само...

— Само?

Тя го погледна умолително:

— Нужно ли е да обяснявам...?

— Никога не е било нужно да ми обясняваш нещо, Лили. Мисля, че те познавам по-добре, отколкото познавам себе си. — Той посегна през масата и пое ръката ѝ. — Лили, какво стана с детето?

Лили усети как кръвта напуска лицето ѝ, вените, сърцето, което изведнъж се бе превърнало в камък. Беше се старала никога да не мисли за детето — никой не знаеше, освен Нед, а той никога не говореше за него. Бе заровила сина си в дълбините на съзнанието си, заедно с Дермът Хатауей.

— Аз... аз не знам — каза тя на края.

— Не знаеш? Но би трябвало. Пометна ли след корабокрушението? То умря ли, Лили?

Тя скочи и изтича до вратата, но той я хвана за раменете и я обърна към себе си:

— Трябва да ми отговориш, Лили — каза той грубо. — Говорим за дете, което почти разруши живота и на двама ни.

— Изоставих го — каза глухо тя. — Не можех да понеса дори да го гледам. За мен то не съществуваше.

Той ѝ помогна да седне и застана до нея. Каза:

— Каж ми чие беше, за да знам кого да убия заради него.

Тя го погледна изплашена. Виждаше, че той знае какво говори.

— Тогава трябва да убиеш мен — въздъхна тя. — Защото аз съм виновната. Обвиних теб, както винаги съм правила, надявайки се, че ще оправя всичко по-късно. — Тя отпусна глава върху ръцете си... — Господи, бях толкова наивна — прорида тя. — И толкова глупава.

Фин я погледна съжалително, тя не плачеше и той знаеше, че е така, защото вече е проляла сълзите си. Искаше му се да я прегърне, но не го направи. Вместо това взе ръката ѝ и каза:

— Съжалявам. Вече се съгласихме да погребем миналото. Нека го забравим, Лили. Нека се радваме на тази вечер.

Тя го погледна с надежда, че ѝ е простил и че няма да каже на съпруга ѝ.

— Ох, Фин — каза тя, треперейки. — Толкова ми липсваше.

— Да, и ти ми липсваше. Представи ли си си, че някога ще вечеряме заедно като сега?

Тя се усмихна.

— Никога. И то в собствената ти къща. Трябва да си по-умен, отколкото си мислех, за да постигнеш толкова много.

— Работих ужасно много за всичко това. Както и Дан. О, ти явно не знаеш за брат ми. Чувала ли си за магазините на Даниел? Той започна с един, а сега има две дузини и фирмата му продължава да се разраства. — Той се усмихна гордо. — Представи ли си си някога, че Дан ще се окаже бизнесмен? Все още не си чула най-важното. Мислех си, че си чела за него в бостънските вестници. Той беше щатски сенатор на Масачузетс, а сега е избран в Конгреса. Брат ми е във Вашингтон, прави политика и променя законите. — Той погледна предизвикателно Лили.

Тя си припомни двамата млади братя през онзи ден в конюшните, когато баща ѝ беше повишил Фин в коняр, а Дан в прислужник.

— Колко умни сте били и двамата — дивеше се тя. — Аз се ожених само заради парите, но ти и Дан сте открили тайната на успеха.

Фин забрави миналото заради чистото удоволствие да я има тук, в неговата къща, седейки срещу него, толкова близо, че можеше да посегне и да я докосне. И той отчаяно искаше да я докосне, повече от всичко друго на света. Въздъхна. Нещата никога нямаше да се променят.

— Исусе — възкликна тя, хвърляйки се на канапето пред огъня.
— Толкова съм щастлива, Фин О'Кийфи, просто защото те намерих отново. Мой стари приятелю.

Той седна до нея и я обгърна с ръце.

— Това ли е всичко, което бяхме, Лили? Приятели?

Лили погледна хубавото му лице, толкова близо до нейното, сега по-възрастно и белязано с опит. Тя усети твърдото му тяло срещу гърдите си. И погледна в очите на човека, когото винаги беше обичала. Възбудата премина, по цялото й тяло, от пръстите на краката до скута й, до стомаха и гърдите й, и после до устните й, когато го целуна.

— Това е, което искам — каза си тя, притискайки се още по-силно към него. *Това е, което винаги съм искала. Откакто пораснах достатъчно, за да разбера любовта.*

Ръцете на Фин я галеха и тя искаше никога да не спират. Дермът почти я беше погубил, Нед Шеридан я беше оневинил, но Фин беше мъжът, когото винаги бе обичала. Тя би направила всичко, което поискаше, всичко. Само не сега.

Тя го отблъсна.

— Не мога — каза тя треперейки. — Не тук...

— Тогава ела в Ню Йорк.

— Утре — съгласи се тя бързо. — Ще бъда там.

Той я изпрати по тихите хладни улици, като спираше често, за да я целува в сенките. Пожелаха си официално лека нощ пред вратата на дома й и тя пхна картичката, която й беше дал с Ню Йоркския му адрес в чантичката си.

— До утре вечер — прошепна тя. — В седем.

Видя усмивката, която огря лицето му.

— Ще чакам — обеща той.

В Ню Йорк валеше сняг, едрите снежинки бяха засипали тротоарите и украсяваха черната коса на Лили като сватбени конфети, когато влезе в сградата на апартамента на Фин. Беше облечена в палтото си от златен самур и шапка в руски стил, и когато Фин отвори вратата, той се засмя и каза, че тя с розовото си носле и бузи прилича точно на малко премръзнало златно мече.

— Само че ти беше мечока — каза тя през смях. — Не си ли спомняш когато те накарах да танцуваш за Сиел?

— Спомням си — каза той, помагайки й да съблече палтото си.

— Прости ли ми някога за това? — попита тя, обръщайки се в ръцете му, и му се усмихна.

— Простих ти, и ти го знаеш.

— И... всичко друго, с което те нараних?

Той сви рамене.

— Знаеш, че всички винаги ти прощават всичко, Лили. Така е било винаги.

— О, Фин — извика тя щастлива и обви с ръце врата му. — Не мога да повярвам, че наистина сме тук. Отново заедно. Почти както някога.

— Дори по-добре — промърмори той с лице в косата ѝ, — защото сега ти и аз сме равни, Лили. Мога да те държа в ръцете си. А някога не бих се осмелил да го направя.

Хладните ѝ устни срещнаха неговите и те се притиснаха, пиейки един от друг. Тя го отблъсна, смеейки се:

— Не мога да дишам — оплака се тя.

Той започна да сваля фибите от косата ѝ. Тя достигаше до кръста ѝ като блестяща черна вълна и той прокара пръсти по нея, дивейки се на ухаещата мекота.

Пое ръката ѝ и заедно отидоха до спалнята му. Беше тъмна, със зелени стени и високи лавици, пълни с книги. На паркета имаше персийски килим и широко легло, покрито със златно кадифе.

Фин я завъртя под лампата и отново я целуна. Той разкопча дузината копченца на гърба на виолетовата ѝ рокля. Тя се плъзна от раменете ѝ. Тя се обърна, обви го с ръце и започна да го целува. Копнежът ѝ за него беше като болка вътре в нея, не мислеше за нищо друго, само за ръцете върху голата ѝ кожа, притискащи я все по-близо и по-близо.

Изплъзна се от комбинезона си и застана пред него, а той я гледаше като мираж. Изпълнена с щастие, тя каза:

— Всичко е наред, скъпи Фин. Така е трябвало да стане. — И отново се притисна към него, той я целуна, после я вдигна и я постави на леглото.

Очите им не се изпускаха, докато той съблече дрехите си и отиде при нея. Свали бельото ѝ толкова внимателно сякаш разопаковаше скъпоценна статуя, и после я погледна гола в леглото му. Очите му се плъзнаха по върховете на розовите ѝ пръсти, по гладките ѝ крака,

покрай нежната извивка на бедрата ѝ, по дълбоката извивка на кръста ѝ и великолепните извивки на гърдите ѝ. Той забеляза руменината по бузите ѝ и бурната ѝ коса, разстлана около нея. Полуотворените ѝ устни очакваха целувките му, а блестящите ѝ сапфирени очи го гледаха безсрамно, докато му демонстрираше голотата си.

— Ти си най-красивото момиче, което съм виждал — каза той, пое крака ѝ, целуна всяко от съвършените ѝ пръстчета.

— Това значи ли, че си виждал много, Фин? — попита тя, обзета изведнъж от ревност.

— Достатъчно, за да сравнявам.

Тя протегна ръце и каза страстно:

— Мисля, че през целия си живот съм чакала теб.

Те се долепиха, плът до плът, устни до устни, и тя го усети да трепери от желание за нея. И когато накрая започна да я люби, тя усети целия огън и страст, които беше търсила у Нед.

— Господи, не спирай, не ме оставяй никога, недей, недей — тя изпищя и той я люби отново.

След това те лежаха изтощени, все още прегърнати. Той вдигна глава и я погледна. Погледите им се срещнаха, изпълнени с ново познание, нови интимности, нова ярост, нова нежност.

— Винаги съм те обичал — каза той тихо. И така мислеше.

Тя докосна лицето му и той целуна ръката ѝ.

— И аз винаги съм те обичала — каза тя. — Предполагам, че винаги съм го знаела, но беше забранено.

— Вече не е — каза той и тя се усмихна.

— Вече не е — съгласи се тя.

Той се надигна и взе огърлицата от масичката до леглото. Поклати я пред очите ѝ, усмихвайки ѝ се.

— Значи все пак не си я продал — възкликна тя.

— Как бих могъл? — попита той двусмислено. — Все пак тя беше твоя.

— Както и — напомни му тя, — петдесетте златни суверена.

Той сви рамене небрежно.

— Казват, че злото сполетява този, който върши зло. Някой ми ги открадна.

Тя се засмя.

— Бедният Фин. Ти просто не можеше да победиш, нали?

— Не и досега — каза той и закопча диамантите около шията ѝ.

Тя се отпусна на възглавницата, гола, само с диамантената огърлица и той се усмихна удовлетворено.

— Не можеш да си представиш — каза той меко, навеждайки се да я целуне, — колко пъти съм си те представял точно така. — И той легна до нея, като я прегръщаше, чувствайки се като човек, чиито мечти са се сбъднали.

ГЛАВА 40

МОДИ

Арднаварна

Е, днес е ден за дъжд. Капчиците, стичащи се по прозорците на хола, пречат на изгледа ми към моравата и се опасявам, че хубавите ми цветя ще бъдат премазани от пороя, а вятърът е безмилостен към розите ми „Глоар де Дижон“ за чийто аромат си струва да се чака цяла година. „Стихийно“, предполагам че бихте могли да наречете нашето време в Ирландия. Но то изобщо не е като дългата, студена нюйоркская зима, която Лили прекара като любовница на Фин.

Лили разказа на Сиел как страстно са се поглъщали през онази зима. Някак си тя беше успяла да заблуди съпруга си, че се занимава с благотворителност. Беше наела за постоянно апартамент в хотел Пето авеню, но рядко го използваше. Сутрин беше в леглото на Фин, когато той тръгваше към офиса си, и отново беше в леглото, чакайки го, когато се прибираще вечер. Не знам какво друго е правила. Не мисля, че е споделила. Не е било важно. Освен за Нед Шеридан.

Тя му каза рязко, че всичко е свършило и лицето му посивя от шока:

— Но аз искам да се ожения за теб — каза той, вбесен.

— Знаеш, че никога няма да съм щастлива, ако се омъжа за актьор — каза тя тъжно. — Казвала съм ти достатъчно често. Никога нямаше да се получи, Нед. Ти си винаги на турне, пътуваш от град на град, винаги по влакове и хотелски стаи и театри.

Той я гледаше потресен. Каза:

— Но аз съм актьор. Не мога да пременя това, Лили. Какво друго бих могъл да правя?

— Нищо, скъпи Нед — каза тя утешително. — Твоята кариера е всичко за теб. Тя е по-важна от мен. И все пак, коя съм аз, та да лишавам театъра от една от най-големите му звезди. Освен това — излъга тя, — трябва да се върна при съпруга си.

Когато той тръгваше, тя каза:

— Ние винаги ще си останем приятели, нали Нед? Не бих могла да си представя живота си, ако ти не ме чакаш някъде.

И той, бедният, прие както обикновено трохите от пищната ѝ трапеза.

— Винаги — съгласи се той, възлагайки всичките си надежди на една-единствена дума.

Но Лили нямаше време за приятел и отново забрави Нед, както беше забравила и за детето си, родено преди десет години в Нантъкет, защото единственото, за което можеше да мисли беше Фин.

Ню Йорк

След няколко месеца, наранен и неспособен да я забрави, Нед се ожени за колежката си, звездата Джулиет Скот. Лили го прочете в Ню Йорк Хералд. „Как е могъл да се ожени?“, запита се тя ядосано. „Когато само преди месеци ми се кълнеше във вечна любов. Кълнеше се, че винаги ще ми бъде приятел?“

После го забрави, защото научи, че е бременна. Почти беше усетила момента на съединението между техните тела. Беше толкова чудесно и напълно различно от страха и унижението при последния път, че тя се разтанцува от радост из стаята.

Връзката им продължаваше вече пет месеца. Усещаше се настъпващата пролет и тя пресметна, че бебето щеше да се роди през октомври. Трябваше да се разведе с Джон и да се ожени за Фин. Защото това беше, което искаше. Да бъде госпожа Фин О'Кийфи Джеймс. Тя виждаше живота пред себе си, изпълнен с хиляди топли щастливи дни.

Ще си купят къща в провинцията, защото не искаше синът ѝ да расте в града и да диша мръсния въздух. И тя трябва да намери добра бавачка за детето и персонал за къщата, и ох, щеше да има хиляди неща, с които да се занимава.

След като се оженеха, щяха да приемат гости, а кой по-добре от нея знаеше как се прави това? Щяха да имат много приятели, тя и Фин щяха да се обичат винаги, все така страстно както сега. Тя потръпна от вълнение, спомняйки си оргиите им в леглото. След това бяха нежни един към друг, но когато се любеха, тя искаше цялата му сила ѝ страст, и ги получаваха.

Бяха такава съвършена двойка, казваше си тя доволно, докато вземаше вана, готвейки се за връщането на Фин в седем часа. Облече си обикновена рокля: бяла на сини цветчета. Уви синия шал около кръста си, мислейки си със задоволство, че скоро няма да може да го прави за известно време. Върза косата си с лента, сложи си одеколон и закачи букетче виолетки на рамото си. Погледна се в огледалото, изглеждаше като седемнайсетгодишното девойче, което някога беше.

Чу влизането на Фин и изтича от спалнята да го посрещне, лицето ѝ грееше от тайната. Тя беше пленена, от новия живот, който бе пред нея и нямаше търпение да му разкаже. Той беше Фин, приятелят ѝ от детинство, неин довереник. Единственият мъж в света, който истински я разбираше и техният нов живот заедно щеше да полети като феникс от мъртвата пепел на миналото.

Тя му разказа възбудено за бебето и за планове за новия им живот, а той стоеше до прозореца, гледайки улицата, като че ли говореше за някой друг.

— И съм сигурна, че ще е син — каза тя щастливо, — усещам го с костите си.

Фин разбра, че моментът на истината най-после е настъпил. Дори и когато беше с нея, той никога не си бе позволил да забрави раните, които му беше причинила. Те го тормозеха като стара пъпка, която непрестанно разчопля. Той нарочно ги държеше пресни, за да му напомнят, щом дойдеше времето за това, което трябваше да направи. Искаше да ѝ отмъсти, дори и това да го убиеше.

— Е — каза той хладно. — Значи най-после постигнах това, което ми беше приписано преди десет години, Лили. Сега можеш да се върнеш при милия си съпруг и да родиш детето си. Колкото е мое, толкова може да бъде и негово, няма как да се докаже. Свършила си добра работа, че си запазила малката ни връзка в тайна. Той сигурно дори не подозира.

Тя гледаше в него с отворени устни и пълни с омраза очи, и той добави:

— Аз няма да се оженя за теб, Лили Молино. Ти си прекалено важна за такива като мен.

Тя скръсти ръце, клатейки невярващо глава. Сигурно си правеше някаква шега с нея. Това не можеше да се случи, не би могло да е вярно. Знаеше, че той я обича.

Фин я наблюдаваше мълчаливо. Знаеше какво е тя. Само когато я превърнеше в нищо, както беше той, тогава щеше да се върне, за да я спаси. И не се съмняваше, че щеше да се върне тичешком при него. Тогава щеше да ѝ каже колко много я обича, че я желае, че е негова и винаги ще бъде. Но не сега, защото раните му бяха дълбоки. Тя винаги правеше това, което искаше и получаваше това, което искаше. Но този път не. Сега Лили трябваше да получи урока си.

Лили разказа на Сиел след много години, че дори не си спомня как се е добрала от апартамента на Фин до хотела. Не можеше дори да си спомни пътуването си към Бостън, единствено ужасната болка в сърцето ѝ и бебето вътре в нея. „Още едно копеле“ — каза си тя горчиво, само че сега бе заченато в любов.

Тя се върна при съпруга си, животът ѝ отново се превърна в отломки. Но някак си, бидейки Лили, старият ѝ инстинкт за самосъхранение се прояви още веднъж и тя измисли план. Ще каже на Джон, че очаква дете и той естествено ще реши, че то е негово. Единственият проблем беше, че откакто срещна Фин, тя отбягваше съпруга си и нямаше начин детето да може да бъде негово.

Осъзна, че може да направи само едно нещо, за да спаси себе си и облече най-хубавата си рокля за вечеря. Сложи си от парфюма, който той обичаше и сапфирените обици. После го заведе в леглото си. След няколко седмици му каза с тревожна усмивка, че очаква дете.

Джон Адамс беше очарован, че ще стане баща на тези години — все пак надхвърляше шейсетте.

— Казват, че никога не е късно — подхвърли весело той на Лили и я обгради с внимание и подаръци. Купуваше ѝ огромни букети и кутии с белгийски шоколадови бонбони, и всяка вечер ѝ даваше по една чаша от любимото си порто, защото се смяташе, че е добро за кръвта. Караше я сутрин да остава до късно в леглото и настояваше да си ляга рано. Планираше деня ѝ така, че да не е много уморителен, докато тя усети, че полудява от всичко това. А от Фин нямаше никаква вест.

Тя четеше ревниво за Нед и новата му жена във вестниците, за това каква хубава двойка са, звезди на сцената и извън нея. Захвърли вестника раздражено на земята. По дяволите, мислеше си тя, искаше ѝ

се да бъде на мястото на жена му. Трябваше да се омъжи за Нед и тогава щеше да споделя славата му, да се наслаждава на партитата и премиерите. И бебето щеше да е на Нед вместо на Фин.

Но разбираше, че не е вярно. Искаше бебето на Фин О'Кийфи толкова много, че би останала цели девет месеца на легло, ако беше необходимо. Защото след като имаше детето си, старата им борба за надмощие щеше да се обърне. Със сина на Фин тя отново щеше да бъде победителка. Изгаряйки от гняв, тя реши да чака.

ГЛАВА 41

Нед беше в Сан Франциско, когато се ожени за Джулиет. Пиесата беше трилър и тя играеше убийцата, погубваща жертвата си с кървав нож в ръка. Приличаше на Валкирия с хубавата си руса коса. Когато бяха заедно на сцената, обединената им мощ поразяваше публиката, която аплодираше всяка тяхна поява.

Извън сцената Джулиет не беше хубава: имаше всички необходими компоненти, но не бяха разпределени така, че да родят красота. Носът ѝ бе прекалено къс, а кафявите ѝ очи твърде малки. Устните ѝ макар и добре оформени, бяха твърде тънки, а брадичката ѝ остра. Чудесната ѝ коса беше причина за славата ѝ, дълга, златна и къдрава, с дузина различни нюанси. Когато я събираше отгоре, както беше модерно, това я правеше по-висока и придаваше мекота на иначе острото ѝ лице.

Щом турнето свърши, Нед я заведе на Хаваите за медения им месец. Когато не се караха, Джулиет го караше да се смее, и той се чувстваше по-добре, макар да се съмняваше, че без Лили някога отново ще бъде истински щастлив човек.

Той не беше сигурен, че е влюбен в Джулиет, но се влюби в Хаваите и в топлия им тропически климат. Нед искаше да остане завинаги в Хавай, но понеже не можеше, заведе жена си у дома в Нантъкет, когато театрите затвориха за лятна ваканция, и си построи лятна къща като тази в Хавай, в която се беше влюбил.

Лично следеше строежа, докато Джулиет пуфтеше от скука. Харесваше ѝ семейство Шеридан, макар че считаше малкия им син за груб и дръпнат. „Момчето“ Шеридан не беше кръстено толкова дълго след като се роди, че дори и след кръщенето продължиха да го наричат „момчето“ и така си остана. Шериданови бяха чакали дълго, надявайки се Лили да се върне, но накрая му бяха дали името на един добър християнин и основател на методистката църква, Джон Уесли.

То бе високо, грубоватото момче на единайсет години, с черна коса, месесто лице и тъмни очи, които гледаха ненавистно света. Ходеше в

местното училище, макар Алис Шеридан да казваше, че е лош и невнимателен ученик.

— Все пак, той е добро момче — каза тя, но на Джулиет ѝ се стори, че прочете съмнение в гласа ѝ. Тя разказа на Джулиет как собствената му майка го беше изоставила и как го бяха отгледали като техен син. — Може би го глезехме прекалено много, момичетата бяха все около него, а и аз не бях по-различна — каза тя.

Джулиет погледна момчето, което се бореше с домашното си. Забеляза, че е по математика, и, тъй като я разбираше, каза:

— Нека погледна, момче. Може би ще мога да ти помогна.

Той вдигна глава от книгата си и я погледна:

— Нямам нужда от помощта ти — изсъска той злобно.

Погледът му бе толкова странен и студен, че Джулиет изплашена напусна стаята. Навън на слънце си каза, че няма защо да се плаши от едно единайсетгодишно дете. Въпреки това потреперваше от спомена за злобния му глас и студения му поглед.

Тя и Нед участваха в различни пиеси през октомври. Нед беше в Бостън за репетиции, когато менажерът му каза, че го търсят по телефона. Вдигна слушалката, очаквайки да бъде Джулиет, но се оказа Лили. Тя му каза, че си е у дома, че ѝ е липсвал ужасно и дали би ѝ простил. Канеше го на чай същия следобед.

Той изостави всичко и се втурна към нея. Нищо не би го разделило от нея, нито огън, нито война, нито жена му Джулиет. Лили се бе обадила и той отиде.

Почувства се на върха на щастието, когато позвъни и бе въведен от една срамежлива прислужница. Тя го поведе по голямо стълбище към „будоара на мадам“.

Лили стоеше до прозореца.

— Видях те как идваш по улицата — каза тя усмихнато. — Ти почти тичаше, сякаш нямаше търпение.

— Нямах търпение да те видя — каза той. Погледна подутия ѝ корем и изпъшка.

— Не е от Джон — каза тя тъжно.

Изненадан, той каза:

— Той знае ли това?

Тя поклати глава:

— Той вярва, че е от нето. Така е по-добре. И за двама ни.

Тя му разказа за Фин. Призна си каква глупачка е била и той поеръцете ѝ и ги целуна. Каза:

— Лили, това трябваше да е нашето дете. Щеше да ме направиш най-щастливият човек.

— И щях да стана за посмешище — каза тя горчиво. — О, Нед, защо никога не мисля предварително? Защо, ох защо трябваше да се влюбвам във Фин? Такава глупачка съм. Никога няма да разбера любовта.

Тя го погледна изпод миглите си.

— Все още ли си ми приятел? — попита с надежда тя.

— Завинаги — каза той, коленичейки пред нея.

Малката прислужница почука и влезе с подноса чай. Тя се спря, несигурно втренчена в прочутия актьор, коленичил пред мадам.

— Няма нищо — каза Лили. — Просто остави подноса на малката масичка. — Те се засмяха, докато тя избърза, за да разкаже в кухнята какво беше видяла.

— Очаквам всички да са в треска, че те виждат тук — каза Лили, наливайки чая. — Както съм и аз.

— Кога трябва да се роди бебето? — той не можеше да свали погледа си от нея, мислейки си, че ако беше станала негова жена, щеше да очаква тяхното дете.

— Тази седмица или другата — тя сви рамене уморено. — Макар че, разбира се, Джон мисли, че ще е след месец. Ще бъде недоносено дете. — Тя въздъхна, чудейки се горчиво дали някога лъжите и измамите ѝ щяха да свършат.

Наля чай, предложи му кекс и го попита за жена му:

— Джулиет е чудесна актриса — каза той, — но има остър език. — Той се усмихна тъжно. — Предполагам, за да ме държи във форма.

— Надявам се, че ще бъдеш много щастлив, Нед, но...

— Но? — той вдигна вежди въпросително.

Лили изведнъж се уплаши да не го загуби:

— Нали няма да ме изоставиш? Обещай, че винаги ще ми бъдеш приятел. Обещай, че ще дойдеш, когато имам нужда от теб. Толкова съм самотна. Толкова сама.

— Ще бъда тук — обеща той.

На следващата седмица започнаха родилните мъки. Беше шест часа и Джон не беше у дома. Докторът дойде и тя му се закле, че

бебето сигурно е недоносено, макар и двамата да знаеха, че не е така. Но не бе момент за коментари и когато накрая Джон се прибра и попита разтревожено дали жена му ще бъде добре, въпреки че бебето е дошло толкова рано, той каза успокояващо, че всичко върви добре и няма нужда от безпокойство.

Джон се разхождаше из библиотеката цяла нощ, докато Лили стискаше зъби и се бореше с болките и накрая, след десет часа, синът на Фин се роди.

Джон се взираше гордо в него, увит в шал, в ръцете на майка си.

— Прилича на теб, Лили — възкликна той. Но тя знаеше, че не е така. Той приличаше на Фин.

Една вечер, седмица по-късно, около осем часа звънецът проехтя и прислужницата каза на Джон, че господин Джеймс е дошъл да го види.

— Покани го, покани го — извика той, поласкан.

— Каква изненада — каза той, ставайки, за да се здрависат. — На какво дължа удоволствието?

Фин не обърна внимание на протегнатата му ръка. Той каза:

— Съжалявам, господин Адамс, но не съм дошъл, за да се видя с вас. Дойдох, за да видя сина си.

Потресен, Джон го погледна, и лицето му посивя. Нямахше нужда от обяснения, трябваше само да си спомни дългите визити на Лили в Ню Йорк, раздражителността ѝ към него, прелъстяването и после „преждевременното“ раждане. Бяха го направили на глупак и този удар потресе цялата му честна натура.

— Не мога да ви позволя да видите Лили или детето — каза тихо на Фин той. — Бихте ли си тръгнали? Без съмнение, когато Лили е достатъчно добре, тя ще се свърже с вас.

— Съжалявам, сър — каза Фин, гледайки го тъжно. Джон беше неволна жертва. Той не искаше да го наранява, но това беше единственият начин.

Той наблюдаваше как Джон отиде до любимия си фотьойл край огъня и се отпусна в него. Седна, загледан безизразно в пламъците. Лицето му беше празно и той протегна ръце, за да ги стопли.

Фин излезе от стаята, оставяйки го сам с нещастieto му. Излезе на улицата и отиде до дома си на площад Луисбърг. За Лили това беше

краят. Сега щеше да чака тя да дойде при него. И беше убеден, че ще дойде.

По-късно същата вечер Джон Адамс тихо отиде горе до стаята на жена си. Тя спеше и той постоя, гледайки я известно време. Каза си, че е един стар глупак, за да си помисли, че такава красавица като Лили няма да му бъде открадната, от него, човека, който разбираше толкова малко от женските нрави. Мъж на шейсет, с изградени навици, погълнат от работата си. Той я беше пренебрегвал, очаквайки от нея, толкова млада, толкова жизнена, да остане тук без приятели, без партита, дори без друга жена, с която да си говори. Какво можеше да очаква, освен че тя ще се влюби в първия хубав мъж, когото срещнеше?

Но въпреки това не можеше да ѝ прости. Остави писмото, което беше написал върху нощното шкафче. В него ѝ казваше, че заминава за известно време и че когато тя се справи достатъчно, иска да напусне къщата му заедно с детето си. „Бащата на детето дойде тук да си го поиска и без съмнение вие двамата ще отидете при него“, беше написал той накрая.

Пристъпи, за да погледне тъмнокосото бебе, спящо дълбоко в кошчето си, и въздъхна с горчивина и съжаление, че не е негово. Когато се роди син, той реши че това е най-голямото му постижение, по-ценно от редките му ръкописи и работата, защото неговият син бе жива част от него.

Върна се отново долу и се затвори в библиотеката. Седя дълго време, мислейки си за щастието, което му донесе Лили, и късмета си да я нарича своя. Тя му бе дала повече удоволствие през последните няколко години, отколкото си спомняше да е имал през целия си живот. А сега всичко беше свършило.

Ръката му трепна, когато си наля още една чаша порто и, докато отпиваше, болката от сърцето му се разнесе по гърдите, към лявата му ръка. Чашата падна от ръката му, разсипвайки се и обагряйки килима в яркочервено. Борейки се за въздух, той си помисли за Лили, спяща горе, и се изправи с мъка. Искаше да прибере обратно писмото, искаше да я задържи на всяка цена. Просто не можеше да понесе да я загуби, нямаше значение какво е направила. Болката се усили и го обгърна тъмнина. Той се свлече на пода в безсъзнание.

Прислужницата го откри на следващата сутрин, когато дойде да чисти. Тя изпищя, когато го видя да лежи на пода и в началото си помисли, че петното на килима е от кръв. Другите слуги дотичаха и извикаха доктор. Когато пристигна, той потвърди, че господин Адамс е починал от сърдечен удар и че е бил мъртъв от няколко часа.

Лили се беше събудила по-рано и прочете писмото, с което Джон ѝ казваше, че Фин е идвал, за да види сина си и че очаква от нея да напусне къщата му. Сега Джон беше мъртъв. Беше ѝ казал преди години, че ѝ е оставил всичко, което притежава, включително и къщата. Тя заплака с горчиви сълзи за него и за себе си. Джон беше добър, внимателен човек, беше нейната опора, нейната сигурност. И сега, заради нея, той беше мъртъв.

Целият Бостън се стече на погребението на Джон Портър Адамс. Всички онези, които бяха отказвали да приемат него и неговата жена, когато беше жив, изразиха уважението си към него сега, когато беше мъртъв, макар че упорито пренебрегваха забрадената вдовица, която дори не ги поглеждаше. Разнесоха се слухове за причината за внезапната му смърт, особено заради току-що родения син и наследник. Слугите бяха клюкарствали за отсъствията на Лили в Ню Йорк и много от присъстващите на погребението ехидно се усмихваха, макар че не знаеха кой беше „другият мъж“. И Лили бе двойно осъдена от дамите на Бостън.

ГЛАВА 42

Дан О'Кийфи беше един от най-младите конгресмени във Вашингтон. Гровър Кливланд бе в Белия дом за втори път и все още бе зает в продължаващата битка със силните демократи от Тамъни Хол. Независимостта на Кливланд обръщаше собствената му партия срещу него, но Дан О'Кийфи беше също индивид, който казваше само собственото си мнение. Човек, който се бореше не само за ирландците, но за правата на всички емигранти, и човек, който беше също толкова срещу подкупите и крайната тарифна протекция, колкото и самият Кливланд. Президентът го беше харесал и той често бе канен на вечери в Белия дом, официални и неофициални.

Дан считаше Белия дом за най-внушителната сграда, достроявана в света. Той не беше роден в Америка, затова знаеше, че никога не би могъл да стане президент, но хранеше надеждата, че може би, един ден, когато се оженеше и имаше деца, синът му би могъл.

Конгресът заседаваше само през четири или пет месеца от годината и когато летните горещини удариха Вашингтон, Дан се върна в Бостън, за да се грижи за своите избиратели и бизнеса си. Нещата му вървяха по-добре отколкото очакваше. Той изискваше две неща от служителите си: честност и лоялност. „Няколко мозъка по-трудно бъркат“, казваше той на мениджърите си и можеше да различи ентузиазираниите, решени да работят усилено мъже.

Плащаше им добре и очакваше от тях да работят добре, а тези които не изпълняваха задълженията си или се опитваха да прехвърлят работата си на други бяха веднага уволнявани, макар че това означаваше да втвърди сърцето си към молбите им, че имат да хранят жени и деца. „Може би ще се сетете за това следващият път, когато някой ви предложи добра работа“, отговаряше им той хладно.

Философията на Дан беше, че ако един човек бе само деветдесет процента на негова страна, не можеше да разчита на подкрепата му. Сто процента беше изискването му и към служители, и към приятели,

макар че в политиката бе различно — приятелите се разменяха толкова лесно, колкото и клюките.

Благодарение на ума си и на упоритата си работа, сега той имаше магазини в четиридесет големи града, от Източния до Западния бряг. Където имаше ирландски емигранти, там имаше и магазин „При Даниел“. В централните богати квартали той правеше същите хубави магазини, както на Бийкън Хил, а в по-бедните квартали създаваше по-скромни магазини, с по-умерени цени и пак печелеше от количеството.

Справяше се и по двата начина, и се считаше за умен човек, изминал доста път след продаването на часовници по панаириите, макар че, както винаги, носеше червени презрамки, които му бяха станали като търговска марка. Всяка негова снимка във вестниците или политическа карикатура неизменно показваше големия Дан О'Кийфи, пъхнал палци в презрамките си, с шапка кривната назад и уверена усмивка на лице.

В живота му не беше останало време да си намери жена, нито дори да си купи къща. Все още наричаше двете стаи над магазина на Бийкън Хил свое жилище и като повечето от конгресмените, за няколкото месеца, през които пребиваваше във Вашингтон, той наемаше квартира. Имаше значителна сума пари в банката, бизнесът му осигуряваше добро състояние и политическата му кариера се развиваше добре. И през целия си живот не беше имал място, което да може да нарече свой дом.

Като конгресмен от Бостън Дан четеше всички масачузетски вестници всеки ден и бе невъзможно да пропусне съобщението за внезапната смърт на един от най-изявените бостънски учени, който беше и член на едно от най-добрите бостънски семейства. Четеше завистливо за академичните постижения на Джон Портър Адамс, степените му от Харвард и Кеймбридж, хвалбите от колегите му, защото това, което винаги го беше тормозило, бе липсата на образование.

Той прочете за погребението в Бостън Хералд, и забеляза, че вдовицата, госпожа Лили Адамс, беше начело на списъка от скърбящите. И прочутият актьор Нед Шеридан беше там, за да я подкрепи. По-късно той прочете в един от жълтите вестници, че госпожа Адамс, която беше родила син няколко дни преди смъртта на

мъжа си, била бившата Лили Молино от Ирландия и че преди това е била икономка. И че е наследила огромното състояние на Адамс.

Дан избута назад кожения стол, вдигна крака на бюрото, бутна назад шапката си и се загледа замислено напред. Така. Лили Молино се е върнала, за да ме преследва отново, а? Той вдигна вестника и прочете отново за хубавия ѝ дом на улица Маунт Върнан, и факта, че покойният ѝ съпруг е бил на шейсет години, и че синът му се е родил само няколко дни преди да умре.

Спомни си, че къщата на Фин беше на една пресечка от улица Маунт Върнан и се замисли над съвпадението. Брат му не би могъл да живее толкова наблиз до Лили и да не я види. Но не я беше споменавал. Фин живееше собствения си живот в Ню Йорк. Доколкото Дан знаеше, последователно няколко дами го занимаваха, а името на Лили не беше произнасял от години. Той не знаеше дали пламъкът на любовта се бе превърнал в омраза и после угаснал, но едно нещо знаеше. Той щеше да види Лили.

Колкото и да се опитваше Лили да изпълва голямата къща на улица Маунт Върнан с цветя и да поддържа огъня в огнищата, когато вечеряше сама на свещи в трапезарията, тя все си оставаше като храм на всички починали Адамсови, а не като веселия дом за новия син и наследник, който щеше да продължи тяхното име. И, както беше отбелязал Фин, отново погубвайки живота ѝ, нямаше начин да се докаже, че детето не е на съпруга ѝ. Колкото не беше желала първия си син, толкова сега обожаваше втория си. Понякога, докато дългите ѝ самотни дни се проточваха, тя си мислеше, че ако го нямаше бебето, тя не би имала за какво да живее.

Беше нарекла сина си Лиам, ирландската версия на името на брат ѝ Уилям, и Джон на съпруга си. Отмъщаваше си на бостънските сноби, като даваше на сина на едно от най-прочутите им семейства ирландско име. Разбираше, че те ще сметат това за голямо унижение, докато самата тя гордо го считаше за заслуга. На тези бедни стари дами добре ще се отрази малко свежа ирландска кръв във вените, каза си тя над недокоснатата вечеря, говорейки на себе си, както често правеше напоследък, защото нямаше на кого да говори. Освен на бебето, но сега всичко, от което то имаше нужда, беше храна. Бавачка му бе една жена

от Филадельфия, която се считаше за по-добра от скандалната си господарка. Лили би я уволнила, но тя беше добра с бебето. Лиам беше първата ѝ грижа.

Лиам бе нейният залог за бъдещето. Имаше някого за когото да мисли, освен за себе си. Щеше да се занимава с него, да планира живота му внимателно: училищата му, колежа му, кариерата му и обществения му живот, макар че как щеше да има такъв с майка като нея, тя не знаеше. Освен ако междувременно направеше чудо.

Но всичко това бе в бъдещето. Спря да мисли за него, премести недокоснатата си чиния и отнесе чашата си вино в библиотеката.

Седна срещу стария стол на Джон, с крака върху малката подложка за ходила, която ѝ напомняше за майка ѝ, отпиваше от виното, гледаше пламъците, слушаше тишината и си мислеше колко различно би било, ако Джон седеше срещу нея и те планираха живота на сина си.

Тя скочи на крака, когато чу звънеца.

— Кой ли може да е това? — попита тя на глас, защото никой, освен доктора, никога не идваше. Чу стъпките на прислужницата, прекосяващи коридора. Чу отварянето на вратата и мъжки глас, и прислужницата, която го покани да влезе. Чу я как минава по коридора и почуква на вратата на библиотеката.

Ако е Фин, каза си Лили горчиво, ще го убия. Прислужничката ѝ подаде сребърния поднос с визитната картичка на конгресмена Даниел О'Кийфи.

Изненадана, Лили изгледа прислужницата.

— Той е тук, за да ме види?

— Да, мадам. Чака в коридора.

— Покани го да влезе.

Лили оправи косата си и нервно приглади роклята си. Каза си, че ако Дан е дошъл да моли прошка за Фин, тя ще му каже точно какво мисли за безскрупулния му брат. Ще му каже, че баща ѝ е бил прав, като е казвал, че всички О'Кийфи са негодници. Тя изчака нетърпеливо прислужницата да въведе Дан.

Когато влезе, той сякаш изпълни стаята с присъствието си, с протегнати ръце и изражение, което бе смесица от симпатия и удоволствие, върху хубавото му червенобрадо лице. Беше забравила колко висок и колко едър е. С широки рамене и властно излъчване. С

червената си коса и брада той беше хубав като брат си, по един различен начин.

— Мадам Лили, госпожо Адамс... прости ми, че идвам толкова късно, без да пиша или първо да се обадя — каза той, сякаш се бяха виждали предния ден. — Но прочетох за тъжната загуба в Хералд и се почувствах задължен да те намеря и да предам лично съчувствието си.

— Говориш като истински политик, Дан — каза тя, подавайки му неохотно ръка. Той се наведе над нея с такъв апломб, че тя се засмя. — Последният път, когато те видях, ти беше покрит с въглищен прах. Приличаше на коминочистач.

Той се усмихна замислено:

— Не съм забравил. А ти изглеждаше като момиченце. Едно изгубено, самотно момиченце. Тогава си беше дете, мадам Лили.

— На седемнайсет. Достатъчно голяма, за да внимавам.

— Не и при твоето възпитание. Защищавана от света и истинския живот, както повечето от нас го познавах, от семейното ти положение и богатството. На момичета като теб просто не се случваха лоши неща.

Тя го погледна тъжно.

— Сладкодумието ли ти помогна да станеш конгресмен?

— И то, разбира се. То и фактът, че обещах да се боря за по-добри условия за работа, по-малко часове и по-високи надници, и защото помогнах на хората и на децата им. Значи не си чула за Пролетния лагер на Дан О'Кийфи? Той осигурява на бедните деца, които живеят в бордеите, както аз на времето, няколко седмици чист въздух и добра храна. Издържам го главно аз и събирам пари от други ирландци, достатъчно щастливи, за да дойдат в Америка и да успеят. По някакъв начин — каза той, отправяйки й поглед, от който се разбираше, че се чувства като равен. — По някакъв начин съм длъжен да ти благодаря.

Тя си спомни как Фин беше казал същото и каза:

— Това звучи много интересно.

— Да, и сега, когато имаш син, ще научиш какво значи да бъдеш майка, да можеш да го възпитаеш правилно и да му осигуриш хубавите неща в живота.

Брадичката ѝ се вирна и тя го изгледа, чакайки да го каже. Да каже, че е дошъл при нея, защото Фин иска прошка и иска сина си.

Дан се поколеба, подбирайки думите си внимателно:

— Другото дете, мадам Лили — каза той деликатно — то...?

— Мъртво е — излъга тя бързо, обърна лице и се изчерви.

— Съжалявам, макар че, ако смея да го кажа, едва ли е било така с теб. И разбира се, то не е било дете на брат ми.

— Не — каза тя горчиво. — Не беше.

Той все още не бе стигнал до причината за визитата си и тя рязко каза:

— Защо си лук, Дан? Какво искаш от мен?

— Истината е, че исках да те видя отново. Никога не съм те забравял я още преди години ти простих несправедливостите, които си ми причинила. Все пак, виж ме сега. — Той се засмя с веселия си смях, който изпълваше стаята и тя също се засмя, успокоена.

— Но сега няма да те задържам, мадам Лили, защото виждам, че прекъсвам спокойната вечер. И е толкова скоро след... Само ми кажи, че мога отново да идвам и да те посещавам и ще си тръгна като щастлив човек. — Той пое ръцете ѝ в големите си лапи отново и я погледна усмихнато. Въпреки всичко Лили отвърна на усмивката му. Тя не беше сигурна дали не си навлича проблеми, но му каза да, и че ще се радва да го види отново. Помисли си за Фин и добави бързо. — Но тъй като аз съм в траур и не би трябвало да приемам посетители, това трябва да остане наша тайна. Обещай, че няма да кажеш на никого.

— На никого — каза той, докосвайки устните си с показалец и тя се усмихна.

Когато си тръгна, тя отново седна пред огъня, чудейки се дали накрая се е побъркала. Беше се съгласила да се вижда с Дан О'Кийфи. Тя, бившата любовница на брат му, със сина на брат му, спящ в люлката горе в детската стая. Тя се взираше в огъня, дузина мисли и идеи прелитаха в съзнанието ѝ за Фин и Дан, но никоя от тях не бе ясна и отиде уморено да нахрани сина си, а после до самотното си легло.

Дан се прибра у дома, в двете стаи на магазина, тази вечер като щастлив човек. Той се огледа, учуден, че досега не е забелязал старите килими и очуканите мебели и колко запуснато беше всичко. И колко бедно, сравнено с величието на жилището на Лили и това на брат му.

Каза си, че не е място, където трябва да живее човек с неговото положение и да приема една дама.

Рано на другата сутрин той отиде да си купи дом. Искаше го незабавно и искаше да е обзаведен и пълен със слуги, на които, разбира се, той щеше да плаща повече от минималната надница, и които щяха да работят само през часовете, предвидени от новите закони, които бе подготвил.

Оказа се по-трудно, отколкото си мислеше. Ирландците, и особено ирландците новобогаташи, не бяха гледани с добро око от жителите на хубавите квартали в Бостън, дори когато бяха политици. И демократи. Лили се беше оказала в Бийкън Хил чрез брака си, Фин беше наследил жилището си, но за Дан нямаше начин да купи с пари място в този район.

Бек Бей беше възможност, казаха му, и към края на деня той си бе купил новопостроена къща на една хубава улица, обрасла с дървета. Имаше шест спални и той реши, че те ще са достатъчни за бъдещите му деца. Плати голямата сума в брой и нае хора да аранжират подходящи пердета и антики.

— И всичко да е с добър вкус — каза им той, макар й да не беше много сигурен какво значеше това. Просто знаеше, че го иска.

Вечерта отново отиде да види Лили. Каза за новата си покупка и за инструкциите си към декоратора, и тя ентусиазирано предложи да му помогне.

— Това ще бъде чудесно — каза поласкан той. — И сигурно ще те поразведри малко. Тук има твърде много тъга, твърде много спомени. — Освен това, помисли си щастливо той, сега имаше извинение да я посещава, когато беше в Бостън.

Дан никога не си беше позволявал да мисли, че има някакъв шанс с Лили, първо защото беше недостижима, и второ — винаги беше принадлежала на Фин. Сега беше богат човек. Сега беше „някой“, а тя бе вдовица с дете, което остро се нуждаеше от баща. Беше сама и уязвима, а той до гуша влюбен в нея. Винаги е бил влюбен в нея.

Унесе се в мисли, щастливо, че са изминали много път от Арднаварна. Лили бе слязла надолу, той се бе изкачил нагоре, и сега бяха равни. И един ден, колкото и да изглеждаше странно, той възнамеряваше да предложи на Лили да стане госпожа Даниел О'Кийфи.

ГЛАВА 43

МОДИ

Арднаварна

Ние седяхме на един хълм с изглед към Атлантическия океан. Някъде отгоре се спускаше хладен поток и минаваше покрай нас, пробивайки си път сред камъните, за да се свърже с подобни малки поточета и образувайки рекичката, която беше успоредна на пътя долу.

Шенън лежеше с ръце под главата и гледаше небето — днес синьо и с пухкави облачета, посивели по края, обещаващи дъжд. Еди лежеше до нея, облегнал се на една ръка, гледайки я, и смея да кажа, че на хубавото ѝ младо лице той можеше да види толкова отлитащи изражения, колкото бяха облаците в небето. Кучетата обикаляха наоколо, радваха се на слънцето, душеха заешки следи и бяха единствените, които не бяха тъжни.

Аз се чувствах тъжна днес, мислейки за мами и Лили, и това, което щеше да дойде, и си казах, че сигурно е пристъп на меланхолия, една болест към която ние ирландците сме предразположени. Джордж Бърнард Шоу я разбираше и аз им цитирах от неговата пиеса „Другия остров“ на Джон Бул.

Казах:

— Сиел често идваше на това място след смъртта на Уилям. Тя беше оставена да се грижи за татко. Години по-късно тя ме доведе тук, за да ми разкаже.

Казваше, че идвала тук, за да бъде сама. Само с небето и вятъра, с крясъците на чайките в далечината, със сокола отгоре и в капан. В капана на татко, с Арднаварна и всичките ѝ спомени, с меланхолията си.

— Тя гледала околността, мечтаейки и мечтаейки, точно както го е казал Шоу. За бягство.

— И сякаш за да подчертаят самотата ѝ, писмата на Лили били толкова вълнуващи. Първо те били пълни с Фин, как го срещнала случайно, как се бил издигнал и сега бил неин съсед. След това бебето

и ужасната новина, че Джон е мъртъв. И после Дан О'Кийфи се беше появил „чаровен и хубав“.

Следващото нещо, което Сиел научи беше, че тя се е омъжила за него. Тя каза, че затворила къщата на улица Маунт Върнан, с всичките ѝ тъжни спомени, и с бебето се преместили в дома на Дан в Бек Бей.

„Реших, че няма смисъл да продължавам траура и да бъда нещастна. Първата ми мисъл беше кое ще е най-доброто за бебето. Дан е толкова мил и услужлив, има голям успех в бизнеса, както и в политиката, макар тя да не е «правилната политика» за моите важни съседи, старите бостънски републиканци. Но когато той се появи в ужасния период след внезапната смърт на Джон, беше като скала, на която да се облегна. Започнах да завися от него все повече и повече, докато открих, че просто не мога без него.

Може да ти струва странно, скъпа Сиел, далеч в Арднаварна, със собствените си спомени за братята О'Кийфи като прислужници на нашето семейство, да мислиш, че сестра ти се е омъжила за един от тях. Но това е земята на възможностите и сега Дан е богат, макар и не по-богат от татко, и помага в управлението на новата си родина. Какво повече мога да кажа, за да обясня?

Опасявам се, че бракът ми предизвика скандал на Бийкън Хил, но какво ме интересува? Аз се смея на техните глупави, старомодни нрави, и освен това, защо да не съм щастлива? Все пак, бедният Джон е мъртъв и аз не мога да направя нищо.“

След това тя говореше малко за Дан в писмата си, те бяха посветени изцяло на сина ѝ Лиам. Пишеше, че той е хубаво момче с коса черна като нейната, но че бил изнежен и се тревожеше за него през мразовитите бостънски зими.

Но Сиел нямаше достатъчно време да мисли за странния брак на сестра си, защото татко ставаше все по-зле. Той не искаше да я изпуска от погледа си дори за минута.

— Къде отиваш? — запитваше той шумно, щом тя станеше да си вземе някоя книга или да поиграе с кучетата, или да излезе с конете. — Гледай да се върнеш по-бързо — извикваше той след нея.

Той изцяло зависеше от нея: вместо на бастуна си, сега се облягаше на рамото ѝ. Нейните очи му четяха Таймс всяка сутрин. Тя му носеше очилата или книгата, или му сипваше лимонада в сянката на някое дърво през горещите следобеди. Той беше уволнил прислужника, казвайки, че няма нужда от него, тъй като не възнамерява повече да приема гости, и сега Сиел сипваше портото му и го поднасяше на малката кръгла масичка пред стола му до камината през студените вечери. После му четеше.

Тя беше двайсет и една годишна. Имаше много приятели, но сега никога не ги канеше в Арднаварна, с татко в това състояние. Тя беше привързана към баща си с невидимите вериги на любовта и лоялността, с неговите страхове и егоизъм.

Но въпреки слабостта си, лорд Молино нямаше намерение да умира. През един пролетен ден той стана от стола си и каза твърдо:

— Омръзна ми Арднаварна. Имам нужда от промяна. Пригответи нещата ни, Сиел. Заминаваме за Лондон.

Дълго неизползваната градска къща на площад Белгрейвия беше почистена за тяхното пристигане и после татко пое за клуба си. Той си поръча нови очила и отново започна сам да си чете вестниците. Обядваше в клуба точно в един и след това цял следобед играеше бридж. Там преди вечеря той пийваше със старите си приятели, след това ядеше сам на масата си до прозореца, гледащ към парка, и после, куцукайки с бастуна си, отиваше до един частен игрален дом, където губеше значителни суми на карти.

Докато татко проиграваше парите си, Сиел ги харчеше. Тя организираше партита и вечери, без да се скъпи и осигуряваше на гостите си в старата традиция на Молино най-доброто. Разбира се, беше скандално, че никога не беше придружавана от по-възрастна жена, но спомняйки си добре безчестието на Лили, тя винаги се владееше.

Тя беше това, което французите наричаха *jollie-laide*, момиче, което не беше красиво, но което въпреки това бе привлекателно. Притежаваше някакъв дух и жизненост, които привличаха хората. Имаше добра фигура и се обличаше екстравагантно, макар и не точно с

добър вкус. Но имаше стил. Беше остроумна и забавна, и времето с нея винаги беше приятно. Имаше достатъчно кандидати, но досега не беше срещнала такъв, с когото да прекара останалата част от живота си. Когато татко попита за тях, гледайки я с надежда и мислейки си за внук, който да продължи името му, тя се оплакваше, че ето този бил „твърде книжен“, другият твърде непохватен, твърде „стар“ или „твърде млад“.

— Винаги нещо не им е наред, Сиел — избоботваше той с проблясък на стария си дух. — По дяволите, момиче, всички те са от добри семейства, всичките имат къщи, земи и пари. Всички те са джентълмени. Какво повече би могла да иска една жена?

Сиел го гледаше тъжно в очите.

— О, татко, не знам. Мисля, че искам любов.

Освободено от меланхолията на татко и Арднаварна, доброто ѝ настроение отново се възвърна.

„Исусе, Лили — пишеше тя весело, — започвам да си възвръщам дивия стил от миналото, парти след парти. Тук има повече хубави, подходящи млади мъже, отколкото би могла да преброиш, и доста от тях са заинтересувани от малката ти сестра. Но аз още не съм готова за брак. Все още опитвам първата си свобода. Спомни си, аз нямах дебют седемнайсетгодишна като теб, и откакто завърших училище съм изолирана в Арднаварна като монахиня.“

Всеки ден тя прекарваше щастливо пазарувайки, купувайки си всички хубави дрехи, от които беше лишавана толкова дълго. Дори направи едно бързо пътуване до Париж, където си поръча дузина рокли от Уърт и палто от червена лисица от Ревилон, което почти пасваше на косата ѝ. Продавачката си помисли, че е луда, но Сиел си го харесваше. Фризира косата си при най-модната парижка коафьорка и купи дузина шапки за елегантната си глава. Накичи диамантените брошки на майка си върху гърдите си, закачи и няколко на шапката си. Винаги носеше верижката на майка си с перли, големи като орехи, и с масивна диамантена закопчалка, която беше подарък за сватбата от съпруга ѝ. Така тя отиваше на парти или бал, блестяща с коприна или

сатен, с широка усмивка на малкото си личице. И веднага я обграждаха млади мъже.

Те прекараха тази Коледа в Лондон и татко беше весел като шестгодишно момче, въпреки зимния мраз.

— Най-последно костите ми се освободиха от ирландската влага — каза той на Сиел на Нова година, вървейки по улицата почти без да се опира на бастуна си. От години не беше изглеждал толкова добре. В очите му имаше блясък, а стъпката му беше твърда, когато вървеше по площад Белгрейвия на път за клуба, сутрешното си кафе и Таймс.

Беше голям шок, когато след няколко часа неговият приятел, мъж на годините на баща ѝ, се появи на площад Белгрейвия.

— Страхувам се, че новините са лоши — каза той на Сиел. Тя го гледаше и разбра преди още да го каже, че татко е мъртъв.

— Беше внезапно — каза той успокояващо. — Той винаги е имал високо кръвно и предполагам, че е инфаркт.

По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Поне през последните месеци му беше добре — каза тя. — Затова трябва да бъдем благодарни. — И ако е трябвало да умре, тя беше доволна, че това стана в клуба сред приятелите му, а не сам с тъжните си спомени в Арднаварна.

Тя придружи тялото на баща си с ферибота до Дъблин, после с влака до Голуей и по пътя до Арднаварна. Беше изпратила нареждания, къщата да бъде изчистена до блясък. Всичките стаи да бъдат готови за гости. Всички камини да горят и да се приготви достатъчно храна за стотиците приятели, които дойдоха за погребението след два дни. Те бяха толкова много, че трябваше да бъдат изпратени и в съседски къщи. Погребението придоби дух на парти. Времето беше сухо и топло и сбогуването с татко беше придружено от химни в църквата и спомени пред чашите с уиски край огъня след това в Голямата къща.

Всички ядоха и пиха и говориха за татко, и клюкарстваха за приятелите си, и Сиел си помисли с удоволствие, че това би му било приятно. Къщата изглеждала почти като на времето, пълна с хора, шум и смях. Всеки момент тя очакваше да види как татко влиза в стаята с екипа си за лов, с любимата си пушка на рамо, викайки всички и напомняйки им, че е време за ловуване.

Но когато всички си отидоха, старата тишина се възвърна и тя се разхождаше от стая в стая в траурното си облекло, за първи път без

бижута. Тя сгъна ръце, притискайки ги плътно към тялото си, за да прогони студа, който извираше от нея, разглеждайки всичко с нов поглед. Тя, Сиел Молино сега бе господарката на Арднаварна. И беше съвсем сама там.

Избърса сълзите си и изтича горе в стаята си. Захвърли черната си рокля и си облече розова вълнена рокля, която ѝ придаде вид на нещо средно между руска принцеса и кралица Елизабет първа, седна на бюрото и написа писмо на Лили.

„Скъпа Лили,

Погребахме татко с цялата любов, церемонии и блясък, които биха му харесали и около хиляда приятели, които бяха дошли да го изпратят. Мисля, че му е било приятно, защото усещах, че присъстваше духом, ако не тялом.

И сега останах сама в Арднаварна и, Лили, не мога да го понеса. Можеш ли да си представиш какво означава смъртта на татко? Означава, че съм свободна да те видя отново. Можем да се съберем. О, скъпа Лили, никога няма да научиш колко ми липсваше. Ще ангажирам място на първия лайнер, отплаващ от Ливърпул, и ще бъда при теб преди края на месеца. Нямам търпение да видя теб и моя скъп племенник, и Дан, разбира се.

Ох, между другото, по-добре да ти кажа, че татко завеща всичко на мен, включително къщите и земята. Знам, че нямаш нищо против, защото сега ти също си богата, а освен това и не знам стойността на имението, но знам, че през последната година татко губеше много на хазарт и затова очаквам най-лошото.“

Седмица по-късно, с петнайсет куфара дрехи, две дузини кутии за шапки и едно огромно сандъче за бижута, натъпкано с нейните „неща“, както Сиел ги наричаше, тя се качи на лайнера „Етруриа“, за Ню Йорк. Беше предупредила Лили да я чака.

ГЛАВА 44

В деня, в който се ожени за Лили, Дан си мислеше, че ще се пръсне от гордост и любов, макар че сватбата не се състоя в Свети Стефан, където той би желал, защото Лили не беше католичка.

Затова, за да се избегнат клюките, защото все пак бяха изминали само шест месеца от смъртта на Джон, те решиха да се оженят в едно малко градче в Нова Англия. За дискретност отидоха поотделно на церемонията и за удовлетворение на Дан брат му Фин беше намерил време сред наситената си програма, за да му стане свидетел.

— Нека да не казваме на Лили — беше казал Фин, когато той бе съобщил новината. — Нека бъде изненада.

Дан беше елегантен в новия си сив костюм, а Фин също изглеждаше добре, макар в черно да бе смирен и тъжен. Дан каза шеговито:

— Надявам се, че не се престараваш, братко. Работата без забавления прави човека тъжен. И освен това, кога можем да очакваме да се ожениш? Време е ти и аз да си имаме собствени деца. Представи си и Коледите, които ще прекарваме заедно, Фин, твоята жена и моята, твоите деца и моите, на Коледа, седнали заедно около масата, точно както ставаше в Голямата къща.

— Не ставай глупак, Дан — каза Фин хладно. — Никога няма да бъде както в Арднаварна и ти го знаеш. Колкото и пари да правим, ние никога няма да сме като тях.

Лили беше облечена в рокля и жакет в любимия си розово-виолетов цвят. Тя носеше екстравагантна парижка шапка, украсена с розови копринени рози, огърлицата от Адамсови с перли и перлено-диамантени обици. В ръцете ѝ имаше букетче сладко ухаещи рози и виолетки. Докато пътуваше, тя си спомни всеки детайл от връзката си с Фин.

Осъзнаваше, че той я бе прельстил, за да си отмъсти, и разбираше, че той ще реши, че тя му го връща, когато научеше за брака ѝ с Дан. Но това не беше вярно. Дан ѝ беше възвърнал спокойствието,

когато бе погълната от мъка и обезверение. Той беше мил и всеотдаен и бе скала, на която можеше да се опреш в бурното море на живота. А тя бе толкова уморена от това бурно море. С Дан и своя син, а може би дори още деца, тя щеше да намери покой и удовлетворение. Това беше личната ѝ сделка с Господ. Тя щеше да бъде добра и покорна съпруга и майка, и се надяваше, че Господ ще ѝ прости грешките, както казваше молитвата, и ще ѝ даде успокоение и приятелство, ако не голяма любов. И се надяваше, че Фин ще стои настрани от живота ѝ и ще запази тайната им.

Въпроси това, докато пътуваше за венчавката, тя не можеше да не си пожелае, когато Фин научеше, че се омъжва за брат му, да се почувства като проведен от нож, защото така се бе почувствала тя през онази нощ, когато я беше изхвърлил от апартамента си.

— Аз взех само това, за което съм платил — беше извикал той след нея. Тя се бе обърнала от вратата и го беше изгледала.

— О, не, не си — беше изсъскала тя. — Не си платил достатъчно. Съвсем недостатъчно, Фин О'Кийфи.

Чакайки Лили в преддверието на градския съвет, Дан си мислеше, че тя е като момиченце от приказките. Дори и като дете беше чаровница, с дивата си красота, блестящи сини очи и властния ѝ нрав, който караше всички да изпълняват желанията ѝ. Тогава Лили се беше увила около сърцето му, както бе направила и с брат му, и сега подобрият я беше спечелил. И колкото и да е странно, защото обратното изглеждаше по-вероятно, този човек беше той самият.

Той чу бързите ѝ, леки стъпки в коридора и се втурна да я посрещне, грейвайки от удоволствие, когато видя колко хубава изглежда.

— Нервна ли си, Лили? — попита той разтревожено, защото тя трепереше.

Тя си мислеше в паника. *Още има време. Можеш да си отидеш. Бягай. Мисли предварително този път, Лили. Мисли за това, което правиш.*

— Дан — каза тя отчаяно. — Аз мисля...

— Охо, хубавата булка пристигна — каза Фин подигравателно.

Тя го видя застанал до вратата и го погледна както хипнотизиран заек гледа лисицата.

— Фин се съгласи да ни стане кум — обясни Дан бързо, защото не беше изпълнил обещанието да не казва никому за сватбата им, докато мине. — Все пак, той е единственото ми семейство и знаех, че няма да си против стария Фин.

Той ги погледна с надежда, но Лили и Фин се взираха един в друг мълчаливо. Имаше някакъв странен блясък в очите на Фин, докато я гледаше. В началото Дан си помисли, че е презрение, но го отпъди от мислите си като абсурдно.

Той хвана ръката на Лили и каза шеговито:

— Дан — каза Лили отчаяно. Тогава тя улови погледа на Фин, видя малката доволна усмивка на устните му и разбра защо беше дошъл. Той си беше мислил, че когато го види, тя няма да може да продължи. Само че бъркаше. — Готова съм, Дан — каза тя.

Церемонията завърши за минути. Младоженецът надяна златен пръстен на пръста на младоженката и я целуна нежно. После кумът изчака за традиционната целувка.

— Поздравления, госпожо О'Кийфи — прошепна Фин, като я прегърна смело и я целуна по устните. Тя замръзна и той я пусна. — Е, снахо — извика той, — да отиваме на празничния обяд.

Макар че булката му беше мълчалива по време на обета и по пътя за дома след това, Дан считаше сватбения си ден за най-щастливия в живота си. Той я заведе на меден месец до Вашингтон, където я представи на колегите си и те казаха:

— Уредил се е добре нашият. Лили О'Кийфи е дама от класа. И красавица при това.

Те бяха поканени да вечерят с президента и госпожа Кливлънд в Белия дом. И това беше единственото време от медения месец, когато Лили се почувства у дома.

Вашингтон беше малък, обикновен град, и тя намрази хотела им. Намрази храната, виното, услугите. Ненавиждаше комарите и природата. От горещината получаваше главоболие и ѝ липсваше бебето. Дан беше страстен, обичлив мъж, но колкото и често да си припомняше сделката си с Господ, всеки път, когато я любеше, тя си пожелаваше на неговото място да е Фин.

През последния ден от медения месец, тя призна пред себе си, че е направила грешка. Заклучи се в банята и плака, докато очите ѝ подпухнаха и се зачервиха, но въпреки това отчаянието не я напусна.

Както обикновено беше твърде късно да се връща часовника назад. Щеше да изпълни сделката.

Фин започна да ги посещава в къщата им в Бек Бей, когато беше в Бостън, но винаги предварително проверяваше Дан да си е вкъщи. Той не беше сигурен в себе си, ако останеше сам с Лили, а не искаше да нарани брат си. Той искаше да види сина си.

— Той е добро момче — каза Дан, качвайки бебето на рамото си. — Прилича на теб, Лили, макар да казваш, че като Адамсови ще стане учен.

Той се ухили щастливо на детето.

— Няма шанс майка ти да ти позволи да започнеш живота си, продавайки червени презрамки — измърмори той и Лили го изгледа. Бяха започнали да й омръзват философиите на Дан и разказите му как „той бил започнал“. Фин хвана погледа ѝ и тя изгледа и него, предизвиквайки го да каже нещо за детето. Но той не каза. По каквата и да е причина, устните на Фин бяха толкова запечатани, колкото и нейните, макар че той глезеше детето, носейки му скъпи подаръци всеки път, когато дойдеше.

— Една играчка би била достатъчна — каза му Лили хладно, но той само се изсмя и отвърна подигравателно. — Имам право да глезя собствения си „племенник“, нали?

— Той не е твой племенник, той е Лиам Адамс — напомни му тя.

— Е, моят доведен племенник тогава. Все пак той е единственото дете, което познавам, и е добро момче — добави той провокиращо. — Дори мога да видя у него нещо общо с О'Кийфи, макар че е само „доведен“.

Животът с Дан в Бек Бей беше много по-различен от това да бъде омъжена за Джон Адамс на Бийкън Хил. Когато Дан беше в Бостън, къщата постоянно беше пълна с хора: шефове на квартали, сенатори, всякакви политици. Те бяха любезни мъже, повечето ирландци, и винаги сякаш предстоеше парад, с оркестри, балони, илюминации и коне, благотворителен пикник или кампания.

Когато Дан отиваше във Вашингтон, къщата се смълчаваше и Лили не знаеше дали ѝ става по-добре, че той и приятелите му ги няма, или е потисната от това, че няма какво да прави. Фин никога не идваше на гости, когато Дан беше извън града и тя си мислеше отчаяно, че е губещата все пак.

Моди

— И това, скъпи мои — казах аз на Шенън и Еди — беше положението, когато Сиел пристигна в Бостън.

— Експлозивно — бих рекъл — каза Еди, помагайки ми да стана от скалата. Костите ми проскърцваха както обикновено — възрастта не се колебае към младостта, когато всичко се плъзга и се върти като часовник, смазан от тайни смазки. Но веднъж станала, аз мога да си се катеря по този хълм като най-младите.

— Елате насам — извиках аз, — като Дан О'Кийфи, продаващ червените си презрамки. — Искам да ви покажа нещо.

Те тръгнаха след мен нагоре по хълма до едно място, откъдето се спускаше малкият поток. Там имаше пещера, достатъчно висока, за да се изправиш. Аз влязох, почиствайки паяжините и им кимнах да ме последват.

Озовахме се в пещерата, кристалният поток бълбукаше пред нас и слънцето го оцветяваше в дузина цветове.

— Точно както, ако си вътре в дъгата! — възкликна Шенън, докато Еди сваляше един паяк от косата ѝ. Ние останахме няколко минути, слушайки приятното шумолене на водата и тайнствените шумове, идващи откъм сенките в задната част на пещерата.

— Прилепи, вероятно — казах аз, и Шенън изхвъркна като пружина.

— Сиел и Лили са идвали често тук като деца — обясних аз. — Мама ми каза, че това им е било скривалището. Правели са планове да избягат и заживеят тук, затова носели храна и я скривали, но разбира се, когато се връщали, тя винаги била изчезнала. Лили казвала на Сиел, че феите са я взели, макар че знаела много добре, че са го сторили мишките и други гадинки. Но една приказка е била винаги по-добра от истината за Лили, и аз подозирам, че в това е била част от бедата ѝ. Тя винаги е виждала нещата, както е искала да ги види.

— Е, скъпи мои — казах аз, когато отново излязохме на пътя при чакащия червен фиат на Шенън. — Довечера след вечеря ще ви разкажа какво се случи на всеки от тях накрая.

Забелязах, че те нямат търпение да научат какво се е случило накрая, и докато се киснех във ваната, се почувствах натъжена, защото

за мама тази част е била най-тежка за разказване.

Вече почти никога не нося черно, защото откривам, че то не е добро за старата кожа. Само погледнете тези прозорци с черни пердета и ще разберете какво искам да кажа. Въпреки това, тази вечер, защото реших, че е подходящо за историята, се облякох в черно. Дантела, разбира се, ранният Валентино със стегнат ханш и една от онези пухкави поли над розовия сатен. Твърде тежко за вечеря вкъщи, но така се чувствах. Лъснах диамантите и си ги сложих, добавих малко червило и парфюм, и бях готова да разкажа историята.

Бостън

На луксозните лайнери им казваха „хрътките на океана“, защото прекосяха океана за седем дни. Сиел прекара времето си в Атлантика в танци и флиртове, чувствайки се добре като едно време.

Когато лайнерът накрая акостира, тя се облегна развълнувано на перилата, търсейки сестра си в тълпата долу. И изведнъж я видя. Висока, чудно елегантна жена с малък кожен жакет и шапка, след която всички глави се обръщаха, докато вървеше към лайнера. Хората се дръпваха, за да я пуснат да мине, чудейки се коя е, защото тя определено изглеждаше като „някой“. Сиел се засмя. Нищо не беше се променило. Лили беше същата красива, автократична Лили. Хората все още отстъпваха, за да мине тя и се спираха да я погледат, и, Сиел беше сигурна, се спускаха да изпълняват желанията ѝ.

— Лили — извика тя, махайки бурно. Погледите им се срещнаха и лицето на Лили грейна от щастие.

— Слава богу, най-после пристигна. Идвам на борда.

Те се хвърлиха в прегръдките си, без да обръщат внимание на погледите на другите — единствено важно за тях беше, че са отново заедно.

Лили отстъпи, държейки я на ръка разстояние, гледайки я просълзена.

— О, Сиел, изглеждаш чудесно. — Тя огледа червеникавокафявия парижки костюм на Сиел и червеникавокафявата шапка с пера и добави изненадано. — И какъв стил.

— А ти сигурно си най-красивата жена в Ню Йорк.

Беше като разделянето на Червено море, когато вървеше по кея, Лили. Нищо не се е променило.

— О, колко ми липсваше — каза Лили и те отново се прегърнаха. — Обещай, че ще останеш завинаги.

Те последваха гигантския багаж на Сиел на кея и скоро бяха на път към хотел Пето авеню. Държаха се за ръце като деца, докато Сиел говореше непрекъснато за Арднаварна, и Лили каза с надежда:

— Мислех, че съм прокудена завинаги, но може би един ден ще мога да се върна отново у дома.

Сиел каза тъжно:

— Вече не е същото. Сега е самотно, без всички тях. Но това, че теб те нямаше, бе най-лошото. — Спомняйки си, тя започна да плаче, и Лили сложи успокояващо ръка на раменете ѝ.

— Важното е, че сме отново заедно — каза тя. — И сега ще се забавляваме. Довечера отиваме да видим моя приятел Нед Шеридан и новата му пиеса на Бродуей, а след това той ще ни води на вечеря в Делмонико.

Тази вечер Сиел беше облечена в тъмнозелен велур с дълбоко деколте и стегнат кръст, с обичайните диамантени брошки и големите перли на майка си. В косата си носеше диаманти, както и на ушите, и на дългото си палто от червена лисица. Лили беше както винаги елегантна — в дантела и дълги стегнати ръкави, със сапфирите на Адамсови и шапката си от черна лисица.

Нед Шеридан им каза, че е най-гордият мъж в Ню Йорк, защото има до себе си най-красивите жени. Сиел се чувстваше преизпълнена от щастие и те вдигаха тостове с шампанско в Делмонико. Тя прошепна на Лили, че той е най-симпатичният мъж, когото е виждала, и най-милият, и че може би Лили е трябвало да се омъжи за него.

— Може би — каза Лили и Сиел усети тъгата в гласа ѝ. Но тя реши, че всеки вижда как Нед Шеридан е влюбен до уши в сестра ѝ.

Те взеха влака за Бостън на следващата сутрин и минаха през Бийкън Хил, така че Лили да може да покаже старата си къща, затворена и запечатана, на улица Маунт Бърнън, и къщата на Фин О'Кийфи Джеймс на площад Луисбърг. Накрая пристигнаха в къщата на Дан в Бек Бей.

— Недей да разглеждаш още — извика тя, качвайки се по стълбите бързо. — Ела да видиш Лиам.

Малкото момченце ги чу да идват. То се хвърли към майка си и Лили го прегърна, смеейки се, обсипвайки с целувки лицето му, косата му, ръцете му, всичко, до което се докоснеше.

Беше почти на две години, висок за възрастта си, с жилаво тяло, тъмна коса и хладни сиви очи. Но лицето му беше бледо и кашляше.

Лили го погледна разтревожено.

— Откога кашля така? — попита тя гледачката.

— Едва от вчера, госпожо О'Кийфи. Просто му е пресипнало гърлото. Момчето е добре, играе си с играчките. Тихо е.

— Лиам никога не играе тихо — каза Лили гневно. — Не си ли била тук достатъчно дълго, за да знаеш това? Ако е тих, значи е болен. — Тя притисна ръката си към делото му, беше хладно, може би прекалено хладно. — Да не би да е настинал?

— Сложи го да легне веднага — нареди тя. — И го увий хубаво. Ще повикам доктор.

Тя се обърна и видя Сиел застанала до вратата.

— О, Сиел — каза тя. — Толкова съм разтревожена за него. Винаги получава тази кашлица — докторът каза, че гърдите му са слаби...

— Той е чудесно момче, Лили — отговори тя. — И изглежда добре. — То надничаше към нея иззад полата на майка си и тя се засмя. — Аз съм твоята леля Сиел — каза тя, спускайки се на килима до него. — Тук съм, за да си играем и да те глезя.

Тя му се усмихна и то също ѝ се усмихна. Имаше тънко, ведро малко лице и сладко изражение, и тя реши че е прекрасен, макар че не приличаше ни най-малко на Лили. То седна на пода до нея, взе кубчетата си и каза:

— Хайде да си играем.

— Не — каза Лили твърдо. — Ти ще си легнеш. А аз ще повикам доктора.

Бавачката го отведе и малко по-късно дойде докторът. Той им каза, че няма причина за тревога, момчето не е изстинало и гърлото му е добре.

— Но бавачката каза, че бил толкова тих — възпротиви се Лили.

— Смея да кажа, че просто е искал да си играе тихо — отговори докторът мрачно. Той беше свикнал на внезапните позвънявания на Лили, понякога посред нощ, и всичките неоснователни.

Сиел каза:

— Тревожиш се прекалено много, Лили. Той ми изглежда здраво момче.

— О, какво знаеш ти — извика Лили и тропна с крак. — Аз съм тази, която трябва да се грижи за него. Трябва да бъде внимателна. Той е всичко за мен. Той е всичко, което имам.

Изненадана, Сиел я гледаше:

— Но ти имаш съпруга си, Лили — каза тя. — И хубавия си дом. И живота ти с Дан.

— Просто исках да кажа, че Лиам е всичко, което ми е останало... от Джон — обясни тя. — Просто го обичам толкова много, Сиел, не мога да понеса нещо да му се случи.

Дан беше обещал да си бъде у дома тази вечер и Лили се разхождаше из къщата като котка, чудейки се какво ще си помисли Сиел за съпруга ѝ. Сиел беше горе да се преоблече, когато той си дойде, както винаги с вирнато дерби и петниста кърпа на врата, Лили го погледна и изпъшка, чудейки се защо винаги прилича на уличен ирландски политик на път за следващата кръчма. Тя го натири горе да се преоблече и после отиде да провери дали масата е подредена както бе наредила.

Дан обичаше много доведения си син и беше тръгнал към детската да му се обади, когато се сблъска със Сиел. Те се погледнаха, усмихвайки се:

— Възможно ли е това видение да е малката Сиел Молино? — каза той, поемайки ръцете ѝ с големите си лапи.

— А възможно ли е този симпатичен светски мъж да е Даниел О'Кийфи, син на Падрег? — запита на свой ред тя и те се прегърнаха.

— Вярвала ли си някога, че ще правим това? — попита я той, грейнал.

— Просто съм доволна, че е вярно — отвърна тя. — Не мога да си помисля за друг по-подходящ зет. Освен може би Фин — добави тя със старата си дяволитост.

— И аз на сватбения си ден се чудех защо сестра ти се жени за мен, а не за брат ми? След като бяха първи приятели като деца? Но съм доволен, че тя избра мен и съм горд да ти кажа, че ме направи много щастлив. И се надявам много скоро да напълним детската с още малки дечица. — Той ѝ смигна конспираторски. — Само исках да погледна

детето, когато Лили ми каза, че трябва да облека нещо по-прилично за вечерята с нейната сестра.

Смеейки се, Сиел гледаше как той върви на пръсти по коридора към детската. Тя си помисли колко приятен човек е той, колко добре изглежда, и реши, че сестра ѝ е щастливка да му бъде жена.

Вечерята беше весела — виното се лееше, и въпреки погледите на Лили, Дан разказа историите си за това как е започнал. Той говори на Сиел за Вашингтон и Белия дом, и ѝ обеща скоро да я заведе там. После разговорът отново се насочи към Арднаварна и на лицето му се изписа тъга.

— Никога не съм ти казвал колко ми се искаше да се върна там — каза той на Лили. — Когато за първи път дойдох в Бостън, Фин и аз живеехме в една барака без прозорци и често сънувах Арднаварна. Сънувах зеленината на градините ѝ, шепота на дъжда по листата и дърветата и сладостта на въздуха, изпълващ дробовете ми, вместо сивите, вонящи, мръсни улици на Норт Енд. Колко пъти съм си представял, че газя в реката, боря се с някоя съомга или преследвам на кон някой фазан в полята. Единственият проблем с тези сънища беше, че те бяха в миналото, а там където бях, аз имах само настоящето, и никакви мечти или дори надежди за някакво бъдеще.

— Това просто показва как човек може да сбърка — добави той триумфално. — И ако ние си мислим, че Ирландия е Божията страна, то Америка е избраната от Бога страна, защото аз не съм единственият беден, невеж ирландец, който е преуспял тук. Както казвам на моите избиратели: „Това е страна на възможностите и всичко, което трябва да направите, е да си извадите ръцете от задниците и да хванете тези възможности.“

— Дан — запротестира Лили хладно.

— Съжалявам, че говоря така, Лили — каза той спокойно. — Но аз съм човек, който казва на черното черно, а задникът е това, което винаги е бил. Просто задник.

Сиел се засмя на скандализираното лице на сестра си.

— Май си спомням, че използваше и по-лоши думи, Лили — напомни ѝ тя и Лили се засмя, но се чудеше как би могла да се върне отново в Арднаварна с Дан О'Кийфи като съпруг.

— Браво, браво. Една щастлива семейна среща — каза Фин от вратата и главите им се извиха да го видят.

— Фин О'Кийфи — Сиел скочи и се затича към него. Тя грабна ръцете му. — Наистина ли си ти? — попита тя, оглеждайки го отгоре до долу. Той беше строен, красив и спретнат. — Последният път, когато те видях, ти беше със зелено елече и бричове за езда, с двудневна брада на хубавото си лице и блясък в очите, по който копнееха девиците от Голуей до Уестпорт.

Той ѝ се усмихна:

— Блясъкът още е тук, само костюмът е различен — каза той. — А може би и това, което е вътре също, сега когато имах шанса да се науча как да се държа в добро общество.

— И как да правиш пари — възкликна Сиел, свикнала винаги да казва това, което мисли. — Казаха ми че си богат човек, може би по-богат и от татко.

— Тя му се усмихна. — Това не би било много трудно — старият накрая проигра цяло състояние на хазарт. Аз слязох надолу, а ти се изкачи нагоре в света.

— Не те очаквахме, Фин — каза Лили хладно.

— Дан ми каза, че Сиел ще е тук. Как мога да пропусна възможността да видя отново моята мъчителка? — Той ѝ се усмихна. — Само не очаквай да ти танцувам като мечка, малка госпожице Сиел.

Тя се засмя и той седна до нея, хвърляйки на Лили подигравателно умотелен поглед.

— Ще отпуснеш ли малко храна за бедния човек, който току-що е пристигнал чак от Ню Йорк и който е изгладнял и жаден.

— Ооо, спри с тези дрънканици — каза тя нетърпеливо, кимайки на прислужницата да донесе още един прибор.

Дан сипа виното и каза:

— Радвам се, че си тук, Фин. Сега сме четиримата заедно. Едно семейство. И точно така трябваше да бъде.

Фин отпи и погледна одобрително Сиел:

— Никой не ми каза, че си станала красавица — каза той.

Тя му хвърли един скептичен поглед:

— Спри с дивотиите си, Фин О'Кийфи. Никой нормален човек не би ме нарекъл красавица. Така че или не си наред, или си ужасен ласкател.

— И двете — каза той твърдо и те се засмяха. — Изглеждаш просто велико — каза той искрено. — Толкова елегантна, и толкова,

толкова... червенокоса и жизнена. Винаги съм те харесвал, Сиел.

Лили бързо удари звънеца, за да прибере прислужницата чиниите им.

— Ако поради приказките ти не можеш да си изядеш вечерята, Фин, тогава ние просто ще преминем към десерта — отсече тя.

Изненадана, Сиел я погледна. Все пак Фин беше тук само от десет минути.

— Ще видим ли малкия Лиам тази вечер? — попита той след вечеря, когато отидоха в хола.

Лили му хвърли един отровен поглед и той й се усмихна сладко.

— Късно е — каза Лили, — той спи.

— О, стига Лили, не можеш да не позволяваш на човек да види собствения си племенник — каза той предизвикателно. — Все пак не го виждам толкова често.

— Разбира се, че може да го видиш — каза Дан, винаги готов да се похвали с момчето си. — Защо не отидем всички да го зърнем.

— Днес той кашляше. Трябваше да повикам лекар — възпротиви се Лили и Сиел я погледна. Тя знаеше много добре, че докторът каза, че на момчето му няма нищо.

— О, моля те, Лили — настоя тя.

Лили ги поведе, като неохотата й си личеше по сковаността на гърба и плющенето на фустите. Лиам спеше.

— Виждали ли сте някога нещо толкова невинно и сладко? — прошепна Сиел, поглеждайки към сестра си и мислейки си каква щастливка е. Имаше всичко: хубав богат съпруг, който я обожаваше, великолепен дом и син, когото всички обичаха.

— Той е хубаво малко момченце — прошепна Дан. — И е станал толкова мой, че като го погледне човек, би могъл да каже, че в него има малко истинска кръв на О'Кийфи.

— В това си прав — съгласи се Фин.

Бузите на Лили горяха, когато се наведе да подвие одеялото.

— Трябва да му е топло — предупреди тя сестра си, чакаща пред вратата. Но треперенето на гласа й не беше от тревога. Бе страх от Фин и властта, която имаше над нея. И нямаше нищо, което би могла да направи за това.

Долу Фин отново каза на Сиел:

— Ще бъда в Бостън два дни. Защо да не те разходя наоколо.

— Планирала съм да разведа Сиел сама — запротестира Лили, опитвайки се да го държи настрани от живота си. — Все пак, не сме се виждали от години.

— Тогава и двете може да отделите време и да дойдете на чай при мен утре следобед. И може би по-нататък аз ще бъда този, който ще ти покаже Ню Йорк.

— Може би — отговори Сиел, изпращайки го до вратата. Той се обърна да помахва и Лили със свито сърце забеляза малката усмивка върху лицето на сестра си, която го гледаше как си тръгва.

Моди

— И всички те бяха там отново, само че този път като равни — казах аз на Шенън, седяща до мен на голямото брокатено канапе със счупените пружини, които те пробождат, карайки неподозиращите дами да си представят, че някой ги е ощипал.

Шенън се плъзна на килима, където Еди вече се беше опънал пред огъня, с ръце зад главата и затворени очи, а аз качих краката си на канапето. Наместих две възглавници зад главата си, наслаждавайки се на моите черни обувки с висок ток и си пожелах глезените ми да не бяха толкова кльощави. Ядях толкова много в компанията на моите двама гости, които ме окуражаваха, че си мислех, че съм напълняла. Но де такъв късмет. Колкото по-стара ставам, толкова повече отслабвам и това си е.

— Както и да е — казах аз. — Сиел ми каза, че Фин е най-красивият мъж, който някога е виждала. Висок, широкоплещест, с жилаво тяло и сиви очи. Косата му беше черна, с тенденция да се къдри, и той я решише назад. Изглеждаше разкошно в костюмите и палтата си и определено знаеше как да се държи с момиче.

— Очевидно от опит — каза ми тя, малко горчиво, но това беше преди да чуя какво се е случило. Е, разбира се той я е ухажвал. Преследвал я с телефонни обаждания и внезапни визити и цветя, докато Лили не започнала да си скубе косите от гняв, а тя не можела да разбере защо, затова я попитала.

Бостън

— Той е просто... такъв селянин — възкликна Лили снобски.

— Значи ти си жена на селянин, защото си женена за брат му — отвърна Сиел. — И не виждам причина да не отида в Ню Йорк да го видя.

Лили се фръцна нагоре по стълбите.

— Ох, отиди, ако трябва — извика тя сърдито. — Но те предупреждавам, трябва да внимаваш с такъв човек. Той има лоша репутация с жените. — Тя се обърна да я погледне. — Ти си водила сигурен живот, Сиел. Нищо не знаеш за мъжете като него. Просто се грижа за моята малка сестричка, това е всичко.

Тя нямаше нужда да се тревожи. Сиел нямаше да се остави да бъде прелъстена от Фин, но тя се влюбваше в него. А как иначе би могло? Той я посрещна в Ню Йорк и се отнасяше с нея сякаш беше най-скъпоценното същество на земята. Напълни стаята ѝ в хотела с рози — в тон с косата, каза ѝ той. Купуваше ѝ бижута, играчки — малки папагалчета и пчели, коне и кучета на петна от диаманти и оникс. Те я караха да се смее и тя каза, че не знае къде би могла да окачи такава голяма менажерия, а на гърдите ѝ винаги блестяха нещата на мама.

Той ѝ показва града и я шашна с величието на офисите си и почитанието, с което всеки — от портиер нагоре — се отнасяше към него. Заведе я да види Статуята на свободата и последния мюзикъл. Вечеряше с нея в най-хубавите ресторанти и я бомбардираше с телефонни обаждания дори когато току-що я беше оставил и тя беше с глава върху възглавницата, готова да заспи.

— Просто за да ти кажа, че ми липсваш — каза той с нисък глас, от който я полазиха тръпки.

— Глупчо — каза му тя, — само преди половин час ме остави.

— Най-дългият половин час в живота ми — промърмори той, и тя се засмя като затвори телефона.

Фин О'Кийфи Джеймс се фукаше пред нея и това ѝ харесваше. И въпреки ненужните протести на Лили, тя отиваше колкото можеше по-често в Ню Йорк да го види, а той идваше в Бостън по-често, отколкото го беше правил преди.

— Не знам какво намираш в него — пухтеше Лили.

— А аз не знам защо си толкова против него. Той просто е забавен, Лили, това е всичко... — каза Сиел, неизвестно защо

страхувайки се да признае на сестра си, че е влюбена в него.

Той я целуна за първи път точно три месеца след като отново се бяха срещнали:

— Една юбилейна целувка — каза ѝ той, само че имаше нещо повече в нея, което предизвика неочаквани тръпки по вените ѝ и трептящи малки сигнали по нервните окончания, каквито не знаеше, че притежава.

— Страхувам се, че започвам да се влюбвам в теб — промърмори той, и тя наведе глава засрамена като никога, не искаща да признае пред себе си, че е започнала да се влюбва в него, защото беше твърде разтревожена какво би могла да каже Лили.

Месец по-късно Фин покани сестрите на вечеря в къщата си на площад Луисбърг. Лили искаше да го убие заради начина, по който завърташе главата на сестра ѝ. Тя просто знаеше, че той го прави, за да я измъчва, да ѝ покаже колко малко го беше грижа за нея. И да ѝ демонстрира властта си. И тя беше сигурна, че бедната малка Сиел умираше за сладкодумието му, колкото и да се опитваше да я отдалечи от него. Каза си, че на нея скоро ще ѝ омръзне играта му, и се опита да се сети за някои подходящи мъже за сестра си.

През седмицата на вечерното парти Лили легна от инфлуенца и докторът ѝ забрани да напуска леглото, затова Сиел отиде сама.

Прислужникът я въведе в хола, където чакаше Фин. Времето беше пролетно — всички прозорци бяха отворени и приятният бриз галеше пердетата, донасяйки аромата на цъфнали люляци от градината.

— Първа ли пристигам? — попита тя, без да осъзнава, че повтаря точно думите на сестра си и че Фин беше приготвил същото представление.

— Ти си единствената гостенка — каза ѝ той. — Отказах на всички други, защото когато чух, че Лили не може да дойде, реших, че е по-добре да сме сами. Няма нищо — увери я той, когато тя се огледа нервно, — слугите ще бъдат с нас. Не се тревожи, няма да се опитам да те прелъстя.

— Исусе, Фин Джеймс — каза тя със смях. — Дори не си представяй такова нещо.

Той извади малка кутийка от джоба си и тя се взря, смутена в огромния смарагд, ограден от диаманти. Тогава той падна на колене и

каза смирено:

— Сиел, знам че не съм достоен за теб. Познаваш скромния ми произход добре, но надявам се да виждаш, че съм го надраснал. Сърцето ми се свива да не ми откажеш, но, моля те, окажи ми честта да станеш моя жена.

Тя го гледаше, усмихвайки се, порозовяла от удоволствие.

— Това трябва да е най-дългото предложение за женитба изричано някога. И най-големият пръстен. — Тя го потупа шеговито по всяко рамо, както кралицата прави, когато дава титлата рицар, и каза: — Стани, Сър Фин О'Кийфи Джеймс. Току-що се издигна в аристократ и сега можеш да ми поискаш ръката с право — стига с тези скромни безсмислици.

Той я прегърна, смеейки се:

— Мили боже — попита той, поглеждайки въпросително небето. — Защо не я срещнах преди...

— Преди какво? — попита тя.

Но той само сви рамене и каза:

— Не си ми дала отговор.

— Не си ме попитал правилно още.

— Сиел, ще се ожениш ли за мен? — извика той.

— Да — извика тя и те паднаха, смеейки се в прегръдките си.

Сиел окачи годежния си пръстен на лента и после я върза на шията си, скривайки го под роклята си, докато събере куража да каже на Лили, че ще се жени за Фин.

След няколко дни времето изглеждаше подходящо. Фин беше в Ню Йорк, Дан беше във Вашингтон, а тя и Лили бяха сами.

Сиел сложи пръстена си и излезе със сестра си и Лиам на разходка. Тя гледаше как Лиам рита топка и как сестра ѝ се опитваше да се сдържи да не се затичва към него всеки път, когато паднеше.

— Не мога да понасям, когато се наранява — каза Лили. — Дан винаги му казва „Ставай приятелю, няма за какво да плачеш. Само драскотина.“ и аз винаги се спускам с йод и бинтове, термометри и целувки.

— Това е любов... — каза Сиел философски. — И като говорим за любов...

Лили я погледна подозрително.

— Какво за любов?

Сиел вдигна лявата си ръка. Смарагдът блестеше като зелен лед на слънцето.

— Фин ми предложи да се омъжа за него — каза Сиел с очи бляскави като диамантите на пръстена.

Лили усети удара в сърцето си. Тя се обърна без думи и се затича след Лиам. Вдигна го и го притисна, борейки се със сълзите си:

— Копелето, ох мръсното копеле — повтори тя на себе си отново и отново. — Как можа да ми направи такова нещо? Как може да стига до там?

— Лили — каза Сиел умолително, но тя не ѝ обърна внимание, притискайки сина си по-силно. — Лили, не разбирам. Защо си толкова разстроена? Какво лошо има в това да се омъжа за Фин? Все пак, ти си омъжена за брат му. Надявах се, че ще ни се зарадваш.

Лили се обърна. Тя беше твърде наранена, за да плаче повече. Ако Фин не го беше грижа какви оръжия използва срещу нея, тогава и нея нямаше да я е грижа. Всичко е честно при любовта и при войната. Тя каза отчаяно:

— Ти не можеш да се омъжиш за Фин.

Ядосана, Сиел поклати глава. Лиам плачеше, но за първи път Лили сякаш не забелязваше.

— Защо да не мога — пророни тя. — Само ми кажи една причина.

— Ти гледаш в него — каза Лили с тих глас. — Това е синът на Фин.

Сиел погледна сестра си и после Лиам. Тя можеше да се убеди, че Лили говори истината.

— Е, ти отново го направи, Лили — каза тя горчиво, опитвайки се да спре сърцето си да не се качи в гърлото ѝ и да я задуши. После се обърна и тръгна бързо.

Моди

Сиел каза, че куфарите ѝ били натоварени и тя напуснала къщата и поела с влака към Ню Йорк същата тази вечер, без да си вземе довиждане.

Лили се беше заключила в стаята си, но Сиел и без друго не искаше да я вижда. Не я беше грижа дали щеше да види сестра си

отново. Тя замина за Англия на следващата сутрин с „Етруриа“, същият лайнер, с който беше пристигнала толкова весело преди няколко месеца. Две седмици по-късно тя беше отново в Арднаварна и си ближеше раните.

Сиел, моята скъпа мама, беше по собствените ѝ думи страстна жена. Тя обичаше живота, обичаше мъжете и обичаше любовта. Но тя никога не се беше влюбвала както във Фин и ми призна, когато ми разказа тази история, че оттогава така не се е влюбвала. Дори не и в Джак Алердис, мъжът, за когото тя накрая се ожени и който стана мой баща.

О, тя го обичаше. Той я караше да се смее и те бяха добри приятели и харесваха еднакви неща, конете, пътуванията в чужбина, бързите коли и партитата. Но тя към никого повече не изпита онова сърцеспиращо вълнение, което чувстваше към подлия Фин.

Тя запази пръстена му, разбира се, като спомен.

— Да ми напомня на каква глупачка почти успях да се направя — каза тя.

Аз размахвах ръка под лампата и смарагдът на Фин и диамантите заблестяха, а Шенън и Еди ахкаха и охкаха над него.

— Това е малка част от историята — каза Шенън без дъх.

По-умният Еди каза:

— Наистина ли я е измамил, за да отмъсти на Лили? Или наистина я е обичал?

— Ах — казах аз тайнствено. — За съжаление, мое скъпо момче, това е нещо, което никога няма да научим. Мама каза, че когато го е анализирила години по късно — „когато била отново нормална“, така се изрази тя — решила, че може би все пак той я е обичал. Но, разбира се, не е можело часовникът да се върне назад, и може би дори е било за добро, защото е започвало да прилича на гръцка драма, с всичките тези заплетени семейни отношения.

Така че ние никога няма да научим дали Фин е обичал Сиел. Винаги съм си мислила че я е обичал, но вие трябва сами да решите на какво да повярвате.

ГЛАВА 45

Бостън

Дан О'Кийфи реши, че е много странно, че снаха му е заминала толкова внезапно, макар че Лили нервно се опитваше да го омаловажи, казвайки, че просто ѝ домъчняло за дома.

— Подозирам, че е заради ярките светлини на Лондон и някой млад мъж — каза му тя.

— Лондон? При целия Ню Йорк в краката ѝ? — каза Дан изумен. — А Фин да я забавлява и да я представя на дузина подходящи млади господа. Макар че, като се замисля, не съм сигурен дали Фин е искал да направи това. — Дан си спомни начина, по който Фин беше търсил компанията на Сиел и начина, по който Сиел го гледаше, поглъщащо, както той винаги беше желал да го гледа Лили. Помисли си, че може би брат му е искал да запази Сиел само за себе си.

— Фин е в основата на това — заяви категорично той. — Всеки глупак можеше да забележи, че тя се влюбва в него и красноречието му. Смяташ ли, че са се скарали? Господи, ако се е отнесъл с нея лошо, ще го пребия.

— Сигурна съм, че няма нищо общо с Фин — каза Лили бързо.

— Е, аз не съм. — Дан отиде до бюфета и си наля чаша уиски. — По дяволите — изрева той, поглъщайки питието на една глътка. — Казвам ти, Лили, ако той е причината Сиел да напусне, загазил е. Всичките тези години ти си чакала да я видиш и сега младото копеле я отправя обратно. Той просто не може да стои далеч от една жена, това му е слабостта на Фин. Има купища от тях в Ню Йорк. „Кобилките“ им вика. Сигурно е решил, че ще бъде голяма работа, ако прибави и Сиел към „конюшната“ си.

— Той винаги ти е завиждал, Дан — каза Лили внезапно, подклаждайки го. Щом не можеше да го направи сама, тя искаше Дан да набие Фин. Искаше да види носа на Фин разкъравен, с един-два разкъртени зъба, за да изчезне самодоволната му усмивка от хубавото, лъжовно лице.

— Да ми е завиждал? — Дан си сипа още една чаша уиски, гледайки я изумен.

— Затова, че се ожени за мен. Дъщерята от Голямата къща. Знаеш, че винаги си е мислел, че го харесвам. Но аз избрах теб, затова той се опита да докопа сестра ми. Той ти завижда, Дан, не го ли виждаш. Заради успехите ти — и заради това, че се ожени за мен. Той искаше да се ожени за Сиел, за да бъде като теб...

— А не си ли мислех и аз, че това е чудесна идея? — той плесна челото си с ръка в агонията на разкаянието, докато пресуши уискито. — Чакай! — сети се изведнъж той за нещо. — Да не ми казваш, че той и теб се е опитвал да докопа?

Той я гледаше, лицето му беше червено, големите му юмруци бяха стиснати:

— Не. О, не, никога не е правил това — каза тя забързано. — Той винаги е знаел, че предпочитам теб, Дан.

— Не знаех, че си го виждала, преди да срещнеш мен — каза той, станал внезапно подозрителен.

— Ами, аз... само веднъж или два пъти — призна тя неохотно. — Той дойде да говори с Джон за редките книги, които наследил от Корнелиус Джеймс.

— Никога не си ми казвала това — каза той, гледайки я сурово.

Лили осъзна, че затъва в по-дълбока вода, отколкото бе възнамерявала, и с нетърпеливия, високомерен тон, който използваше към него напоследък, тя каза:

— Нямаше нищо. Просто не беше важно, това е всичко.

Погледът му я проследи, докато тя отиде до вратата. Тя каза:

— Нищо не е важно. Сиел ще се върне скоро. Просто имаше нужда да се върне в Арднаварна за малко. Смъртта на татко я е разстроила повече, отколкото показваше.

— Къде отиваш? — попита той, спускайки се след нея към вратата.

— Отивам да се преоблека за вечеря. Исусе, Дан държиш се сякаш светът е свършил, защото Сиел си е отишла изведнъж. Казах ти, няма нищо лошо.

Тя напусна стаята, фустите ѝ прошумоляха и той се загледа замислено след нея. После отиде отново до бюфета и си сипа още едно

питие. Погледна часовника си. Седем и половина. Фин ще бъде тук в осем. Нямахше търпение да го види.

Точно в осем чата Фин се изкачи бодро по стълбите и удари звънеца. Той се усмихна, когато брат му отвори вратата вместо прислужницата.

— Проблеми с персонала ли, Дан? — попита той, минавайки покрай него в хола. — Само не и в тази къща. Не се ли плаща на всеки повече, отколкото навсякъде другаде в Бостън? И с по-добър график и условия на работа? — той се засмя, хвърляйки палтото си на един стол и прегърна приятелски брат си. — Изглеждаш сякаш си обърнал някоя и друга чашка — каза Фин, влизайки в трапезарията и го погледна повнимателно. — И то не една, бих казал.

— Не толкова много, че да не знам какво говоря — отвърна ледено Дан.

Фин го погледна изненадано:

— Радвам се да чуя това, старче. Тук съм, за да водя цивилизован разговор, а не да слушам дрънканиците на един пиян ирландски политик.

— Какво по дяволите искаш да кажеш с това?

Дан пристъпи заплашително към него и Фин промълви забързано:

— Просто шега, това е всичко.

Дан си сипа още една чаша без да предложи на Фин. Фин го гледаше мрачно. Между тях струеше напрежение и скалпът му настръхна предупредително. Нещо се мътеше и той се надяваше, че не е това, което си мисли.

— Къде е Сиел? — попита той, поглеждайки часовника си и опитвайки се да разведри обстановката. — Обикновено тя ме чака.

— Вече не, старче. Сиел си събра нещата и замина тази сутрин. Обратно в Арднаварна. Или по-вероятно е избягала от теб.

— Не е възможно да мислиш така — каза Фин тихо. Изумен, Дан си помисли, че Фин изглежда като човек, на който е нанесен смъртоносен удар.

— Точно така мисля. Попитай Лили. И може би тя ще ти каже истинската причина защо е заминала, макар че на мен не казва.

— Но ние сме сгодени — каза Фин. — Аз ѝ купих пръстен...

— Никога не ми е казала такова нещо. Нито, доколкото знам, на сестра си. Освен това откривам, че има много неща, които не знам за Лили.

В този миг Лили се появи на вратата. Тя биле облечена в синя коприна и перли. Косата ѝ бе събрана отзад на кок. Очите им бяха приковани в нея, докато тя премина небрежно през стаята и седна в едно канапе, до прозореца.

— Днес е твърде топло за пролет — каза тя, веейки си.

— Лили, какво си направила? — попита Фин.

— Не знам за какво говориш. — Тя се сви, щом той се спусна към нея, виждайки гнева в очите му. Тя бързо отговори. — Сиел каза, че съжалява, че не е могла да си вземе довиждане. Просто ѝ се прииска да си отиде отново у дома. Напълно разбираемо е, толкова скоро след смъртта на татко.

— Това не е вярно и ти го знаеш — извика той гневно. — Сиел ме обичаше. Ние бяхме сгодени. Тя никога не би си тръгнала без първо да говори с мен... — Тя го погледна с уплашени сини очи. — Освен ако ти имаш пръст в това, Лили. И си объркала нещата, както обикновено.

— Не знам за какво говориш — повтори тя. — Само ти знаеш какво е станало между Сиел и теб. Дан каза че си имаш „кобилки“ в Ню Йорк, Сиел го е знаела и просто не е искала да бъде сред твоите „трофеи“.

— Ти ли ѝ каза това? — попита той, застанал заплашително над нея.

— Не, не съм. Не знам как е научила. Но как искаш една дама, една Молино, да се отнесе към нещо такова? Да не очакваш да седи тук, да се усмихва като добра селянка и да каже, че няма значение?

— Ти лъжеш, Лили — изрева Дан. Той беше застанал с разкрасени крака и кръстосани ръце и ги гледаше сърдито. — Сиел не е знаела за жените на Фин, нито пък ти, докато аз не ти казах преди малко. И какво точно се случи между теб и Сиел? Хайде, Лили, защо не ни кажеш? Освободи ни от неведението ни, защото тук става нещо и аз съм решен да науча какво! — Той удари с юмрук по масата, изпращайки една чиния на пода, където тя се разби на парчета.

— Ти го направи отново Лили, нали? — каза Фин горчиво на Лили. — Ти си мислеше, че играта все още продължава и сега е твой

ред да победиш. Добре, нека ти кажа, моя скъпа Лили, ти никога няма да победиш. Ти винаги ще бъдеш губещата. Мислех си, че Сиел е единственият човек, когото истински обичаш. Но съм сбъркал. Дори скъпата малка Сиел не може да застане на пътя ти.

Той се обърна и тръгна към вратата, но Дан му прегради пътя:

— За какво беше всичко това? — попита той сърдито.

— Питай жена си — каза Фин, избутвайки го настрана. Той отиде в хола и оттам към стълбите.

— Къде отиваш? — извика Дан след него.

— Питай жена си — повтори Фин, качвайки се по стълбите.

Лили изтича след него. Тя го видя на площадката и разбра къде отива:

— Не — изкрещя тя, побягвайки след него. — Не, Фин.

— Къде отива той? — попита Дан, ядосан. — Какво става?

— Спри го Дан, спри го — изпищя Лили. — Той ще вземе бебето.

Дан се затича по стъпалата след тях. Той сграбчи Лили за раменете.

— Защо иска той Лиам? — попита той, но не се нуждаеше от отговор, прочете го в очите й.

Той я изблъска от себе си и се затича по коридора след брат си. Фин стоеше до леглото на Лиам, гледайки спящото момче. Раменете му увиснаха и той заприлича на човек, който току-що е загубил всичко на света.

— Махай се от момчето — процеди Дан през зъби. — Излез от стаята, копеле такова.

Фин сви рамене тъжно. Значи сега Дан бе разбрал. Той получи отмъщението си и то не беше сладко. Мина покрай него през вратата и в коридора. С див рев Дан се затича след него:

— Господи, ще те убия — изкрещя той. — Казах, че ще го направя заради Сиел, но сега е заради Лили.

— Защо не направиш услуга и на двама ни, братко, и вместо мен не убиеш Лили — извика Фин, застанал на края на стълбите, чакайки го. — Тя е тази, която трябва да плати за бъркотията, а не ти и аз.

Дан свали самото си и вдигна юмруци, заобикаляйки го гневно. Фин съблече палтото си.

— Хайде, стар пиянищо — извика той.

Дан се хвърли към него като разярен бик, със стиснати юмруци и пурпурно лице.

От счупения нос на Фин бликна кръв. Той разбираше, че не може да победи — Дан бе достатъчно пиян и бесен, за да го убие.

— Добре, Дан, добре — каза той, попивайки кръвта и вървейки заднешком надолу по стълбите, страхувайки се да отмести очи от него. — Ти печелиш. Почестите, такива каквито са, са за теб. Както и Лили. Но един ден аз ще се върна за сина си.

Дан изрева като ранено животно. Той се хвърли към брат си и Фин чу писъка на Лили, когато се отдръпна от пътя му, и Дан излетя покрай него с протегнати ръце, претъркулвайки се отново и отново по хубавото стълбище, докато накрая се приземи с глух звук и застина.

Фин слезе надолу по стълбите и погледна брат си. После погледна Лили, стояща безмълвно на първата площадка с ръка, притисната тревожно към гърдите. Той телефонира на доктора, казвайки, че е станала злополука и че е спешно. Погледна тъжно към брат си, който беше в безсъзнание и после тръгна към вратата.

— И аз не забравям — добави той. — Един ден ще се върна за моя син.

Лили го гледаше как си тръгва. Тя разбра, че този път сбогуването е наистина. Всичко бе свършило между тях, но сега щеше да започне войната за момчето. Погледна съпруга си, лежащ на края на стълбите, и изведнъж осъзна, че той не беше помръднал.

— Дан — изпищя тя, хвърляйки се на колене до него. Очите му се бяха обърнали, беше много блед, и дишаше бързо. Изпълнена с лошо предчувствие, взе хладната му ръка в своята и зачака.

В болницата, докато направиха каквото можаха за съпруга ѝ, тя седеше вцепенено в малката чакалня, мислейки си за Фин и за това какво щеше да стане с нея сега.

Когато Дан дойде в съзнание, той разбра, че има няколко счупвания на левия крак и опасения за счупване на гръбнака, и макар че беше много болен, си спомняше ясно какво се бе случило и изгаряше от гняв към Лили.

— Тази жена да не влиза в стаята ми — каза той на ужасените сестри.

Седмица по-късно, опасан с бинтове от глава до пети, той проведе дълъг разговор с отец О'Бърн от Свети Стефан и благодари на

небето, че не беше сключил католически брак с Лили. Нае човек да проучи миналото на жена му, и това, което откри, го изненада, защото не четеше клюкарските хроники. Няколко седмици по-късно срещу жена му започна бракоразводно дело, на основание прелюбодеяство.

Лили получи призовката от ръцете на един лицемерен служител, който бе влязъл в хола. Казвайки му хладно да напусне или ще извика полиция, тя отнесе призовката в стаята си и погледна потресена името на подателя. Тогава разбра защо Дан го е направил. Заради политическата си кариера, той избягваше скандала и запазваше семейното си име чисто, като не споменаваше името на брат си. Чудейки се какво би си помислила майка ѝ, ако можеше да я види сега, тя избухна в сълзи, питайки се къде е сбъркала.

На следващия ден прислужницата ѝ събра багажа и заедно с Лиам и бавачката се върнаха в собствената си къща на улица Маунт Върнън.

— Все пак, по-добре е Лиам да расте в бащиния си дом — каза си тя утешително, изтривайки истинския баща от съзнанието си, точно както беше успяла да изтрие Дермът Хатауей и неговия син преди толкова години. Лиам беше неин. Сега той принадлежеше на нея и на никой друг. Тя щеше да остави назад порочното си минало и да посвети живота си на него. Ще бъде образцова майка, също като собствената ѝ скъпа мами. Ще го изпрати в подходящи училища и той ще последва академичните успехи на баща си до Харвард.

Лили си се представяше като майка на изявен млад професор, забавлявайки колегите му на вечеря, както го правеше за Джон, и си каза яростно, че сега като е събрала парчетата, може би животът все пак не бе толкова лош. Тя имаше тази хубава къща, имаше пари и свободата си. Имаше син, за когото да се грижи. И никой нямаше да ѝ го вземе.

Тя посети адвоката си, за да се увери, че раждането на Лиам е правилно регистрирано и каза, че иска да направи завещанието си. Завеща всичко на сина си, и евентуално на неговите деца, и така до вечността.

Бе загубила всички, които обичаше, освен своя син, и сега искаше да направи така, че Фин никога да не може да предяви претенции, че Лиам е негов и да ѝ го отнеме.

Нед беше единственият приятел, който ѝ бе останал. Не беше го виждала цяла вечност, и не знаеше къде е, но познаваше менажерът му, Харисън Робинс и навикът му да закусва в Делмонико, когато беше в Ню Йорк, затова му телефонира там.

Харисън изпъшка щом чу важния ѝ глас. Мислеше, че се е спасил от нея, когато тя се омъжи.

— Нед сега е семеен човек — каза ѝ той хладно. — Има жена и дете, за които да се грижи и още едно на път, както и предстоящо турне, което ще бъде прекалено тежко дори и за човек със закалката на Нед. Оттеглил се е на заслужена почивка и никой не знае къде е.

— Трябва да го видя. Нещо се случи. Трябва да говоря с него, Харисън. Спешно е.

Той изпъшка. Когато Лили искаше нещо, тя винаги го получаваше. Обеща да предаде на Нед съобщението.

— Какво е станало? — попита Нед разтревожено, когато Харисън му позвъни в Нантъкет.

Харисън сви рамене безразлично:

— Не знам, и ако искаш мнението ми, си пълен глупак, ако смяташ да отидеш и да разбереш.

Трябваше да си спести думите. Нед отиде.

Тя бе сама в голямата си къща, изглеждаше спокойна и кротка, изобщо не в края на силите си, както бе казала на Харисън. Нед беше напрегнат от тревога за нея — през цялото време във влака си бе мислил, че може би тя е болна или нещо се е случило на сина ѝ. Беше сигурен, че ще е нещо ужасно и почувства слабост от облекчението, че тя изглежда добре.

Лили наля чай в хубавия китайски сервиз.

— Имах нужда да говоря на някого, а ти си единственият ми приятел — каза тя. — Освен това, има нещо, което трябва да ти кажа. — Тя щеше да каже „преди служителят да ти връчи призовката.“ — Но нервите ѝ изневериха и тя каза. — Как е жена ти?

— Добре. Чакаме бебето след два месеца. Тя се кълне, че пак ще е момиче... — Той си взе сандвич.

— Късметлийката Джулиет — каза тя тъжно. Осъзна, че не може да отлага повече. — Дан иска развод. Обвинява ме в прелюбодеяство и се опасявам, че е посочил теб като мой любовник.

Смаян, той я погледна.

— Но това не е вярно. Ти и аз бяхме заедно, преди да се омъжиш за него. Никога след това.

— Готов ли си да отидеш в съда и да свидетелстваш за това? — извика тя. — Защото мога да ти кажа Нед, аз не съм. Дан е решил да се разведе с мен и ще използва всички средства. Той е наранената страна, и ако ме обвини, скандалът ще му се размине. Ако ти и аз се защитаваме, ще трябва да свидетелстваме пред открит съдебен процес. Знаеш какви са жълтите вестници, всеки сладникав детайл от твоя живот и моя ще бъде в заглавията.

Тя се обърна умолително към него:

— Помисли за децата ни. Как можем да им сторим такова нещо? Защо не оставим Дан да получи развода си тихо? Всяко чудо за три дни. Аз ще отведа Лиам някъде за известно време и докато се върнем, всичко ще е затихнало. Моля те, Нед — тя хвана ръката му и я допря до хладната си буза. — Моля те. Ако все още ме обичаш.

Нед си помисли за скандала, с който щеше да се сблъска, защото все пак той беше звезда в очите на обществото. Помисли си за жена си и децата си и какво ще им коства. И тогава погледна Лили, сама и безпомощна, без никого, към когото да се обърне. Сърцето му се изпълни с любов към нея, както винаги до сега, и той разбра, че ще направи всичко, което тя поиска.

Лили въздъхна облекчено. Сега хората щяха да мислят, че Нед ѝ е бил любовник. Никога няма да свържат името ѝ с Фин, и Лиам ще бъде в безопасност.

Нед се върна в Ню Йорк и каза на Харисън какво става.

— Делото ще бъде неоспоримо — добави той, без да го гледа в очите.

— Неоспоримо? По дяволите Нед, ти не си се доближавал до тази жена...

Нед сви рамене.

— Така ще бъде — каза той твърдо. — Делото сигурно ще се обяви, когато съм извън града, така че искам да се погрижиш за Джулиет вместо мен.

— Искаш да ѝ кажа? Трябва да си откачил. Тя ще убие мен вместо теб.

Нед му се усмихна:

— Не са ли затова менажерите?

Дан прекара четири месеца в болницата и когато излезе, беше в инвалидна количка. Бяха необходими още четири-пет месеца мъки и упоритост, преди да проходи отново, но с бастун. Приятелите и колегите му от Норт Енд, които бяха гласували за него, клатеха глави съжалително, когато куцаше край тях.

— Лоша работа. Такъв силен човек — казваха те състрадателно, — и хубав, и преуспял при това. А сега трябва да се оправя и с жената, която му е сложила рога.

Фин прочете за развода във вестниците. Не можеше да го изпусне — беше на първите страници на всеки скандален вестник в града, с лицето на Нед Шеридан, очернен като негодник, откраднал жената на друг човек. Нямаше снимка на Лили, макар че споменавах, че е била госпожа Адамс, богатата бостънска вдовица, когато се омъжила за Дан.

Той хвърли вестниците в кошчето и положи главата си в ръце, мислейки за Лили, и за брат си, осакатен заради този глупав пьянски инцидент. Дан отказваше да го види. Той не беше говорил с брат си от онази нощ и се съмняваше, че някога щяха да си проговорят.

ГЛАВА 46

МОДИ

Арднаварна

Бяхме излезли с една стара лодка с извънбордов мотор в залива, която ми бе служила половин век и не виждах причина да не ми служи още толкова.

— Съвсем надеждна — казах аз весело на Шенън, когато видях колебание на лицето ѝ. — Освен това няма да влизаме много навътре — винаги може да се доплува до брега.

— Ами ти? — попита тя тревожно.

— Аз имам такава философия — казах ѝ аз. — Ако Бог реши да ме призове, ще го направи, когато той избере, а не аз. Освен това познавам тази лодка и тези води както познавам лицето си, и на двете има еднакъв брой резки и вълни.

— Ти си фаталистка — каза Еди с усмивка. — Но няма нужда за тревога, Бог няма да те хване в ноктите си днес. Аз съм от Калифорния и плувам, откакто съм станал на година. Ще те спася.

Той си поигра с мотора, който проръмжа веднъж — дважд, после се оживи и ние потеглихме да уловим вечерята към едно място на изток от залива, оставяйки кучетата да седят неспокойно на скалите, виещи в ориза като две петнисти сирени, опитващи се да примамят моряците към тяхната гибел.

Утрото беше приятно топло, водата тъмносиня, сякаш бяхме в Средиземно море с малките вълнички.

Шенън седна на ръба и накриви старата градинска шапка на мами над лицето си, за да го пази от лошите лъчи. Моята шапка бе само от суета защото е вече твърде късно да се пазя. Синя, с този аквамаринен оттенък, който реших, че ще подхожда с цвета на водата днес, и имаше широка периферия, обърната от едната страна и закрепена с копринено розово цвете. Купих си я отдавна, за една от сватбите на Моли, сигурно е било през 1950, предполагам, макар че не бях облечена с другите си сватбени дрехи днес. Подхождаха ми белите

моряшки панталони, купени от Сен Тропе през 1966. Забравила съм на колко години бях тогава, и не смейте да пресмятате дори.

Разказах на Шенън и Еди историята на престоя ми на яхтата на една известна личност: той беше голям ветроходец и аз често го виждах в Ирландия, в Пънчтаун и Лиъпардтаун, и в чудесната му ферма за расови коне. Веднъж той ми продаде една кобила, а това винаги е много важно за хората, които се занимават с коне, и смея да кажа, че бях поканена на неговата яхта за пътуване из Средиземно море колкото заради забавността ми, толкова и заради шикозните ми дрехи. Защото, както ви казах, ние ирландците сме много приказливи. Всъщност често трябва да ни ограничават в цивилизована компания, за да не монополизираме разговора.

Както и да е, през 1966 аз бях по-възрастна, отколкото ми се искаше да бъда, което сякаш е историята на моя живот, и твърдо вярвах, че никоя жена на над трийсет и девет не трябва да показва повече от два сантиметра крак над коляното, макар че все още имах хубави крака. Разбира се, всички малки момиченца бяха с широки поли, които разкриваха бедрата им, а понякога и нещо повече, и аз реших, че не мога да ги конкурирам, затова отидох да пазарувам из малките бутици в задните улици и си купих тези чудесни моряшки панталони. Чувствах ги като втора кожа и ги носех с една съвсем тънка бяла воалена риза с навити ръкави, краищата на които бяха вързани, на голям възел на диафрагмата ми. Имах голяма сламена шапка, най-големите слънчеви очила и местните евтини еспадрили, и мисля, че създадох мода. Скоро всички в малкия град бяха с воалени ризи и бели моряшки панталони, всички освен малките момиченца, които не искаха да покриват бедрата си заради модата.

Бях с мъж, един италиански индустриалец и голям чаровник. Той беше, да го кажем деликатно, „специален приятел“, и бе хубав, с пари и власт на по-стар човек, но също притежаваше и неотразим чар и страхотно чувство за хумор. Познавах го, с прекъсвания, от десет години, и ние винаги се радвахме на компанията си. Аз говорех неговия език, той говореше малко от моя, и се разбирахме добре. Докато не пристигна онази малка госпожица. Мисля, че някой от съседната яхта я е срещнал на пристанището да седи и пие перно в едно кафе, гледайки с копнеж живота и мъжете на яхтите, закотвени отсреща.

Както и да е преди да се усетя тя беше поканена на една от най-хубавите яхти, и бе доведена на коктейл на нашата яхта. Тя разпозна моя приятел от честите му появявания в клюкарските вестници и бързо се ориентира към него. Бе осемнайсетгодишна, руса и, по дяволите, пищна, и италианецът не можеше да устои на триковете ѝ.

Е, той никога не е бил само мой, нито аз негова, просто имаме една продължаваща „дружба“, Но тя и нейният придружител останаха на борда за вечеря, тя ме избута безцеремонно встрани и седна до моя италианец, докато аз бях изолирана с нейния придружител, много добър човек, с когото няхах нищо общо. Малката кокетка се притисна към моя италианец, гледаше го влюбено и от време на време ме поглеждаше триумфално, докато аз се опитвах да водя цивилизован разговор.

Признавам, че се отдадох малко на лошо настроение и на повечко шампанско, но моя ли беше грешката, че по-късно, докато минаваше по мостика, тя случайно се подхлъзна и падна във водата? Ние се събрахме край перилата да гледаме как нейният придружител се хвърли да я спасява, макар че тя можеше да си плува много добре, ако не беше толкова сърдита, и аз с удовлетворение забелязах, че изобщо не изглежда толкова пищна със стичащия се по лицето ѝ грим, плюейки стари фасове от малката си надута уста.

Но тази малка сага има и хепиенд. Година по-късно прочетох за сватбата ѝ с един автомобилен състезател, когото бе срещнала в една дискотека, син на германски магнат, и тя се превърна в дама, каквато не са виждали в Мюнхен, с баварски замъци и собствена яхта. Имаше четири деца и стана известна с благотворителността си, особено към отхвърлени момичета.

Еди толкова се смя на малката ми история, че едва и той не падна в залива, но на мен всичко ми е простено, защото съм жена, и то възрастна.

Нямаше нищо в рибарските ни мрежи, затова ние мързелувахме, гледахме пейзажа към Арднаварна сред дърветата, и беше странно да се види крайбрежието откъм водата, вместо както обикновено от гърба на коня, галопирайки по него.

— Ако ви е скучно — предложих аз, — мога да ви кажа какво направи Лили след това.

— Не ми е скучно — каза Шенън, — но нямам търпение да чуя. Искам да кажа, тя срещна ли се с Фин отново? Ами Сиел?

— Всичко с времето си — казах аз, вдигайки ръка, за да се насладя на новия си коралов лак.

— Ето какво — казах аз. — Лили обожаваше своя син и почти го задушаваше с привързаността и грижите си. Той беше хубаво малко момче, макар и малко затворено, но твърде деликатно. И може да се чудите дали наистина е бил толкова деликатен или на нея ѝ се е искало да е такъв, за да го задържи за себе си. Тя му отдаваше дните си, винаги гледаше бъдещето, планираше образованието му, и разбира се, че той щеше да отиде единствено в Харвард. Въпреки това едно малко момче никога не може да запълни живота на една жена, особено дългите нощи, и Лили беше самотна. Бе също така изпълнена с вина.

В опит да се пречисти, в собствените си очи и в Божиите, тя отново се зае с благотворителност. Спомняте ли си десетте хиляди долара на Портър Адамс в полза на бедните ирландки в Норт Енд? Е, тя дари много повече, и този път в памет на майка си, носила кошници храна на бедните, тя се облече обикновено и тръгна по болници и училища и кухни за бедни, сама решавайки как щяха да бъдат използвани парите ѝ. И ирландците я обичаха — тя беше важна дама и те го знаеха, но не се превземаше и ги разбираше. Образованието бе главната ѝ грижа, защото тя знаеше, че без него тези деца от гетото бяха обречени като родителите си. И тя наемаше учители, отпускаше стипендии и считаше за лична заслуга, когато някое от бедните деца отидеше в колеж.

Бостън

Потисната от летните горещини на Бостън, Лили купи селска къща на северния бряг на Лонг Айленд в един район до Манхасет, известен като Ирландския канал, защото много богати ирландци имаха имения там. Тя я нарече „Ферма Адамс“ и се премести там с Лиам и персонала си и започна да приема гости.

Разбира се, това не беше истинска ферма. Имаше кокошарник за пресни яйца някъде на края на петдесетте акра, едно магаренце, за да

бъде компания на понито на Лиам, и за нейна радост най-накрая тя отново имаше конюшня с най-хубавите расови коне, които парите на Адамс можеха да купят. Яздеше из имението с малкия Лиам до нея на пони, и отново се чувстваше щастлива и свободна. Но никога не забравяше заплахата на Фин.

Бе в началото на трийсетте и все още красива. Винаги беше добре облечена, било то за езда или за вечеря, и когато приемаше гости бе свършена домакиня.

Тя прочете в Бостън Хералд, че Дан е продал къщата си в Бек Бей и си бе построил нова край Вашингтон, в Мериленд. Говореше се, че била като миниатюрен Бял дом, и че Дан се кандидатира за сената. Също така казваха, че той често бил на инвалиден стол, вследствие на стара рана на гърба. По лицето ѝ се стичаха сълзи, като си спомни онази съдбовна нощ, и както винаги ѝ се прииска да може да върне назад часовника. Припомни си отчаяната си майка, казваща ѝ отново и отново: „Само ако, Лили, само ако — казваше тя. — Тези думи са историята на живота ти. Кога ще разбереш, че няма такова нещо като «Само ако»? Направила си каквото си направила и това е твоя грешка.“ И тя си помисли тъжно, че когато умре, думите „Само ако“ трябваше да бъдат издълбани на гроба ѝ.

Бяха се върнали в Бостън, когато една вечер тя с изненада чу звънеца. Беше в стаята си горе и шиеше гоблен, запълвайки времето си. Лиам се приготвяше да си ляга и тя щеше да отиде да го целуне за лека нощ, а после щеше отново да е сама в голямата притихнала къща, докато настъпеше още едно самотно утро.

Прислужницата дойде и ѝ каза, че един млад човек иска да я види. Той изглежда „груб“, каза тя нервно, затова го оставила навън на стълбите.

— Казва, че името му е Джон Уесли Шеридан, мадам — добави тя.

— Шеридан? — повтори Лили, шокирана.

— Той е голямо момче, мадам, около шестнайсетгодишно.

Лили разбра, че най-лошият ѝ кошмар се е сбъднал. Синът ѝ се беше върнал, за да я намери. Изтича до прозореца и погледна навън, но той не се виждаше.

Уплашена, тя си каза, че момчето няма нищо общо с нея. Той нямаше място в живота ѝ. Той беше в миналото. Лицето на Дермът

Хатауей изплува пред нея и тя си спомни тялото му върху нейното, жестоките му ръце, болката и унижението. Прииска ѝ се да пищи. Отново си каза, че резултатът на такава връзка няма право на майка.

— Кажи на момчето, че не знам кой е и че няма да го приема — каза тя на прислужницата.

Гласът ѝ затрепери и прислужницата я погледна тревожно.

— Просто му кажи каквото ти казах — изсъска Лили — и нека си отиде, иначе ще извикам полиция и ще го арестуват.

Момчето изтича ужасено от стаята на площадката на първия етаж.

Лиам стоеше до парапета и гледаше надолу към хола.

— Кой е този долу? — попита той любопитно.

Момчето Шеридан беше там и ги гледаше. Той бе влязъл, макар прислужницата да му бе казала да чака отвън, и тя бързо се завтече надолу, опасявайки се, че ще открадне нещо. Лиам я последва. Момчето чакаше със странна малка усмивка на устните.

Той изглежда Лиам.

— Кой си ти? — попита го грубо.

— Аз съм Лиам Портър Адамс. А ти кой си?

— Портър Адамс, а? — момчето се разходи небрежно из хола, надничайки в библиотеката, забелязвайки съкровищата. — Значи всичко това е твое?

Лиам кимна озадачен.

— Предполагам.

— Мадам каза, че не ви познава и трябва да си тръгнете веднага или ще извика полицията — каза прислужницата. Той беше едро момче и нещо в погледа му я плашеше. — Не трябваше да влизате тук — добави тя нервно. — Ще кажа на мадам веднага да извика полицията.

Той сви рамене безразлично, гледайки Лиам, синът, който имаше всичко, докато той нямаше нищо.

— Само ѝ кажи, че ме познава много добре. И, че ще се върна — каза той, тръгвайки към вратата. Обърна се към Лиам и каза. — Довиждане, братко — и излезе.

Лиам изтича горе, за да каже на майка си. Тя стоеше на прозореца и гледаше как момчето Шеридан върви надолу по улицата.

Лиам ѝ каза какво беше казало странното момче в хола, и тя бързо го изпрати да си ляга. И после, изпълнена със страх, телефонира на Нед.

Тя му разказа какво е станало и че е решила да напусне Бостън в случай, че той се върне.

— Ще отведе Лиам в Ню Йорк — каза тя, — ще бъда в същия хотел.

Нед се обади в Нантъкет, за да разбере какво е станало. Майка му му каза, че отново имало скандал: момчето било обвинено, че е пребило друго момче, което влязло в болница. Винаги бил нервен и сърдит и искал да напусне къщата. Бил изчезнал, вземайки със себе си петдесет долара от парите на господин Шеридан, и те не знаели къде е, но предчувствали, че няма да се върне.

— През всичките тези години те са се грижили за него — каза Нед тъжно, — и той им се отплаща така.

— Всички ние направихме всичко възможно — отговори Лили сърдито. — Той няма нищо общо нито с тях, нито с мен.

Тя купи малка градска къща на Сътън Плейс с изглед към Ийст Ривър, и записа Лиам в добро частно дневно училище, докато порасне достатъчно за Сейнт Пол. Мина ѝ през ума, и тя изтръпна от страх, че беше в един град с Фин. Но реши, че тъй като новите приятели, които щеше да създаде чрез Нед ще бъдат от театралния свят и от операта, на която тя смяташе да стане покровител, не беше вероятно пътищата им да се пресекат. Но не можеше да не се пита за него. Как изглеждаше сега, беше ли се оженил? И дали я бе забравил?

ГЛАВА 47

Приятелите на Сиел Молино бяха учудени защо не се бе омъжила. Все пак тя бе привлекателна и жизнена, остроумна, чаровна, и пълна с шеги и, въпреки пропиляното от баща ѝ състояние, все още богата.

Но годините минаваха и, макар че тя ходеше на всички партита и познаваше „всеки“, все още не се бе омъжила.

— Така си е решила — беше клюката, защото те знаеха, че всичките ѝ приятели я обожаваха, както и мъжете, които я намираха за много по-забавна от известните „красавици“.

Сиел беше на двацет и осем години. Харчеше много за дрехи, обичаше лова и риболова, обожаваше театъра и партитата, но въпреки това не беше срещнала мъжа, който да заеме мястото на подлия Фин О'Кийфи. Тя се стараеше да не мисли за него, опитвайки се да го забрави заедно с лошата си сестра. Заслужаваха се един друг, казваше си тя, и ѝ беше мъчно, че Уилям не е жив, за да сподели Арднаварна с нея.

Беше в Дъблин, вървеше по улица Молсуърт на път за хотел Бъсуел, когато се сблъска с Джек Алердис. Тя го беше срещнала преди години в Лондон, но пътищата им се бяха пресичали само случайно оттогава, и поддавайки се на импулса си го покани на чай.

Джек всъщност беше майор Джон Хауърд Алердис, адютант в замъка Дъблин. Беше англичанин в средата на трийсетте с кафяви очи, кафява късо подстригана коса и хубави мустаци. Той не беше хубав като Фин, но с изправената си военна фигура и приятни черти бе привлекателен. Когато седнаха пред сладкишите и кексовете в Бъсуел, Сиел реши, че има стил, и освен това, той я караше да се смее, и ѝ стана приятно когато ѝ каза, че също ще бъде на вечерята с танци, давана от общи приятели същия ден.

Тя нарочно пристигна по-късно и го потърси в тълпата, доволна, когато го зърна накрая. Той изглеждаше чаровен в униформата си: късо

червено сако със златни еполети и копчета, и черни панталони с червена копринена лента отстриани.

Той си проби път до нея през тълпата.

— Резервирам си всички танци с теб — каза авторитетно.

— Какво ще си кажат хората? — попита тя.

— Не ми пука. — Той изписа името си на цялата ѝ карта за танци и каза: — Не мислех, че би могла да изглеждаш по-хубава от днес следобеда, но виждам, че не е така. Харесваш ми в розово.

— Дори и с червената ми коса? — попита тя.

— Заради червената ти коса — каза той твърдо и тогава тя разбра, че наистина го харесва.

Те танцуваха всички танци и седнаха да вечерят. Тя усещаше, че всички ги гледат и гадаят, но си прекара чудесно. Въпреки това, опасявайки се от скандал, тя не му позволи да я изпрати до дома ѝ.

Хубавите му кафяви очи и смехът му бяха последното нещо, за което си помисли преди да заспи през тази нощ и първото нещо, което си спомни, когато се събуди. Сети се за Фин и болката отново се върна. После си каза, че Джак Алердис е хубав мъж, образован, възпитан и от много добро семейство, и се засмя, мислейки си, че баща ѝ би желал да се омъжи точно за такъв човек. Но когато първият букет цветя от него пристигна със закуската, тя скочи от леглото, събра нещата си и в паника избяга в Арднаварна.

Джак ѝ телефонира същата вечер:

— Защо избяга? — попита той, толкова наранено и сърдито, че тя започна да се топи.

— Не е твоя грешката — каза тя. — Такава съм си. Не знам, не мога да обясня. Може би, защото си толкова добра партия.

— Не ме обвинявай за това — каза той, смеейки се. — Освен това аз съвсем не съм толкова добра партия, колкото си ти. Аз съм втори син, без наследство и само с армейска кариера.

— Слава богу — каза тя.

И го покани в Арднаварна за уикенда.

Той пристигна, натоварен с цветя, шампанско, бонбони и книги като летен Дядо Мраз, връщайки отново блясъка в очите ѝ и една нова лекота в сърцето ѝ. Беше толкова различен, че тя скоро забрави да ги сравнява.

Омъжи се за Джак с тиха церемония в Дъблин няколко месеца след това. Едно от условията на завещанието на баща ѝ бе съпругът ѝ да се съгласи да приеме името Молино. И така Джак стана Джон Хауърд Алердис Молино. Той я заведе на един продължителен меден месец във Франция и, когато се върнаха, дадоха голям прием в къщата на улица Фитцуилям за всичките си приятели. Приятелите се усмихваха доволни, виждайки, че двамата си подхождат и винаги са усмихнати. „Съвършената двойка“ казваха те.

Бяха се установили в Арднаварна, но Джак беше военен и Сиел го следваше щастливо, където и да го командироваха. В Индия, Борнео или Хонконг. Където и да отиде, тя завързваше приятелства и се радваше на живота, защото, както беше казала на Джак, с него тя ще бъде щастлива и в джунглата, и в пустинята, и навсякъде.

— Няма значение, стига да съм с теб — каза тя, справяйки се със слугите, които говореха само хинди или урду, или кантонски, или малайски. Тя гонеше комари с размер на стършели и хлебарки като мишки, стреляше по плъхове като зайци, и пицеше щом видеше паяци, големи колкото ръцете ѝ. И се молеше никога да не срещне змия, защото това беше единственото нещо, с което знаеше, че няма да се справи.

— Просто ще се разпадна — каза тя на Джак, и той ѝ купи две мангусти, които толкова се привързаха към нея, че отказваха да се отдалечат и трябваше насила да им пречат да се качват вечер в леглото им.

— Виждаш ли, всички те обичат — каза ѝ Джак, смеейки ѝ се, докато изнасяше мангустите вън на верандата.

Единственият проблем беше, че годините минаваха, а още нямаха деца.

— Може би е от горещия климат — каза Джак, защото знаеше, че тя се тревожи. И сигурно беше прав, защото в мига, в който се върнаха в Англия, където Джак бе назначен на канцеларска работа във Военния департамент, Сиел забременя.

Бяха женени от осем години, когато Мод се роди.

— Още една червенокоса — каза Джак с усмивка, доволен, че още едно ангелче ще огрява дома му.

Когато погледнеше малкото си момиченце, Сиел си мислеше тъжно за Лили. Тя си спомняше как бе вървяла винаги след по-

голямата си сестра и отчаяно искаше малката Моди да има сестричка, за да ѝ прави компания, но колкото и да се опитваха, не успяваха.

Сиел водеше Моди в Арднаварна през лятото и Джек идваше, щом успееше да се откъсне, но тя бе сама, когато Фин се върна в родното си място.

Забеляза прислужниците да си шушукат и ги попита какво е станало.

— Фин О'Кийфи. Синът на Падрег О'Кийфи — добавиха те, сякаш името не беше отпечатано в съзнанието на всеки Молино. — Дошъл си е, за да посети старата си родина. И с милион долара в джобовете, така казват.

Сърцето на Сиел се сви. Тя бе изличила Фин от ума и от живота си, и това беше много добре, стига да не го виждаше отново. Сега, когато беше тук, тя не бе толкова сигурна. Беше си казала, че той никога няма да посмее да дойде да я види. Но бъркаше.

Развълнуваните прислужници го пуснаха да влезе и далматинците се хвърлиха към него, въртейки опашки, сякаш виждаха стар приятел. Вървейки бавно по голямото стълбище към него, Сиел си мислеше, че ако бяха умни, щяха да му откъснат главата.

Мина покрай него в неудобното малко преддверие до големия хол. Той я последва и тя седна на малкия твърд стол, защото не вярваше на омекналите си колене. Не му предложи да седне. Той си беше същият, хубав, добре облечен, богат. Само поостарял, носът му се беше извил сякаш е бил чупен, а по лицето му имаше повече бръчки.

— Чух, че си бил в селото и си пръскал парите си — каза тя хладно.

Той сви рамене:

— Искан да направя нещо за старите си приятели. Има ли нещо лошо в това?

— Защо си тук? Какво право имаш да идваш в къщата ми?

— Ще ми повярваш ли, ако кажа, че дойдох да се извиня.

— Не искам да го чувам. Сега аз съм омъжена жена.

— Разбрах. Радвам се, че си щастлива, Сиел.

Тя го изгледа и той каза:

— Има и друга причина, заради която дойдох при теб. Искан да купя Арднаварна.

— Арднаварна не се продава — каза тя. — А ако се продаваше, никога не бих я продала на теб.

Тя мина покрай него към хола и той я последва:

— Ще ти платя всяка сума. Само я назови.

Сиел се заизкачва по стълбите, без да го поглежда.

— Върни се в Ню Йорк, Фин, там където принадлежиш. Защото никога не си принадлежал на Голямата къща и това никога няма да стане.

Тя отиде до детската и каза на бавачката да събере нещата на малката Моди, защото се прибираха в Лондон.

Мислеше си, че дългото пътуване с влак, ферибот и отново с влак никога няма да свърши. Тя беше в такава треска да види Джак отново, и когато накрая го видя да се разхожда по перона, търсейки я по вагоните, сърцето ѝ се изпълни с любов към него и въздъхна с облекчение. Току-що си беше доказала, че Фин вече не значеше нищо за нея. Тя обичаше Джак и най-накрая успя да премахне Фин от мислите и от живота си.

ГЛАВА 48

МОДИ

Арднаварна

Тръгнаха на дълга разходка, Бриджид и аз, две стари жени, пъплещи по хълмовете в стари ботуши Уелингтън, облечени в тъмнозелени якета за лов с дузина джобове с различни предназначения. Някога те бяха на татко, от 1930, и все още пазят от ирландския дъжд и от вятъра. Бриджид носеше една от онези шапки в стил Шерлок Холмс от туид с малки капачета за ушите, а аз бях с моята черна. Едната от нас беше едра и кръгла, а другата малка и костелива, и ние бяхме най-странната двойка, която можеше да се види да пътува по пътищата на Конемара, толкова различни, колкото ирландска овчарка и териер.

Бриджид знаеше че съм потисната, разказвайки историята на нещастieto на мама.

— Недей да се разчувстваш отново — предупреди ме тя, помагайки ми да прескоча едни хлъзгави камъни. — Знаеш, че няма смисъл да се разстройваш. Всичко е минало отдавна и нищо не можеш да направиш.

— Знам, знам — въздъхнах аз. — Просто си мисля, че до тази част от историята бих могла да простя на Лили всичко, защото все пак това, което е станало всъщност не е нейна грешка. Тя просто никога не успяла да преодолее първата ужасна грешка. Но виждаш ли, Бриджид, вярвам, че Фин наистина е бил влюбен в моята мами. Не така може би, както към Лили, с цялата страст на младостта. Но той наистина е харесвал мами, те са били доволни да бъдат заедно.

— Тя не беше секси като Лили — каза Бриджид, забързвайки напред. Малките й крака стъпваха толкова бързо по тревата, че аз трябваше почти да тичам, за да не изостана.

Това бе вярно, знам. Дори, когато беше седемнайсетгодишна, и твърде млада, за да разбере за какво става въпрос, Лили привличаше мъжете. И това я бе вкарало в беля на първо място с Дермът Хатауей, и

то продължи да ѝ създава проблеми през целия ѝ живот, с Фин, Дан и Нед. И дори със собствения си син, макар че ще ви кажа какво значи това малко по-късно.

— Не се вайкай за своята мами — предупреди ме Бريدжид отново, когато стигнахме до върха на хълма и пред нас се откри мъгливия пейзаж, с дъх на море във въздуха, и се заслушахме в тишината. Дори не се чуваха птици и когато стане така, аз винаги си мисля, че земята е изглеждала точно по същия начин от векове. Нищо не се е променило и няма да се промени. Такава е Ирландия.

Ние тръгнахме обратно надолу по хълма и изведнъж ми хрумна да отидем в селото. То е само от няколко малки постройки, боядисани в зелено и жълто от дядо ми, и пребоядисвани всяка година по мое настояване. Градините не са точно градини, защото ирландците в тази част не са много по цветята, освен такива като мен, разбира се, с големи имена и страст към тях. Но хортензиите растат диви в синьо и розово и с цялата яркост наоколо човек може да си помисли, че е в Индия или тропиците, ако не беше сивото, мъгливо небе отгоре. Има две кръчми, на О'Флеърти и на Бърк, по една от двете страни на улицата и еднакво посещавани. Бърк е също и магазин, за брашно, яйца и сапун, наред с черната бира Гинес, която сервират.

Ние спряхме и аз поръчах две халби, докато Бريدжид се въртеше наоколо, проверявайки домати и прасковите, избирайки най-добрите за вечерята ни. Далматинците се глезеха с Моура Бърк, която беше гледала филма „Сто и един далматинци“ преди години и оттогава бе влюбена в тях. Направих се, че не забелязвам бисквитите, с които ги хранеше, докато аз си пиех Гинеса с другите клиенти. Има нещо хубаво в комбинирането на магазин и бар, и сигурно то кара жената да не се чувства виновна, че пие бира следобед вместо чай.

— Тъкмо ще премахне мъглата от дробовете ви — каза Моура весело, докато кучетата се въртяха около нея. — А как са младите ви гости? Момичето беше тук вчера и купи картички, а младежът си купи едно от най-хубавите бастунчета от Деси О'Флеърти. Той попита къде може да намери малко потийн и аз му казах:

— Питате ме къде, а в къщата, където сте отседнал е най-хубавият.

Аз се усмихнах.

— Не знам за какво говориш Моура — казах аз, защото потийнът е една от големите тайни на Ирландия. Може да бъде хубав — достатъчно силен, за да те свали — а може и да бъде смъртоносен. Той е една контрабандна ракия, правена от смес от захар, ечемик, жито и вода, която завира на торфен огън, но Бог да ме убие, ако ви кажа повече.

— Ако търси потийн, по-добре да бъде внимателен — казах аз.

— И аз така му казах — усмихна ми се Моура. Тя е по-малка от мен и хубава, тъмнокоса, с розови бузи, с блестящи черни очи, познавам я откакто се роди, както и повечето селяни в Арднаварна, освен по-старите като мен и Бриджид, а много от тях не са останали.

Бриджид привърши пазаруването си, допихме Гинеса си и поехме обратно по пътя. Прескочихме една порутена стена и минахме по пряк път през парка на Голямата къща, и, сещайки се за мами, се отклонихме до семейния параклис. Влязохме и казахме молитва за нея, и за татко, и за всички останали, включително Лили, докато кучетата обикаляха около статуята на един рицар и неговата дама. След тази малка комуникация с Бог и моите мъртъвци, някак си се почувствах по-добре, и бързо стигнахме до вкъщи в очакване на топлината и моите „внуци“, както обичам да ги наричам.

Те се върнаха и донесоха подаръци: великолепен ярък шал от коприна за Бриджид и една тяхна снимка, която бяха поставили в сребърна рамка за мен: Бриджид се изчерви, за да бъде в тон с шала, толкова се смути, и забелязах по сълзите ѝ, че е много трогната от техния неочакван подарък. Моят подарък не би могъл да е по-хубав. Аз отново го погледнах ентусиазирано. Еди беше прегърнал Шенън, лицата им се бяга доближили и двамата се смееха. Тънката сребърна рамка беше хванала мига завинаги и аз ли целунах топло:

— Ще я сложа на нощното ми шкафче — казах им аз, — където ще мога да виждам щастливите ви лица веднага щом се събудя.

Те дори бяха донесли шоколади за момичетата, които помагаха в къщата, така че никой не беше забравен и беше като на Коледа, когато отворихме бутилка хубаво червено вино и ядохме плато с ирландско печено, докато те, за разнообразие, защото обикновено аз говоря, бърбореха непрекъснато и флиртуваха.

Виждах как се развиваха нещата между тях и се усмихнах със задоволство. Това не е моя работа. Аз може да съм стара досадна жена,

но любовта си има собствени пътища, както сте забелязали от тази история. И както казах преди, Арднаварна предразполага към любов.

Шенън си беше купила ръчно изплетен пуловер с чудни шарки и го носеше с черна копринена риза.

— Много добре изглежда, скъпо момиче — казах аз одобрително, макар че Еди, все още в дънки, не ми харесваше. Започвам да се тревожа, че момчето няма нищо друго. Може би трябва да му предложи нещо от гардероба на татко. Обзалагам се, че ще изглежда много добре в едно от саката на квадрати с пайети отзад. Татко изглеждаше чудесно с него, малко като младия дук на Уиндзор, само че с мустаци.

Самата аз бях с копринена рокля, една от мамините от Вионе, сиво-зелена, която изглеждаше сребриста на светлината, с дълги ръкави. На шията си имах сребрист шал, за да прикрива брадичките. Моите дълги обици от изкуствени смарагди и рубини, Сен Лоран от циганския му период, около 1968 мисля, и те подрънкваха при всяко движение на главата ми. Защо такъв тип обици карат жената да се чувства толкова женствена? Обзалагам се, че Лили е знаела тайната.

По времето, от което продължаваме историята, Лиам е на седемнайсет години. Той беше с фигурата на баща си, висок, с жилаво тяло и слаб, но по темперамент повече приличаше на брата на Лили, мечтател, който предпочиташе музиката и рисуването пред спортовете. Той имаше изразителните черти на Лили, но очите му и черната коса бяха на баща му. Ако знаехте, че Фин му е баща, бихте казали, разбира се, че прилича точно на него. Но ако не знаехте, тогава бихте казали че прилича на Лили. Лиам беше взел най-доброто от темпераментите на двамата. Той бе спокоен, достатъчно умен в училището, но за съжаление на Лили, не беше учен като Джон Портър Адамс, човекът който минаваше за негов баща.

Бостън

— Ако само се постарая повече, можеш да станеш също толкова известен учен, колкото баща ти — казваше тя, раздразнена от мечтателността му, и игнорирайки факта, че той няма никаква склонност към академичност.

Лиам не искаше да отиде в Харвард. Искаше да отиде във Флоренция и да учи изкуство, а след това да броди из Южна Европа с триножник, бои и само една чанта с нещата му. Просто да рисува всичко, което го вдъхнови — червените хълмове в Прованс, хоризонтът, сливащ се с морето във Венеция, селцата в Тоскана и сребърно-зелените маслинови горички на Средиземноморието.

В училище той беше самотник, не защото бе непопулярен сред съучениците си, а защото така предпочиташе, и тъй като бе добър в обикновените дисциплини, учителите имаха добро мнение за него. Очакваше се да тръгне по стъпките на баща си, и Лили планираше да дари на Харвард библиотеката на Джон Портър Адамс, както и редките издания на съпруга си, заедно с голяма сума пари.

Лиам знаеше, че ще има проблеми, когато каза на майка си, че няма намерение да отива в колеж, но той изчисти проблема от съзнанието си, за да се справя с него по-късно, точно както Лили винаги бе постъпвала, и живееше ден за ден.

Годините минаваха и Фин беше много богат човек, много по-богат от времето, когато Корнелиус Джеймс му остави наследството си, и може би дори по-богат от брат си Дан, чиито магазини се простираха от единия бряг до другия и който беше завладял и малките селища в средния Запад и езерата на север, чрез въвеждането на поръчки по каталог. Братята не си бяха говорили от нощта на сбиването, но Фин следеше прогреса на Дан във финансовите вестници, както и в политическите колони.

Сега Дан бе сенатор. Живееше сам с прислужниците си в хубавата си къща в Мериленд и беше ограничен до инвалидния стол. Ставаше само, когато някой важен повод или реч го изискваха и то с помощта на голяма доза обезболяващи средства. От снимките във вестниците Фин виждаше, че брат му е качил килограми, но си беше все същият хубав сенатор Дан, с шапката и червените презрамки, къдриците и усмивката си. „Честният Дан“, го бяха кръстили медиите, и името беше останало, защото, както Дан казваше, бе истина.

Фин също живееше сам, но в голям четиринайсетстаен апартамент на Пето авеню. Той рядко излизаше, винаги работеше до късно и отиваше в офиса си рано на следващата сутрин, преди да отворят световните пазари. През свободното си време четеше книгите, които Корнелиус Джеймс му бе оставил в библиотеката си, както и

тези, които Джон Портър Адамс му бе препоръчал. Беше потърсил един професор от Колумбийския университет, който му състави списък от книги, които трябваше да прочете, и той съвестно прочиташе по една всяка седмица.

Фин се информираше за Лили. Той знаеше къде живее, с кого се вижда и какво прави. Беше пресметнал времето си и сега искаше сина си.

Лиам бе на седемнайсет години, когато Фин го посети в подготвителното училище, проучвайки го внимателно.

След като го разведоха, той спомена небрежно, че Джон Портър Адамс му е бил съсед в Бостън и че научил, че синът му посещава училището.

— Реших да му се обадя — каза той, отказвайки предложението да извикат Лиам в стаята на директора на чай. — Не, не. Само ми кажете кога мога да го намеря и ще намина — каза той.

Лиам седеше на брега на реката и скицираше. Фин го наблюдаваше мълчаливо няколко минути, сдържайки сълзите си при вида на сина си, момче, което той почти не познаваше.

— Много хубава скица — каза му възхитено, когато успя да проговори.

Лиам стана почтително на крака.

— Благодаря ви, сър — каза той, смутен че е бил наблюдаван.

Фин протегна ръка. Той каза:

— Аз съм Фин О'Кийфи Джеймс. Познавах баща ти. Той беше мой съсед и бе любезен да ми помогне за библиотеката.

Лиам беше изненадан, той рядко срещаше някой, който бе познавал баща му, и стисна бодро ръката на Фин:

— Хубаво е да ви познавам, сър. Вие сте по-щастлив от мен, защото аз не познавам баща си.

— Той беше добър човек. И голям учен.

Фин се изненада, когато Лиам каза:

— Да, знам. Трудно е да се достигнат неговите постижения.

— Защо не повървим покрай реката и ти ще можеш да ми кажеш всичко, което искаш — предложи той.

Беше странно, но Лиам усети, че може да се изкаже пред този непознат по начин, по който не би могъл да го направи пред майка си.

Той каза на Фин своя проблем. Каза му, че това което иска най-много на света е да бъде художник. Той добави виновно:

— Майка ми ще се разсърди, ако научи това, което ви казах, макар че сте били приятел на баща ми. Аз не съм й казал. Още не.

— Разбирам — каза Фин тихо.

— Майка ми се е посветила на мен — каза Лиам внезапно. — Тя е планирала живота ми, откакто съм се родил. Може би, защото баща ми е починал толкова скоро след това и тя просто е пренесла цялата си любов и грижи към мен... — той погледна с надежда Фин. — Съжалявам, господин Джеймс, ако съм досаден. Само, че понякога ми идва много. Тя просто ме задушаваше с толкова много грижи. Откакто бях дете, всяко ядене се приготвяше според това колко е полезно, и първия си шоколад опитах чак в училище. Всички дисциплини, които изучавах: езда, танци, фехтовка, плуване, пързаляне, не бяха просто за удоволствие, а за да изпълнят някаква функция, социална или физическа, не знам. И бях затрупан от книги и учене, откакто пораснах достатъчно, за да чета.

— И на колко години беше тогава?

Лиам се усмихна.

— На четири, сър.

Фин се засмя.

— Аз се научих да чета на четиринайсет и сега се тъпча с книги и познания, за да наваксам това, което съм пропуснал. — Той погледна замислено сина си. — Нека те попитам нещо, Лиам. Проверил ли си някога артистичния си талант? Запитвал ли си се колко си добър? Или рисуването просто е удоволствие за свободното време?

Лиам каза с готовност:

— Не знам как да го обясня, сър, но сякаш мисля с пръстите си. Идеята е в ума ми, формите, цветовете, светлината, и тя по някакъв начин се трансформира чрез четката на платното. Не знам колко съм добър, и съм сигурен, че има много да уча. Само знам, че съм готов да изоставя всичко, за да го направя.

Фин вдигна въпросително вежди:

— Всичко? Дома си? Положението си в живота? Парите? — той направи пауза и добави. — Майка си?

— Всичко сър, без последното.

— Помисли си за това, Лиам — каза Фин, докато се връщаха към училището. — Защото, ако го направиш, изглежда ми, че майка ти е първото нещо, което ще загубиш. Запитай се дали изкуството значи толкова много за теб?

— Ще посетите ли училището отново, господин Джеймс? — попита Лиам бодро, когато се здрависаха и каза довиждане. — Хареса ми разговорът ни.

Фин се усмихна и го тупна по рамото приятелски:

— Тогава трябва да поговорим отново. И следващият път ще отидем на обед. Какво ще кажеш за събота? Само хайде да не казваме на майка ти. От това, което ми разказа, разбрах, че тя сигурно няма да ме одобри.

Лиам въздъхна, докато го гледаше как се отдалечава. Той знаеше, че е прав и разбира се, че няма да каже на майка си, но за първи път в живота си беше срещнал мъж, с когото можеше да говори за нещата, които му бяха на сърцето. Почти като баща, помисли си той тъжно.

ГЛАВА 49

Фин отиде да се срещне с Лиам следващата събота и по време на обедата те се опознаха по-добре. Той разказа на Лиам че е дошъл в Америка от Ирландия, когато бил на неговата възраст, едва седемнайсетгодишен, и как беше работил за Корнелиус, и събитията, които го бяха направили богат човек.

И след това, когато Лиам беше свободен, Фин бе там. Те обсъждаха таланта му и бъдещето му безкрайно, и Фин видя един лесен начин да отмъсти на Лили и да си върне сина. Ако Лиам отидеше в Италия, за да стане художник, тя щеше да му спре парите, оставяйки го без избор, освен да прави това, което тя каже. Но ако той предложеше да го финансира, Лиам щеше да е свободен да прави това, което искаше, и щеше да се отчужди от майка си.

Фин се изкушаваше, но за първи път имаше и друга емоция, освен желанието за отмъщение. Той обичаше сина си и, като истински баща, искаше най-доброто за него. Искеше Лиам да отиде в колеж.

— Ти си млад — каза той. — Има време за всичко, което искаш да направиш. Изучи историята на изкуството и архитектурата. Можеш да пътуваш в чужбина през летните ваканции, и може би да вземаш курсове по рисуване във Флоренция или Сиена. Ще ти намеря най-добрите учители. И ако има някаква финансова „трудност“ — той се усмихна на Лиам, който знаеше, че това значи „проблем с майка му“, — тогава ще се радвам да поема разходите ти.

Той вдигна ръка, за да възпре протестите му: — Аз не бих стигнал до това, което съм сега без помощ — каза той твърдо. — И считам за свой дълг да ти помогна сега. Освен това ми харесва да бъда покровител на изкуството. Когато станеш известен, мога да разказвам, че аз първи съм открил таланта ти.

И така, за облекчение на Лили, Лиам отиде в Харвард без протести на следващата година, и макар че предметите, които си избра да учи, не бяха тези, които тя предпочиташе, той все пак покорно следваше стъпките на „баща си“.

Момчето

Междувременно другият син на Лили, Джон Уесли, „Момчето“ Шеридан, беше мъж на двајсет и осем. Откакто бе избягал от Нантъкет той обиколи страната дузина пъти, пътувайки в товарни вагони и спейки със скитниците, свит край огъня, за да го пази от студовете, или криейки се из балите и хамбарите, крадейки пари и храна, когато можеше, и използвайки ги за евтино пиене. Лицето му бе нашарено от много битки по кръчмите и той изглеждаше по-възрастен. Беше злобен, сърдит младеж, лесно се палеше, и поне два скитника не бяха оживели от жестоките му юмруци и бързия му нож.

Понякога си намираше временна работа. Когато чистеше дворовете в някой хубав квартал, дамите бяха благосклонни към историята му за това как е бил изоставен, и го хранеха и му плащаха повече. По някаква причина Момчето привличаше жените — имаше някаква смелост в очите му и когато ги погледнеше, те се изчервяваха.

По-често работеше по фермите, жънейки и берейки ябълки и праскови. Той откри, че селските жени бяха по-самотни и удобствата, които предлагаха, бяха по-лесно достижими, отколкото при подозрителните градски жени. И често, когато ги напускаше, той успяваше да вземе по някой трофей със себе си: пръстен или гривна, или пачка пари изпод дюшека, за да си помогне за следващата фаза на безкрайното си пътешествие.

В една от по-отдалечените ферми той се запозна с една вдовица, жена петнайсет години по-възрастна от него. Тя беше висока и слаба, не неговият тип, с вече посивяваща коса и сини очи с бръчки по края от много виране към безкрайните житни ниви, които притежаваше, чак до хоризонта. Стотици и стотици акри, както Момчето бързо забеляза. Къщата ѝ беше сива като всички други, и когато той дойде, първата му задача бе да я боядиса в бяло.

— Обичам наоколо да е спретнато, дори толкова години след като Етен го няма — каза жената гордо.

— Нямам синове и все още поддържам тази ферма сама. Етен, моят съпруг, загина в склада за жито. Той беше горе на стълбата и избутваше житото надолу по канала, когато нещо се закачило и той скочил долу да види какво е станало. И тогава цяла планина жито

просто се стоварила върху него, погребвайки го. Открихме го чак след седмица. И житото беше погубено.

Момчето я гледаше, представяйки си разложеното тяло в житото.

— Не трябваше да прави така — изрече тя тъжно.

Седмиците минаваха и тя му възлагаше все нови и нови задачи — да чисти техниката, да помага при оранта и облагородяването, да се грижи за конете, да чисти плевните. Постепенно Момчето осъзна, че тя не иска да го пусне да си отиде. Беше богата самотна вдовица и ѝ харесваше той да е край нея.

— Ти си по-добра компания от обикновените ратаи — каза тя, предлагайки му студена бира на масата с вечерята му от печено пиле и картофи. — Искаш ли да останеш за постоянно като мой мениджър?

Погледите им се срещнаха през масата и Момчето разбра, че всичките тези акри жито и тази къща с всичко в нея, включително Амелия Джейн Екхарт му се предлагаха. Само трябваше да ги поиска.

Той премисли и след шест седмици ѝ предложи да се оженят. Церемонията се проведе в най-близкия град, без гости. Момчето намери съпружеските си задължения за уморителни, но Амелия го харесваше, а и не очакваше много. Като господар на къщата, той споделяше спалнята ѝ и се разхождаше из земите си, вечерята му се слагаше топла, заедно с бутилка бира.

Няколко месеца по-късно, когато вече не можеше да издържи монотонността на всекидневието и скуката на голите поля, той изтегли от сметката на Амелия няколко хиляди долара и хвана влака за Чикаго. Купи си хубав костюм и си взе стая в най-люксовия хотел, поинтересува се къде са най-красивите жени и най-близката зала за покер. С пари в джоба си той искаше да стане комарджия, но не бе достатъчно умен, за да бие истинските професионалисти и скоро отново остана без пари. Заложил хубавите си дрехи и, отново в одеянията на скитник със скъсано яке и панталони, поел по пътищата.

През цялото време знанието кой е и кой би могъл да бъде гореше като киселина мозъка му. Всяка нощ седеше край огъня с бутилка от най-евтиния алкохол, за да облекчи болката в душата си и глада в корема си, спомняйки си историите, които жените на Шериданови му бяха разказвали. За това как майка му била дъщеря на богат и титулуван ирландец, чието семейство имало големи имения. Как тя го изоставила, защото била твърде млада и твърде наранена, за да се

грижи за него сама, макар че винаги изпращала пари за издръжката му. За това как никога не искала да го вижда.

Момчето бе проверило фактите. Той беше отишъл в библиотеката в Бостън и намерил тома „Благороднически титли“, който му показва, че това което казваха, е вярно. Оттогава си бе задавал същия въпрос хиляди пъти. Не му ли се полагаше част от тези ирландски акри? Ами от парите? Може би също и титлата? Беше лесно да открие местонахождението на майка си и бе отишъл там с намерение да се свърже с нея, но тя бе отказала да го вижда и го бе заплашила с полиция. И тъй като имаше крадени пари в джоба си, не можеше да си позволи да се сблъска със закона.

Но имаше и нещо друго, което го изгаряше дори повече от това — спомена за сина ѝ, застанал на хубавото стълбище в голямата им къща, питащ го кой е, сякаш той нямаше право да е тук. И фактът, че детето беше господарят вместо него.

Треперейки около огньовете през мразовитите зимни нощи, когато вятърът пронизваше и костите, в компанията на други отрепки и пияници в тинята на обществото, Момчето си обеща отмъщение един ден, и знаеше точно как да го осъществи.

Случи се така, че Момчето се оказа в Бостън през първия семестър на Лиам в Харвард. Беше отчаян, бе по-мръсен и по-жалък от повечето скитници. Прекарваше нощите си в един приют за бедни, където му даваха паница супа за вечеря, чай и хляб за закуска и няколко монети в джоба, за да изкара деня.

По спретнатите улици и площади на Бийкън Хил, той се открояваше както черното върху бялото. Бдителни погледи го забелязаха да се мотае по улица Маунт Върнън и съобщиха на полицията. Намери се в патрулния фургон. Беше затворен в килия, за да си охлади краката и темперамента за няколко дни, и след това освободен с предупреждение да стои далече от Бийкън Хил и да напусне града.

Вместо това той се върна в Бийкън Хил и, заплашвайки с нож продавача, обра една хубава бакалия, наречена „При Даниел“. Хората не очакваха такива неща в места като Бийкън Хил, и той се измъкна с над четиристотин долара. Избяга през Чарлз Ривър в Кеймбридж, където си купи дрехи, подстрига се късо и обръсна мустаците си. Нае една евтина стая на авеню Масачузетс и се върна по моста към Бийкън

Хил и улица Маунт Върнън отново. Този път вече никой не го забелязваше и той успяваше да проследява ежедневните излизания на майка си и сина ѝ.

Първото наистина голямо скарване на Лиам с майка му беше за това дали ще му позволи да живее в общежитията като другите студенти, или ще трябва да се връща в Бийкън Хил всяка вечер, както тя искаше. Лили крещя и хлипа, казвайки, че ако я обича, никога не би я оставил сама. Тя му напомни колко много е пожертвала заради него, и колко трудно ѝ е било да го пусне да посещава интернатно училище.

Накрая той ѝ постави ултиматум: или той ще остане при нея и няма да ходи в колежа, или ще отиде в колежа и ще живее в общежитие. Тя беше принудена да се предаде, но винаги му го напомняше, посещавайки го често, със заплахи и ненужни съвети. Единствената почивка настъпваше, когато тя заминеше за Ню Йорк.

Лиам разбираше, че въпреки благотворителната си дейност тя е една неудовлетворена, самотна жена. Беше четиридесет и шест годишна, все още изглеждаше млада и много красива, и на него му се искаше да се запознае с някой добър човек, да се ожени и да бъде щастлива. Тогаваше може би щеше да го остави да живее живота си. Но разбираше, че това не бе възможно. Лили изглежда не се интересуваше от мъже.

Фин го посещаваше, когато можеше. Те бяха добри приятели, макар майка му все още да не знаеше това. Той имаше среща с него тази вечер в едно кафе на площад Харвард и закъсняваше. Бързаше надолу по Дънстър, когато усети че някой го следва. Беше безлунна вечер, по тротоарите се бе натрупал черен лед и имаше дълги отсечки тъмнина между мъждукащите газови лампи. Мислейки си, че е някой колега студент, Лиам забави ход, за да види кой е.

Фин се бе уморил да стои на студа и бе тръгнал от другия край на Дънстър да го посрещне. Той видя Лиам да се обръща и после да спира, след което заговори с някого, но беше твърде далече, за да види с кого:

— Чакай малко — извика непознатият.

Лиам се взря в непознатия, когато той се приближи в светлината на лампата. Имаше нещо познато в него, но не можеше точно да си спомни какво.

— Здравей братко — каза непознатият. — Казах ти, че ще се върна.

Тогава той си спомни онази нощ, преди години, когато непознатия младеж беше дошъл в къщата им. „Довиждане братко“ бе извикал той на тръгване, и някак си това се беше запечатало в паметта му. И сега го беше нарекъл „братко“ отново.

— Какво искаш? И защо ме наричаш „братко“?

— Какво искам ли. Ами, да поговоря с теб, разбира се. А защо те наричам братко? Ами, защото майка ни е една и съща, Лиам. Лили Портър Адамс, бившата Лили Молино.

Младото лице на Лиам пламна от гняв.

— Не смей дори да споменаващ името на майка ми, или ще извикам полиция.

Момчето хвана ръцете на Лиам и ги изви зад гърба му. После притисна ножа към ребрата му.

— Това е, което семейството ти винаги прави, нали, когато има нещо, което не искат да чуят, или някой, когото не искат да виждат. Викат полиция и го прогонват. Е, сега не можеш да ме прогониш братко, така че просто ще слушаш това, което ще ти кажа. Дори и да не ти харесва. И по-добре е да разбереш, че твоята майка е и моя майка, само че ме изостави в Нантъкет след коработрушението. Когато се родих, тя ме остави там и отиде при сладкия живот. При господин Джон Портър Адамс и благинките. На които ти, братко, досега си се наслаждавал сам. Само че, сега аз се върнах и смятам да си получа моя дял.

Ножът прободe кожата на Лиам и той усети как кръвта започна да се стича. Той се чудеше, ужасен, откъде Момчето знаеше толкова много за семейството му. Но това за майка му не е вярно и той ще го убие, защото я обижда.

— Ах ти, гадно копеле — изрева той, изблъсквайки Момчето. Ножът издрънча на земята между тях и те го погледнаха.

Момчето се усмихна заплашително на Лиам.

— Хайде, братко — прошепна той. — Предизвиквам те. Вдигни го и нека по-добрият победи.

Но преди Лиам да успее да помръдне, той грабна ножа. Беше свършил с приказките. Погледна Лиам. Просто искаше да издълбае

всичките тези години на омраза. И заби ножа си в него отново и отново.

Фин пробяга последните няколко метра. Той тежко стовари бастуна си върху ръцете на Момчето. Момчето изрева от болка, гледайки счупените си пръсти, и тогава, с псувни и ругатни, се хвърли към гърлото на нападателя. Фин блъсна обкования си бастун в черепа му. Чу се изпукване, като от ударена билиардна топка и Момчето падна зашеметено на тротоара.

Фин забеляза кръвта, стичаща се по дрехите на Лиам и изпъшка. Той свали палтото си и го зави, после свали сакото си и го подложи под главата му. Изтича до края на улицата и каза на един минаващ да извика помощ, след това изтича до Лиам. Нямаше го само няколко минути, но когато се върна, убиецът беше изчезнал. Прегърна Лиам, по лицето му капеха сълзи.

— Мили боже — помоли се той, — не го оставяй да умира. Той е толкова млад. А аз току-що го открих.

Линейката дойде и откара Лиам в болницата, където веднага беше вкаран в операционната. Хирургът каза на Фин, че имал няколко прободни рани и че трябва да оперира веднага. Фин разказа на полицията какво се е случило и те извикаха майката на Лиам.

Лили се втурна през вратата, подивяла от страх. Замръзна на място, когато видя Фин.

— Съжалявам, Лили — каза той нежно. — Лиам още е в операционната. Още няма новини. Късмет е, че бях там да му помогна.

— Ти си помогнал на моя син? — тя се отпусна на един стол, с разширени от недоверие очи.

— Не забравяй кой е той, Лили. Мен ме е грижа, колкото и теб.

— Как може теб да те е грижа? — извика тя. — Ти дори не го познаваш. Аз съм тази, която я е грижа, аз съм тази, която го обича, аз преживях всичките му детски болести, следях да получава добри оценки. Аз съм тази, която винаги е била до него. — Тя го изгледа убийствено. — Как смееш да казваш, че те е грижа, колкото мен? Това момче е моят живот.

Тя заснова по коридора, ужасена.

— Кой беше? — извика тя. — Къде е той? Сама ще го убия. Ох, защо, защо. Защо го е направил?

— Може би е бил крадец. Може би е искал пари и Лиам е отказал да му даде.

Лили го погледна подозрително.

— Значи просто така се е случило ти да минаваш по Дънстър. Когато и Лиам е минавал. Това е забележително съвпадение, Фин. Твърде забележително, според мен.

Той сви рамене.

— Просто късмет, предполагам. Но сега не е времето и мястото да подхващаме отново старата кавга. Нека да мислим за Лиам.

Те седяха мълчаливо един срещу друг, чакайки. Половин час по-късно хирургът дойде да им съобщи, че дълбока прободна рана е засегнала десния дроб на Лиам. Друга е проникнала в диафрагмата, слава богу, без да засегне жизнени органи, макар че е причинила остри кръвоизливи. Те бяха направили, каквото можеха. Сега всичко зависеше от Лиам.

Той каза, че могат да го видят за малко и те стояха от двете му страни, гледайки преbledнaлото му лице. Той изглеждаше толкова млад и уязвим, отново като дете, мислеше си Лили тъжно:

— Спи добре, скъпи мой — каза тя, навеждайки се да го целуне.

Фин я изпрати до улица Маунт Върнън и тя го покани.

— Мисля, че имаме да обсъдим някои неща.

Те седяха в библиотеката на Джон от двете страни на догарящия огън, гледайки се, като всеки от тях си спомняше нощта, когато той бе дошъл тук да я види под претекст, че ще говори с Джон, и си спомниха как беше започнала любовната им връзка.

Тя облегна главата си върху тапицираното кресло, гледайки как Фин налива бренди.

— Изпий го — каза той. — Ще се почувстваш по-добре.

— Искam да знам защо си се виждал със сина ми — каза тя.

Той въздъхна.

— Ние се опознахме от известно време. Ние сме, предполагам, добри приятели.

Лицето ѝ беше с цвета на пепелта в огнището.

— И защо реши да бъдете с него приятели сега? След всичките тези години?

— Той е и мой син.

Тя го погледна тъжно.

— Спирал ли си някога да мислиш какъв би могъл да бъде животът? Не си ли спомняш, когато ти казах, че съм бременна. Наистина ли не можеш да се сетиш какво се случи, какво каза, какво направи през онази нощ? Ти се отрече от сина си, Фин. Отказа се от всички права над него. Ти каза, че той не е от теб и че никой не може да докаже противното. Е, нека сега та кажа, Фин, че това, което каза беше истина. Лиам е син на Джон Портър Адамс и никой не може да докаже, че не е. Ти загуби всяко право над него през онази нощ. Аз съм неговата майка и ти никога няма да ми го отнемеш, дори и да се наложи да му кажа истината. — Тя стана и отиде до вратата. — А сега можеш да напуснеш къщата ми, и живота ми, и сина ми. Повече никога не искам да те виждам.

Тя се отдалечи от него нагоре по стълбите, но не се обърна. Той разбра, че накрая е свършило. И двамата бяха загубили и сега се бяха загубили един друг завинаги.

Той излезе от къщата ѝ и се върна в болницата. Взря се в лицето на сина си.

— Оздравявай, скъпо мое момче — каза той, целувайки го по бузата за пръв и последен път в живота си. После си тръгна.

ГЛАВА 50

В известен смисъл Лили беше почти довольна, когато Лиам реши, че не иска да се върне в Харвард. Трите месеца в болницата и още два за възстановяване у дома го бяха превърнали в пълен инвалид, и тя можеше да го глези колкото си иска. Той изобщо не си спомняше своя нападател и се чудеше за причината:

— Защо мен, майко? — попита той и тя му каза, също така учудена, че сигурно е бил крадец. И когато дойде пролетта, и Лиам ѝ каза, че иска да отиде в Италия, тя се съгласи. Реши, че ще е добре за него и че ще го държи далеч от Фин, в случай, че решише да се върне. Фин не беше направил други опити да го види, и Лиам дори не знаеше, че той го е спасил.

Те отплуваха за Неапол няколко седмици по-късно и после пътуваха в кола с шофьор по целия път до езерата. Мечтата на Лиам се беше сбъднала — той поглъщаше цветовете и пейзажите с очи, складирайки ги в отделна част на мозъка си, за да ги извика отново, когато се върнеше у дома в Бостън.

Бяха наели апартамент в луксозния Вилла д'Есте и той ставаше в зори, и бродеше около езерото с блокче и водни бои. И за първи път Лили можеше да се отпусне и да се забавлява. Тя беше, както винаги, красиво облечена по последна мода, все още красива, и способна да привлича мъжките погледи.

— Твоята майка е най-красивата жена, която съм виждала — каза едно момиче на Лиам, надничайки през рамото му към рисунката на малките лодки, клатещи се на кея. — А ти си определено добър художник, всеки може да го забележи.

Той се обърна смутен да я погледне. Тя беше дребничка, със сладко лице, американка. Харесаха му златнорусата ѝ коса и кехлибарено-кафявите ѝ очи и кожата ѝ с цвят на праскова. Той си помисли, че тя е с цветовете на есенен пейзаж и също ѝ се усмихна.

— Благодаря ти и за двата комплимента, макар че вторият не отговаря на истината. Още имам много да уча.

— Ти вече знаеш повече от доста от нас — отговори тя през смях, разкривайки малки, равни бели зъби. — Но наистина трябва да нарисуваш портрет на майка си. Не е ли страшно красива? — тя въздъхна. — О, какво ли не бих дала да изглеждам така.

— Не би трябвало да искаш да променяш нищо от себе си. Изглеждаш съвсем добре както си — каза Лиам изумен от смелостта си. Той си помисли, че сигурно нещо в италианския въздух го е направило толкова откровен.

— Оо, благодаря ви, сър — каза тя и направи реверанс. — Но има такива жени, които са различни от нас останалите, и твоята майка е такава. — Тя протегна ръка. — Аз съм Джени Десанто от Чикаго. А ти кой си?

— Лиам Портър Адамс. От Бостън — той изтри жълтата охра от пръстите си и пое ръката ѝ. Беше мъничка и мека като лапичка на коте и той се усмихна с удоволствие.

— О, Бостън — каза тя, като направи муцунка. — Град на превзети и сноби. Не като Чикаго — тя се засмя. — Всичко е възможно в Града на Ветровете.

Тя седна на топлите дървени дъски на кея до него и обви коленете си с ръце, гледайки синьото езеро, блестящо на ранната утринна топлина.

— Ние сме тук на почивка — каза тя. — Но моето семейство произхожда от Италия. Баща ми и майка ми сега са в Милано, но аз не бих могла да издържа горещината и пушеците, затова ме изпратиха при езерото да ги чакам. Ще се върнат другата седмица. — Тя се усмихна дяволито на Лиам. — Да ти призная, радвам се на свободата си, че съм без тях. А ти? Не си ли малко стар, за да пътуваш с мама?

Лиам усети, че се изчервява.

— Аз съм на деветнайсет — каза той бързо. — И аз бих предпочел да съм сам, като теб, но имах... произшествие, и сега се възстановявам. Затова майка ми е с мен.

— О, съжалявам. — Кехлибарените ѝ очи го изучаваха любопитно. — Затова ли имаш този интересен белег на лицето? — тя се засмя. — Мислех си, че това е белег от дуел, при който си защитил някоя дама от беда.

— Де такъв късмет. Бях нападнат на улицата от един луд с нож.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— О, съжалявам. Потиска ли те да говориш за това?

Лиам се замисли. Единственото нещо, което го потискаше беше, че господин Джеймс не бе дошъл да го види. Когато дойде в съзнание го бе очаквал всеки ден, но той дори не беше изпратил съобщение. Не беше чул и една дума от човека, когото наричаше приятел, и това го нарани и разочарова. Той просто не можеше да си представи причина, поради която да го изостави толкова рязко, и реши, че сам си е виновен и че сигурно го е обидил.

Беше се терзал със седмици за причината, но все още нямаше отговор и знаеше че не може да го потърси в офиса му. Ако господин Джеймс е решил да не го вижда, това си е негов избор.

— Не ми пречи да говоря за случката — каза той, — но тя е в миналото.

— Предполагам, че винаги трябва да гледаме в бъдещето — каза тя смирено. — Млади сме и без това нямаме дълго минало.

Лиам събра нещата си и те тръгнаха по брега на езерото, в сянката на кедрите, докато Джени бърбореше за дома си — голяма къща, също на брега на езеро, точно до Чикаго. Тя му разказа за сестрите и братята си.

— Всички по-възрастни и по-умни от мен — увери го тя. — Аз съм глезеното бебе на семейството и всъщност никой не очаква много от мен.

Тя го погледна тъжно и Лиам се почувства горд, че е избрала да разговаря с него. Тя беше дребна и хубава, и бе пълна негова противоположност. Той беше самовгълбен, самотен и артистичен, а Джени бе открита, весела и забавна.

Хрумна му да я покани на обед с майка си.

— В един часа. На терасата — каза той, докато се връщаха към хотела.

— Ще бъда там — обеща тя.

Момиченцето беше възхитително на обета и Лили я погледна благосклонно. Все пак, каза си тя, Лиам има нужда от млада приятелка през тази почивка, а Джени беше достатъчно невинна компаньонка, макар, разбира се, не от подходящите. Освен това, тя твърде се бе привързала към граф Кресполи, хубав, сивокос възрастен мъж, който беше в корабната и автомобилната индустрия, и който я ласкаеше със стилни комплименти и беше щастлив да я ескортира на малки

екскурзии или в сладки романтични малки ресторанчета, и дори понякога на игралните маси. Всичко това я караше да се чувства отново млада.

За първи път оставен сам, Лиам прекарваше свободното си време с Джени и беше толкова погълнат от нея, че забрави странното изчезване на стария си приятел Фин Джеймс. Той ѝ купи блокче и въглен и те се разхождаха по хълмовете заедно, рисувайки гледката надолу към езерото. Когато им омръзнеше, тя лягаше на тревата с ръце под главата, гледайки небето, докато той рисуваше. Понякога тя запяваше и той ѝ казваше, че има хубав глас.

— Не ставай смешен — каза тя през смях. — Звучи добре тук на чистия въздух. В музикалната стая звучи като пищялка.

— Всичко в теб ми харесва — каза той, като хвана ръката ѝ и я целуна, в италиански стил. Тя се наведе и го целуна по устните и той я обви с ръце. Те се притиснаха и не искаха да се пуснат.

— Ще ме помислиш ли за глупак, ако ти кажа, че те обичам? — попита той скромно.

Тя го погледна кротко.

— Не. О, не. Не бих те помислила за глупав изобщо, Лиам — отговори тя.

Родителите ѝ се завърнаха на следващия ден и когато Лиам ги представи на Лили, тя се здрависа с тях с каменно лице.

— Те са вулгарни новобогаташи — каза тя сърдито на Лиам, когато се прибраха в апартамента си. — Жената носеше диамантена огърлица по обед.

— А защо да не носи, ако това ѝ харесва? — попита Лиам, също толкова сърдит, защото каквото и да правеха Джени и семейството ѝ за него беше добро.

Но семейството на Джени също погледна отгоре на Лили:

— Не е по-добра отколкото може да се очаква — пухтеше госпожа Десанто, все още бясна от презрителния поглед на Лили. — Да се мотае така с графа, сама, на екскурзии, за да разглеждат руините. Какви руини? Няма наоколо такива, които да си заслужава да се гледат.

Тя беше пълна, майчински изглеждаща жена и обичаше ярките цветове и блестящите бижута. Съпругът ѝ беше направил много пари, внасяйки италиански зехтин и снабдявайки с италиански сосове бакалиите из Щатите. Той бе рязък, сърдит дребен човек, който

постоянно се тревожеше за бизнеса си и дейностите на децата си, но слушаше жена си. Каквото кажеше тя, беше закон, що се отнася до семейството, но в бизнеса си той бе кралят. Ако тя не одобряваше дъщеря им да се вижда с Лиам Портър Адамс, така щеше да бъде.

— Няма да се виждаш повече с него — каза той на Джени строго.

— Но, татко, той ми е само приятел, с когото съм се запознала през почивката — замоли се тя. — Какво лошо има в това да се виждаме? Все пак, няма с кой друг да си говоря тук.

— Тя има право — каза госпожа Десанто, отпусайки се малко. — Няма други подходящи млади момичета и момчета, с които да прекарва времето си. — Но само за почивката — каза тя, размахвайки предупредително палец.

Лиам и Джени прекарваха времето си, като се целуваха, прегръщаха и си обещаваха вечна вярност, а когато не правеха това, той рисуваше портрета ѝ. Първо скицата с молив, после с водни бои и накрая с маслени.

— Няма да успея да го завърша, преди да си заминеш — каза той, гледайки полузавършената рисунка. Джени я погледна над рамото му.

— Не съм и наполовина толкова красива — каза тя.

— О, да, красива си. — Той я обгърна и я притисна към себе си. — Ти си красива, прекрасна. Искам да прекарам живота си с теб. Ще се ожениш ли за мен, Джени?

— О, да, разбира се, че ще се оженим — каза тя поривисто. — Но това трябва да бъде нашата тайна засега. — Тя се намръщи, мислейки си разтревожено за родителите си. — Какво ще каже майка ти? — попита тя Лиам.

— Сигурно ще полудее, но не ми пука. А вашите?

Тя направи муцунка.

— Същото. Но и на мен не ми пука. Но кога ще се видим отново, Лиам? Аз ще бъда в Чикаго, а ти в Бостън.

Те се замислиха за хилядата мили, които щяха да ги разделят, и сърцата им се свиха, когато осъзнаха, че няма да са заедно.

— Ще ти пиша всеки ден — обеща тя.

— Аз също — каза той, притискайки я отново.

Денят, в който Джени замина с родителите си беше най-тъжният ден в живота му. Той гледаше как колата им се отдалечава надолу по пътя, докато се изгуби в облака прах. Тогава той се върна по брега до мястото, където често ходеха заедно, седна и ѝ написа писмо, първото от стотиците, които щеше да напише през следващите две години.

Лили беше щастлива в Италия. Тя реши да останат по-задълго и позволи на Лиам да посещава школата по изкуства в Рим, докато тя се наслаждава на новия живот, който беше открила, с граф Амадео Кресполи като неин гид в римското общества. Тя нае огромна вила на хълма, с фонтани и градини пълни с лимонovi дръвчета, статуи и езерца с лилии, с изглед към Свети Петър.

Тя си купуваше дрехи от Париж, носеше бижутата на Адамс и забавляваше новите си приятели пищно, щастливо фукайки се с хубавия си млад син, художника, забравяйки как беше искала той да следва стъпките на баща си, защото сега учителите му ѝ казваха, че има истински талант.

— Един ден моят син ще бъде прочут — каза тя гордо на новите си приятели, на перфектен италиански, защото винаги беше имала склонност към езиците.

Лиам учеше упорито и избягваше партитата ѝ, когато можеше. Компаньони му бяха другите ученици в института и той се чувстваше по-добре с тях в старите кафенета в квартала на художниците, където пиеха евтино вино и разговаряха за модели и приятелки. Но в сърцето му оставаше убедеността, че един ден той отново ще види Джени. Препрочиташе писмата ѝ, докато мастилото се превръщаше в неразгадаемо петно, но това нямаше значение. Знаеше наизуст всяка дума от тях. Знаеше, че когато навърши дваисет и една щеше да получи малка сума пари, десет хиляди долара, оставени от дядо му Адамс. С тях в джоба си той възнамеряваше да отиде в Чикаго и да се ожени за Джени. А ако родителите ѝ откажеха да го приемат, тогава щеше да я отмъкне. И тогава ще бъдат завинаги заедно.

Дваисет и първия рожден ден на Лиам съвпадна с раздялата на Лили с графа и внезапно обзелата я скука от Европа. Тя взе билети и за двама им на Микеланджело за Ню Йорк. Отпразнуваха неговото пълнолетие с бутилка Круг.

— За твоята възраст — каза му тя гордо на тихата вечеря за двама в огромната трапезария на кораба.

— Точно така ми харесва — каза тя, стискайки ръката му през масата. — Ти и аз заедно, Лиам. Винаги така е било, нали? И, естествено, винаги ще бъде така.

Отново в Бостън, документите бяха разписани и Лиам имаше собствени пари — пари, които не трябваше да иска от майка си. Той беше свободен.

Той каза на майка си, че ще предприеме малко пътуване.

— Имам нужда да се махна и да премисля — каза той, докато тя го наблюдаваше нервно.

— Но къде заминаваш? — попита Лили. — Аз ще дойда с теб. Не можеш да заминеш така сам.

— Ще се върна след две седмици — каза той, като вдигна чантата си и тръгна към вратата.

— Лиам — извика тя. — Върни се веднага тук.

— Ще се видим скоро, майко — каза той, отваряйки вратата.

— Поне ми кажи къде отиваш — каза тя ядосано.

— В Чикаго — каза той, гледайки я в очите. — Да видя стари приятели.

Лиам взе влака за Чикаго. Той беше на прозореца, когато влакът влизаше в гарата и видя излизащата от пушека Джени, която тревожно го търсеше из купетата.

— Джени. Насам — извика той и лицето му грейна. Тя се затича към него и той изскочи от вагона преди още влакът да е спрял. Те стояха един срещу друг, търсейки промените, които двете години и новите преживявания са предизвикали. Тя въздъхна облекчено:

— О, Слава богу. Не си се променил.

— Нито пък ти. Само дето си още по-хубава.

Хвърлиха се в прегръдките си и той разбра, че всичко е наред. Времето беше минало, но между тях нищо не се беше променило.

— Ще се ожениш ли за мен? — промърмори той в ухото ѝ, обсипвайки с целувки скъпото ѝ малко лице.

— Разбира се — каза тя щастливо. — Никога няма да се разделяме повече. Каквото и да казват другите.

Тя каза това, защото знаеше какво бяха планирали родителите ѝ за нея. Баща ѝ знаеше точно за кого щеше да се омъжи тя: той лично бе

избрал човека. Италианец, разбира се, от семейство подобно на нейното, само че много по-богато и преуспяло. Винаги беше така в италианските семейства, и без значение колко образовани и освободени бяха в новата страна, една дъщеря се очакваше да следва традицията, когато станеше въпрос за женитба.

Те отидоха в хотел Еджуотър, защото Лиам беше свикнал да остава само в най-хубавите места и не разбираше от пари и икономии. Джени му каза за планове на баща си за нея и добави отчаяно:

— Ти се върна точно навреме, Лиам. Освен това, аз съм влюбена в теб. Всичко, което ти писах в писмата е вярно. Мислих за теб всеки ден и всяка нощ, преди да заспя. Дори те сънувах. Съдбата ни събра, а щом това стана, ние ще сме завинаги заедно.

Тя го погледна унило. Златната ѝ коса беше отметната настрани, бузите ѝ бяха розови от студа и от кехлибарените ѝ очи се излъчваше искреност. Той стисна ръката ѝ, мислейки какво да предприеме.

— Ще поискам от баща ти позволение да се ожения за теб — каза твърдо той. — Ако каже не, тогава ще те отведа у дома.

— Ами майка ти? — попита тя, тревожно, припомняйки си привързаността на Лили.

— Не се тревожи — отговори той. — Когато кажа на майка, че ще се ожения за теб, тя няма да има избор, освен да се съгласи. Освен това и тя ще те заобича заради мен.

Джени не беше много убедена, но се надяваше на най-доброто и те взеха такси до дома.

— Мамо, татко — каза тя, въвеждайки Лиам за ръка в хола. — Това е Лиам Адамс. Помните ли, запознахме се в Италия, на езерото Комо.

— И? Какво прави той в моята къща? — попита господин Десанто, гледайки ги подозрително.

— Тъкмо щяхме да вечеряме — каза госпожа Десанто, пристъпвайки напред. — Може би ще искате да се присъедините и вие.

— Чакай. — Господин Десанто вдигна властно ръка. — Искам да знам защо той е тук. Комо е далече от Чикаго и беше много отдавна.

Лиам каза, срещайки открито погледа му:

— Истината е, сър, че съм дошъл да ви поискам ръката на Джени.

— Моята дъщеря? Да се ожени за теб? — лицето на господин Десанто придоби морав цвят и очите му почти се изгубиха от гняв.

— Какво мисли майка ти за това? — попита госпожа Десанто, спомняйки си добре Лили.

— Тя още не знае — призна Лиам. — Но аз съм сигурен, че ще ѝ бъде приятно да има такава хубава снаха. Аз имам собствени пари, сър — добави той забързано, за да не решат, че не може да се грижи за нея.

— Пари? Колко пари? — Десанто се приближи заплашително.

— Ами, десет хиляди долара, сър.

— Десет хиляди долара? — Десанто се обърна към жена си и се изсмя презрително. — Аристократът имал пари. Цели десет хиляди долара. Човекът, за когото моята дъщеря ще се омъжи може да купи и продаде семейството ти десет пъти. За него десет хиляди долара са нищо. А сега изчезвай от къщата ми и стой настрани от момичето ми. Чу ли ме? — Той се приближи, лицето му сега беше посивяло от яд. Джени издърпа Лиам бързо в коридора.

— Тръгвай сега — прошепна тя. — Чакай ме в Еджуотър. — Тя го избута от вратата и я затвори твърдо, и Лиам остана разколебан на стълбите. Той искаше да се върне и да защити каузата си, но разбра, че е безсмислено и затова се върна в хотела да чака.

Джени пристигна след три часа, с една малка чантичка.

— Заклучиха ме в стаята ми — каза тя, останала без дъх, — но забравиха за балкона и стъпалата, водещи към терасата. Беше лесно да избягам. — Тя облегна лакти на масата и му се усмихна. — Сега какво?

— На влака. — Той взе чантата ѝ и своята и те затичаха към гарата, и едва хванаха влака, заминаващ за Ню Йорк.

Свиха се изтощени в купето си, прегърнати. Бяха отново заедно и само това беше важно.

— Какво ще направи баща ти? — попита той разтревожено, докато бяха в Ню Йорк и чакаха влака за Бостън.

— Той вече се е отказал от мен — каза тя. — Аз опозорих името му и това е всичко.

Той я погледна тъжно.

— Съжалявам, Джени.

Тя сви рамене и каза философски:

— По-добре да се откаже от мен, отколкото да съм принудена да се омъжа за мъж, когото не обичам.

Беше се смрачило, когато пристигнаха накрая в Бостън. Лампите бяха запалени в къщата на улица Маунт Върнън и Лиам хвана Джени за ръка и я въведе в къщата. Тя гледаше, захласната от великолепието ѝ.

— Ако татко знаеше, че си толкова богат, сигурно щеше да се съгласи — прошепна тя.

— Не съм богат аз, а майка ми — прошепна ѝ той. — Не се тревожи, той ще омекне като се оженим. Сигурен съм.

— Лиам — каза Лили от стълбите, и те двамата погледнаха нагоре. — Кой е с теб? — попита тя изненадано.

— Една стара приятелка, майко. Джени Десанто. Спомняш ли си, запознахме се на езерото Комо?

— Разбира се, че си спомням. — Тя се спусна по стълбите. — И какво прави госпожица Десанто в Бостън?

— Доведох я да те види, майко. Чак от Чикаго — каза Лиам бодро.

— От Чикаго? Значи затова си ходил там... — Тя се обърна и влезе в библиотеката. — Можете да влизате — каза тя през рамо. — Тук се разиграват всички драми в нашето семейство. А аз имам усещането, че ни предстои точно драма тази вечер. Права ли съм, Лиам?

Тя седна в големия червен фотьойл, а те застанаха пред нея. Тя огледа Джени бързо отгоре до долу, и бузите на Джени пламнаха, когато видя погледа ѝ. Лиам стисна ръката ѝ по-силно и каза:

— Доведох Джени тук, майко, за да я видиш отново, защото я обичам и ще се ожения за нея. И съм сигурен, че и ти ще я заобичаш, след като я опознаеш.

— Би ли ни оставила насаме — каза Лили.

Джени погледна тревожно Лиам и после изприпка от стаята и затвори вратата. Тя отиде и седна на един стол в хола, гледайки семейните портрети, напрягайки слуха си, за да чуе гласовете им. Тя бе сигурна, че Лили я мрази, защото ѝ отнема Лиам, но беше изгорила мостовете и се молеше Лиам да е достатъчно силен, за да устои пред майка си.

Лили гледаше сина си и кипеше отвътре от гняв. Всичко, за което беше работила през всичките тези години ѝ се отнемаше от малкото момиченце на едно издигнало се селско италианско семейство. Как смеят те, питаше се тя, гледайки сина си, стоящ със склучени зад гърба си ръце като лошо момче, чакащо присъдата си.

— Ти няма да се ожениш за това момиче — каза тя решително. — Тя е напълно неподходяща. Забрави ли Лиам, че си Портър Адамс? Трябва да поддържаш семейното име и традицията. Тази връзка е невъзможна. Отпрати я в Чикаго. Кажи ѝ, че ще и платя пет, не, десет хиляди долара, за да те остави. Има стотици хубави момичета в Бостън и в Ню Йорк, от добри семейства като нашето, които с удоволствие ще се омъжат за теб. О, признавам, че сигурно съм постъпвала егоистично, държейки те само при себе си, но сега нещата ще се променят. Утре ще отидем в Ню Йорк, ще отворим къщата си отново и ще започнем да приемаме гости. Ще каним млади хора за теб, Лиам.

— Майко, моля те...

— Недей да противоречиш, Лиам. Ще се обадя на банковия мениджър сега и ще му кажа веднага да изпрати десет хиляди долара. Ще ги дадеш на момичето и тя ще си тръгне доволна, не се съмнявам.

— Майко, луда ли си? — каза Лиам, пребледнял. — Ти дори не си чула това, което ти казах — извика той сърдито. — Никога не си го правила. През всичките тези години ти правеше само това, което искаше да правиш, управлявайки живота ми, както и твоя собствен. Или може би вместо твоя собствен. Да, това е истината, нали, майко. Ти се опита да употребиш живота ми, за да компенсираш неадекватността на твоя. Е, стига толкова. Аз ще се оженя за Джени Десанто и това е всичко.

— Помисли за това, което изоставяш, Лиам — извика тя. — Твоето наследство, къщите, парите. Нямах представа колко богат ще бъдеш един ден.

— Задръж ги — каза той презрително, тръгвайки към вратата. — Купи си с тях нов живот, майко.

— Чакай. — Тя изтича до шкафа близо до вратата, в който имаше две хубави стари пушки. Тя извади едната, провери пълнителя, докато той я гледаше зашеметен. Тogaва отвори вратата и мина покрай него в хола. Без да забелязва Джени, седнала на стола до вратата, изкачи бавно стълбите със заредената пушка в ръка.

Спря се на площадката.

— Ако напуснеш тази къща, заради това момиче, Лиам, аз ще се убия — каза тя с треперещ глас. — Изборът е твой.

Тя тръгна по площадката към стаята си, спирайки се, когато чу, че вратата се отваря. Тя се наведе над перилата и видя как Лиам хваща ръката на Джени.

Той я погледна нагоре с преbledняло лице.

— Отказвам да бъда шантажиран — каза той кротко. — Сбогом, майко.

Лили гледаше как нейният живот, нейната любов, смисълът ѝ за съществуване, тръгва към вратата и нещо сякаш прескочи в главата ѝ. Всичко, което се беше борила да постигне в разбития ѝ живот, изведнъж отново се сгромолясваше.

— Копеле такова — изсъска тя. — Да, това си ти. Ти не си Портър Адамс. Ти си О'Кийфи, изцяло и изцяло. Същият като онова копеле баща ти.

Лиам я гледаше в ужас. Той се обърна към Джени и я прегърна. Те излязоха от къщата и затвориха вратата.

Лили пусна пушката и изтича надолу по стълбите след тях. Тя излетя през коридора и слезе по стълбите на улицата. Но тъмнината го беше погълнала, сякаш никога не бе съществувал.

Лили направи това, което винаги правеше, когато беше в беда. Обади се на Нед.

— Трябва да го спреш — извика тя истерично. — Той не може да се ожени за нея. Трябва да го върнеш, Нед.

— Но Лили, аз съм в Ню Йорк — каза той тревожно. — Какво мога да направя.

— Точно натам отива той, сигурна съм. По това време има само един последен влак за Ню Йорк.

— Ще отида на гарата — обеща той, — ще направя каквото мога, Лили. Но сега Лиам е пълнолетен, и влюбен. Знаеш какво е, Лили. Трудно е да се бориш с него.

— Ти трябва да ми помогнеш — каза тя отчаяно. — Само го спри, Нед, каквото и да трябва да направиш.

Когато Нед бе назован за ответник при развода на Лили преди години, Джули беше пиццала, вилняла и се бе тръшкала в чудесната им вила и из манхатънския им апартамент, заплашвайки със самоубийство и убийство, или и двете, но не знаеше, че води загубена битка. Винаги беше така: когато Лили искаше Нед, той беше там. Сценичната им кариера продължи все така успешно, но скандалите им смущаваха колегите им, а у дома децата им затваряха очи, за да не виждат сърдитите лица на родителите си, и запушваха уши, за да не чуват горчивите им думи.

Най-накрая Джули го изостави. Тя задържа вилата, а Нед задържа апартамента в Манхатън и всяко лято Нед водеше децата в Нантъкет през ваканциите. Той беше купил вилата „Морска мъгла“ в съседство на Лили, за да няма скандали за това, че остава сама с него в неговата къща, но тя рядко бе ходила там. Беше твърде неспокойна за такъв покой и хармония.

Нед даваше парти в разкошния манхатънски апартамент за участниците в новото си шоу, когато тя се обади. Той им се извини, обяснявайки, че се е появило нещо неотложно и веднага тръгна към гарата. Разхождаше се по хладния перон чакайки влака, и когато накрая пристигна, той се убеди, че предположението на Лили е било вярно. Лиам беше с едно малко русо момиче и изглеждаше уморен и тъжен. Той забеляза Нед изненадан.

— Майка ти ми се обади — каза Нед.

Лиам сви рамене примирено.

— Трябваше да се сетя. Но не си мисли, че ще можеш да ме разубедиш, Нед, защото не можеш. Но може би ще можеш да ми обясниш какво искаше да каже тя — каза той изглеждайки смутен. — Може би знаеш. Тя каза, че аз не съм Портър Адамс. Че баща ми е бил някой си О'Кийфи. Това вярно ли е?

Нед се поколеба.

— Ами, да, но нека ти обясня...

Лиам го гледаше с празен поглед. Той беше двацет и една годишен и току-що бе научил, че не е човекът, за когото се е мислел. Изведнъж си спомни нощта, когато мъжът го беше наръгал, това, което беше казал за майка му, и сега осъзна с ужас, че е било истина. Той хвана ръката на Джени и започна да тича.

Нед ги последва през бариерата и по улицата. Минаваше едно такси и те се хвърлиха в него, затръшвайки вратата. Нед се затича по улицата, опитвайки се да ги спре, и една връхлитаща го кола го изхвърли на тротоара. Събра се тълпа и се вдигна шум, когато разпознаха известния актьор. Той беше откаран в болница, където беше обявено на пресата, че е толкова добре, колкото можеше да се очаква и за него се грижеха денонощно.

Нед бе късметлия, че остана жив. Той имаше счупени крайници и фрактура на черепа. Лили, отчаяна, се върна в Ню Йорк и го посещаваше всеки ден, носеше му кошници с плодове и цветя и последните книги, но дори и когато се пооправи, Нед не беше склонен да ги разтвори. Някаква ужасна летаргия го бе обзела, той лежеше в болничното си легло и гледаше стената.

Когато накрая му разрешиха да напусне болницата, Лили го отведе в Нантъкет за да се възстанови. Но той вече не беше старият жизнен Нед. Разгръщаше сценариите с безразличие и истината скоро блесна. Способностите му за концентрация и паметта му бяха нарушени от инцидента. Вече не можеше да запомня репликите си. Нед Шеридан беше свършен като актьор.

Лили остана с него, живееше в съседната вила „Морска мъгла“, обвиняваше се и чакаше Лиам да се върне при нея. Макар че в сърцето си знаеше, че това никога няма да стане.

ГЛАВА 51

МОДИ

Арднаварна

— И ето, това е, скъпи мои — казах аз на Шенън и Еди. — Историята на миналото. Или почти цялата. Има само още един епизод и аз съжалявам, че не бях тук, за да съм свидетел. Защото, виждате ли, Лили се върна отново у дома в Арднаварна. Но тя се върна, за да умре.

— Аз бях на училище в Париж когато това стана. Татко бе в Китай по армейски дела и мами беше съвсем сама. Тя казваше, че денят бил прекрасен, слънце и бриз. Арднаварна изглеждала по най-добрия начин. Късните рози цъфтели и ароматът им се носел из въздуха. Мами се връщала от езда. Червената и коса се развявала от бриза, а кобилата ѝ приличала на стария кон на Лили, Джеймстаун. Сякаш била картина от миналото.

Лили слезе от старата кола, която я беше докарала от Голуей. Двете сестри се гледаха, докато кобилата подскачаше, а лаещите кучета се спуснаха към тях. За една дълга минута те само се гледаха, после Лили каза:

— Върнах се у дома, Сиел — с треперещ тих глас. — Добре дошла ли съм? — попита тя, гледайки тревожно сестра си.

— Като розовите пъпки през май — извика Сиел, скачайки от коня си, и я прегърна. Те отстъпиха и се огледаха, търсейки промени, виждайки отминалото време, и върху Лили белезите на болестта ѝ. Двете винаги бяха повече като близначки, отколкото като сестри. Те винаги знаеха всичко една за друга и нямаше нужда Лили да казва на Сиел, че умира.

— Защо, о, защо не си дойде у дома по-рано? — извика тя през сълзи.

Лили поклати глава:

— Сега съм у дома и само това има значение, нали? — тя се усмихна и главата ѝ се наклони по стария кокетен начин. — Простено ли ми е? — попита тя с надежда.

— Не ти ли е било винаги. — Сиел се усмихна и за миг те си възвърнаха ставите отношения. Любящата по-малка сестра и красивата, уверена — голяма.

Те влязоха в къщата прегърнати, и Лили разказа тъжната история как Лиам я напуснал.

— Той ще се върне — извика Сиел. — Сигурна съм. Все още има време.

Но Лили поклати глава и каза:

— Страхувам се, че времето ми свърши. — Имаше такава тъга в гласа ѝ, Сиел разбра, че не е за нея. Каквато и да беше Лили, тя винаги имаше кураж и сега не се страхуваше. Сиел знаеше, че тя оплаква сина си, и бе доволна, че собствената ѝ дъщеря Моди я нямаше, защото техните щастливи отношения само щяха да подчертаят самотата на Лили.

Лили бродеше из хола, докосвайки познатите предмети. Семейната снимка в сребърна рамка. Бинокълът на Уилям. Кутията за пури. Тя вдигна капака ѝ, вдъхвайки аромата на Монте Кристо, като затвори очи и мирисът предизвика образа на татко по-добре от всяка снимка.

Виждаше се като малко момиченце, седнала на колената му, докато той избираше пурата си и преминаваше през сложния ритуал със златните ножици и дървените кибритени клечки, които тя винаги духваше. И тогава, най-хубавото: той поставяше етикета на пурата на пръста и като пръстен. Можеше да види мами седнала с ръкоделието си и татко с вестника си. Тя отново се наслади на особената атмосфера на спокойствие и сигурност, която беше познала като малко дете, привилегировано да пълзи до тези чудесни същества, преди да бъде изпратено в леглото.

— Ако само, ох, само ако... — мислеше си тя с копнеж за последен път в живота си.

Новината, че порочната Лили Молино се е завърнала бързо се разпространи из домакинството и после из селото. Слугите се събраха да гледат любопитно и скоро всички разбраха, че Лили се е завърнала у дома, за да умре. Това е изписано на лицето ѝ, казваха си един на друг

те смирено, и всички стари истории и слухове се подхващаха отново в пълния магазин на селото или пред халба бира в кръчмата.

Лили беше доволна просто да си бъде у дома, да язди сама из алеите. Вечер седеше тихо край огъня, усмихвайки се, докато си говореха за стари, спомени. А кучетата, точно както винаги бяха правили в миналото, лежаха до леглото на Лили, гледайки я предано, сякаш бяха нейните собствени любими далматинци отпреди четиридесет години. Когато вече не можеше да язди от слабост, тя бавно се разхождаше из градините, подпирайки се със стария бастун на татко. Отказваше големите дози морфин, предписани от доктора, защото не искаше да прекара упоена малкото време, което ѝ оставаше.

— Искам да се насладя на всяка последна минута от времето ми в Арднаварна — каза тя тихо на Сиел. — Защото знам, че това е раят и когато умра ще трябва да го напусна. Отново... — Тя се огледа патетично и каза. — Смяташ ли, че татко накрая ми е простил? Дали ще се обърна в ковчега си, ако ме погребат до него?

— Разбира се, че ти е простил — излъга Сиел, преглъщайки сълзите си. — Стотици пъти ми го е казвал. А ти скоро няма да умреш.

Но Лили само ѝ се усмихна.

През тези дълги вечери сами край огъня, тя разказа на Сиел истината за Джон, Фин и Даниел. За двамата си сина и омразата ѝ към единия и всепоглъщащата любов към другия.

— Лиам просто никога не се завърна у дома — каза тя тъжно. — Аз го направих отново, виждаш ли Сиел. Аз просто не мисля за никого, освен за себе си. Аз се опитах да го намеря, да му поискам прошка, но напразно. Той просто изчезна.

— Мислила ли си колко различен би могъл да бъде животът, ако не беше срещнала Дермът Хатауей? — попита Сиел.

— Мислила ли съм? — Лили се засмя с тъжен, горчив смях. — Всеки ден от живота ми, това е. Но аз научих по-трудния начин, че няма връщане назад. Не можеш да промениш миналото, Сиел, макар Бог да знае, че се опитах.

Тя извади диамантената огърлица от джоба си и я подаде на Сиел.

— Помниш ли? — попита тя усмихнато. — Когато бях на седемнайсет и светът беше в краката ми. Сега аз искам да я дадеш на

дъщеря си, когато стане на седемнайсет и целият живот лежи пред нея, и всичко е възможно.

Тя говори за Нед, когото беше принудена да остави в Нантъкет на грижите на една местна жена.

— Той е единственият ми приятел, освен теб, Сиел — каза тя. — Сега бедният му ум се лута, но той е все така хубав, мил и чаровен. Защо, о, защо не го обичах достатъчно, за да се ожения за него? Тогава животът би бил толкова лесен. Но старите му приятели от театъра са лоялни. Те все още намират време да го посещават и през лятото често у тях се събират тълпи гости, за да му правят компания. Знаех, че е по-добре да се сбогувам с него, докато бях на себе си, а не да го оставя да види на какво съм се превърнала. — Тя погледна скръбно ръцете си, само тънки кости, покрити с пергаментова кожа.

Най-накрая дойде денят, когато Лили не можеше да става. Сиел нареди леглото ѝ да се премести до прозореца, така че да може да гледа хубавите градини и дърветата, засадени от пралядо им, и да зърва сребърното море, широкото небе и бягащите коне. Макар че въздухът на късното лято беше мек, Лили усещаше студ и огънят гореше постоянно. Кучетата оставаха предано до нея, с глави върху лапите, а една оранжева котка седеше на прозореца, наблюдаваше и чакаше.

Мина седмица, после още една, и Лили вече не можеше да яде. Приемаше течности през сламка, макар да каза на Сиел, че няма смисъл.

— Вече няма значение, скъпа Сиел — каза тя. — Сега съм у дома. — Очите ѝ бяха като тъмни сапфири и лицето ѝ се беше изпило, но Сиел видя че копнежът и тъгата накрая са я напуснали.

Лили помръдна ръката си и я остави да легне на голямата глава на кучето. С въздишка на успокоение тя затвори очи и Сиел разбра, че никога вече няма да ги отвори.

Арендаторите дойдоха, както винаги бяха правили, да декорират талигата, която щеше да носи ковчега с мъховете и ароматните рози Глоар де Дижон от градината. Те вървяха след Сиел до семейния параклис и после до гроба, където Лили най-после се съедини в смъртта с любимите си татко и мами. Този път всички снеха шапки от уважение към смъртта на Лили Молино.

Моди

Аз погледнах към двамата ми слушатели. Главите им бяха наведени и те ме гледаха кротко, докато мислеха за Лили.

— Тя умря по-щастлива, отколкото живя — напомних им аз. — Беше си у дома, където винаги е искала да бъде.

— Нед трябва да е умрял няколко години след това — каза Еди. — Все още пазя старите изрезки от вестници за погребението му и голямата възпоменателна служба по-късно. Всеки, който е бил нещо в театъра, отишъл да си вземе сбогом с него и да изрази уважението му.

Аз погледнах Еди и казах:

— Ето сега знаеш какво се е случило на твоя пралядо. Той се е отказал от всичко, което е имал, заради жената, която обичал, малко по малко, после почти платил с живота си, а накрая тя му коствала кариерата. Той е бил добър човек и голям актьор, и е бил оглупял по нея.

Преди да умре Лили попитала Сиел: „Наистина ли бях лоша жена?“ А Сиел й казала това, което аз смятам, че е истината. „Ти никога не си била лоша“, казала тя лоялно. „Ти беше глупава и упорита. Винаги съжаляваше за нещата впоследствие, но тогава вече бе късно“.

— И това е според мен истината за Лили. Но както казах в началото, трябва сами да решите за нея.

— Бедната Лили — каза Шенън съчувствено. — Аз не вярвам, че тя е била лоша. Просто са й се случили лоши неща.

— Но тя сама си ги е предизвикала — каза Еди, и аз виждах, че той мисли за Нед, чийто живот е бил съсипан заради нея.

— Това не е съвсем краят на историята ми — казах аз и те вдигнаха глави отново. — Защото следващия гост от миналото, който дойде в търсене на Арднаварна, беше бащата на Шенън, Боб Кийфи.

Беше около 1980, ако си спомням правилно, когато се появи на вратата ми и когато ми каза името си, аз веднага разбрах, че е потомък на Фин. Той имаше неговия поглед, както казват тука. Тъмен й хубав. О, той беше внук на Фин и никой наоколо не би го оспорил.

Шенън опря брадичка на ръката си, гледайки ме в очакване, докато й разказах нейната история, точно както баща й ми я беше

предал.

Боб Кийфи бе проследил миналото си, точно както правеше дъщеря му двайсет години по-късно. Той бе намерил портрета на Лили и писмата във вилата „Морска мъгла“ в Нантъкет. После проверил сирашките списъци и с това, което успях да му разкажа, е запълнил празнините.

Лиам и Джени бяха женени дванайсет години, преди да се роди синът им, Робърт, увеличавайки щастieto им. Лиам бе приел истинското име на баща си, О'Кийфи, и промени ирландското Лиам на Уилям, така че двойката беше известна като господин и госпожа Уилям О'Кийфи, и с това име той се подписваше на картините си. И вероятно по тази причина всичките детективи, които наемаше Лили, не успяваха да го открият.

Те живееха в Северна Калифорния в една малка отдалечена къщичка, близо до Мендочино и не общуваха много, макар че винаги бяха любезни, когато срещаха съседите си на улицата или в магазина. Местните казваха, че макар да бяха артистични типове, Джени О'Кийфи поддържаше къщата в изрядна чистота, с хубави завеси на прозорците и хубава храна на масата им. Момчето им беше много малко за училище и никой не знаеше много за тях, освен че се бяха установили тук след години бродене из страната, спирайки, когато Лиам намираще нещо за рисуване. На всеки три месеца Лиам пътуваше до Сан Франциско, за да продава картини, така че да може да плати наема, и след неговата смърт собственикът на галерията казал, че макар още да не се бил развил, той имал истински талант и светът е загубил един голям художник.

Те поели на едно рядко пътуване на изток — кой знае, може би да се опитат да се сдобрят с Лили и Фин, и да им покажат внука им. И тогава, в ранните часове на една мъглива утрин, експресът се сблъскал с един товарен влак. Сред имената на жертвите, публикувани във вестниците били Уилям О'Кийфи и жена му, Джени, а петгодишния Робърт оцелял. Роднините бяха призовани да се свържат с католическото сиропиталище, където било отведено момченцето.

Малкият Боб е бил намерен в прегръдките на баща си, защитен от удара от тялото му. В сиропиталището той чакаше нетърпеливо

баща му да дойде да го вземе, и когато попита защо не идва, монахините му казаха меко, че баща му е отишъл в рая, към който се стремят всички добри хора.

— Искан ми се повече да беше дошъл тук да ме вземе — изплакал той тъжно.

Те му казали, че скоро роднините му ще бъдат открити и те ще дойдат и ще го поискат, като изгубен пакет. Но никой не идвал и Боб се чудел защо. Като поотраснал, чуденето му се превърнало в гняв, никой в Америка не го иска. Той решил, че когато стане мъж ще им покаже. Ще стане богат и прочут и всеки ще иска да го познава и тогава той ще намери тези роднини, които са го изоставили и ще им покаже, че той също няма нужда от тях.

Това било много години преди той да отиде във вилата в Нантъкет, където намерил писмата на Сиел и портрета на Лили. Той отишъл на адреса на плика, къщата на баба му на улица Маунт Върнън, но тя била запечатана и съседите му казали, че госпожа Адамс е заминала за Ирландия преди много години.

И после, след години, той дойде тук, за да намери Арднаварна и корена си. Разказа ми всичко, което е изстрадал през живота си, мислейки, че никой не иска да го спаси от сиропиталището, и че никога не е знаел кой всъщност е. Аз му казах „Ти си внук на Лили, и на Фин О’Кийфи, и ако някой от тях знаеше къде си бил, веднага щяха да дойдат и да те поискат.“ А когато му казах, че той е законният собственик на богатството на Лили, сви рамене и каза:

— Сега е твърде късно. Нека мъртвите си останат мъртви, а аз ще продължа със собствения си живот.

Както и да е, аз му дадох огърлицата.

— За твоята дъщеря — казах му аз, също както Лили беше казала на мамини. — Тя има целия живот пред себе си и всичко е възможно. — В хубавите очи на Шенън имаше сълзи и аз виждах дълбочината на мъката ѝ. Казах нежно:

— Баща ти избра да остави миналото на мира, но може би има други, които не са. И тази, сигурна съм, е причината, поради която е бил убит.

Тя ме погледна изумено и аз казах:

— Никой мъж от калибъра на Боб Кийфи не би се убил заради пари. За жена, може би. Молино винаги са били емоционални,

сентиментални към кучета, коне и жени. Но пари? Никога. Освен това, ако бизнесът му е пропадал, той е знаел, че разполага с наследството на Лили, няколко милиона долара, които го чакат. И те все още са там, чакат в Бостънската банка за наследник.

— Но той не е познавал никого от миналото — каза Шенън. — Нито един О'Кийфи. Нито един Молино. Кой би могъл да извърши такова ужасно нещо? И защо?

Еди постави ръка успокояващо около нея:

— Ние ще открием кой го е направил, Шенън — каза той спокойно. — Аз ще ти помогна. Ще се върнем в Нантъкет, където е започнало всичко. Може би, ако потърсим по-упорито, ще намерим последната улика, която ще ни даде отговор.

Аз им казах, че има една ирландска поговорка: „За да намери врага си, ирландецът първо се вглежда в себе си, и после в друг ирландец.“ Казах, че считам, че има много истина в нея. И че Бриджид, която разбира от тези неща, ще ви каже, че има три основни мотива за убийство: пари, страст и отмъщение.

— В едно съм сигурна — казах аз. — Където са замесени семейства, особено такива с толкова бурна история, трябва да търсите внимателно сред тези, които са близки до жертвата. Там ще намерите вашия убиец.

Шенън и Еди решиха да се върнат в Нантъкет и, за да ги разведрия, както и себе си, реших да дам прощално парти. Обадох се на всички, които познавах и им казах да дойдат в събота, облечени в най-хубавите си дрехи да се запознаят и се сбогуват с новооткритата ми „внучка“.

Дълго неизползваната бална зала в задната част на къщата беше почистена и лъсната. Беше повикана помощ от селото, за да се разместят мебелите, и поканен оркестър от Дъблин. Бриджид беше в стихията си в кухнята, планирайки и организирайки бюфета за сто и петдесет души, и дузина жени изпълняваха нарежданията ѝ, кълцах, варяха и печяха.

Но преди да се случи великото събитие дойде още един неочакван посетител в Арднаварна.

ГЛАВА 52

Аз бях на колене и скубех бурени от лехите под прозорците на хола, когато чух, че изскърца кола откъм входа. Беше слънчева утрин, аз накривих шапката си и сложих ръка над очите си, мигайки към белия мерцедес лимузина, който се приближаваше към къщата. Такъв великолепен автомобил не беше виждан в Арднаварна от любимия ролс на татко и аз си помислих, че е някоя рок звезда, загубила пътя си към замъка Ашфорд.

Шофьорът спря пред предната врата, усмигнах се, като го видях как сваля шапката си и изтрива потното си лице. Хвърляйки ми един уморен поглед, той побърза да отвори вратата за пасажера си.

Краката се появиха първи. Невъзможно дълги и елегантни, и обути, ако не се лъжа, с червени обувки Маноло Бланик. Останалата част от дамата ги последва, висока колкото можеше да се очаква — дълги крака, с извивки, както казват, където трябва, подчертавани от хубав бял костюм. Дългата ѝ руса коса се спускаше по раменете ѝ като гривата на лъв и лицето ѝ беше по-скоро симпатично, отколкото красиво. Тя изпрати една изключително сладка усмивка към мен и каза с нюйоркски акцент.

— Простете, бихте ли ме упътили при господарката си.

Аз излязих на крака, изтривайки калните си ръце в престилката, точно когато кучетата усетиха, че нещо става и се хвърлиха весело към нея, оставяйки лапите си върху безупречно белия костюм.

— О, милите — възкликна тя.

Естествено, харесах я.

— Простете буйността на моите кучета — извиних се аз. — Те не са свикнали с такива великолепни коли и ослепителни посетители — аз протегнах все още мръсната си ръка и казах: — Аз съм Моди Молино, господарката на Арднаварна.

Тя се изчерви заради грешката си:

— О, съжалявам — въздъхна тя. — Мислех, че вие сте... нещо като градинарка.

— Няма проблем — уверих я аз. — И това съм: градинар, шофьор, иконом. А с кой имам честта да се запозная?

— Джоана!

Ние се обърнахме веднага към гласа на Шенън. Тя стоеше на вратата и гледаше непознатата и аз си спомних, че ми беше казала за любовницата на баща си Джоана Белмонт. Погледнах я с интерес и разбрах защо я бе избрал Боб. Тя беше истинска жена. Хубава и пищна, със здрав американски вид. Разбрах, че от нея би излязла по-добра доведена майка, отколкото от студената Бъфи, и се съжалих над нея, затова че е загубила мъжа, когото е обичала.

— Шенън! — отвърна Джоана, мисля малко нервно, и разбрах защо. Тук любовницата на бащата се сблъскваше с дъщерята, и то по причини, които още не знаем.

— Трябваше да дойда — каза Джоана. — И след сладкото писмо, което ми написа, мислех че няма да имаш нищо против. — Тя погледна с надежда Шенън, все още разтревожена да не я попита как може да ѝ се натрапва, защото все пак тя беше любовницата, а не съпругата. Но Шенън не го стори.

Тя отиде до нея и я обгърна с ръце:

— Не знам защо си тук — каза тя, — нито как ме откри. Но се радвам, че дойде. В сърцето си усещах, че татко те обича и това е всичко, което има значение за мен.

Джоана Белмонт избухна в сълзи. Тя стоеше там, висока и грациозна със следи от лапи по белия си костюм и по хубавото ѝ лице се стичаше грим, докато шофьорът гледаше, Шенън я прегърна и също заплака.

Знаех, че е добре да споделят скръбта си, затова казах съчувствено:

— Когато сте готови, аз ще бъда в кухнята. Ще накарам Бриджид да направи кафе и ще говорим.

Малко след това те дойдоха в кухнята. Аз представих Еди и Бриджид и ние седнахме около масата, пиехме кафе и се преценявахме един друг, докато кучетата се настаняха в краката на Джоана, гледайки я предано. Тази порода по красавиците ли си пада или какво? — запитах се аз като ги побутнах с крак и изсъсках думата „предател“ към тях. Но те не обръщаха внимание и продължаваха да зяпат Джоана, чакайки за още ласки.

— Джей Кей ми даде адреса — каза Джоана. — Той ми каза, че ти си тук, но не беше сигурен защо. Да си призная малко се уплаших да му се обадя, защото своята баща и аз... ами, той винаги държеше работата отделно от „личния“ си живот и не бях сигурна дали Джей Кей знае коя съм. Както и да е, явно ме е познавал, защото не зададе въпроси, просто ми каза, че си в Арднаварна. И ето ме тук.

— Но защо си тук? — попита Шенън. — Сигурно не само за да ме видиш?

Джоана взе черното дипломатическо куфарче, което носеше и го бутна към Шенън.

— Баща ти ми даде това за съхранение — каза тя, — малко преди да бъде убит.

Шенън я гледаше изненадано.

— Значи мислиш, че е бил убит?

— Знам, че беше. — Джоана се облегна напред и хвана ръката на Шенън през масата. — В нощта преди твоето парти Боб ми каза, че ще иска от Бъфи развод. Предложи ми да се оженим. Той каза, че може да мине известно време преди да бъде свободен и че има много неща да се уреждат. Мислех, че става въпрос за прехвърлянето — издръжка и всичко останало — но не беше така. Баща ти не е откраднал тези пари — каза тя. — Него са го окрали.

Бриджид и аз се спогледахме, после погледнахме отново към Джоана и тя ни разказа какво се беше случило.

Ню Йорк

Джоана почти не беше напускала апартамента си след смъртта на Боб. Тя бродеше из апартамента с изглед към Централ парк, спомняйки си как го бяха избрали заедно и колко беше щастлива, докато го обзавеждаше за тях. Сега, без него, той се бе превърнал в обикновени стаи.

Тя отиде до килера и загледа дрехите му, все още висящи до нейните. Погледна часовника, който му беше подарила за рождения ден преди две години, и ръкавелите от емайл, които бяха подарък за първата годишнина. Когато идваше в апартамента, той винаги сваляше часовника и си слагаше този, който му бе подарила, и винаги слагаше ръкавелите, когато излизаха заедно.

Тя никога не би повярвала че би могла да приеме да бъде „тайната жена“ на Боб Кийфи, но всъщност така беше станало. Понякога, докато седеше и го чакаше, се беше чувствала повече като „съпруга“, отколкото като „другата жена“, защото знаеше, че жена му, Бъфи, никога не седеше у тях да го чака.

Тя вдигна ръкава на любимото сако на Боб от туид, което винаги носеше през уикендите и го притисна към бузата си. Затвори очи, виждайки двамата да вървят из парка в неделя сутрин, за да си купят Ню Йорк Таймс, или да отиват за кроасани и кафе. После щяха да се върнат и може би отново да си легнат. Господи, той беше секси, и о, как го обичаше тя.

Сълзи замрежваха очите ѝ, когато тя се измъкна от килера, спъвайки се в черното куфарче до дрешника. То се отвори и по килима се пръснаха документи. Тя ги събра, бързо ги върна обратно и затвори отново куфарчето. Сложи го на етажерката в шкафа и се изправи, после спря и го погледна със съмнение.

Беше прочела всичко за Боб във вестниците. Знаеше, че го наричат мошеник и че го разследват за измама, но не вярваше на нищо. Тя си спомни как гледаше агентите на ФБР и представителите на СЕК и ИРС по телевизията, прибиращи всички документи от офисите на „Кийфи Холдинг“. Освен тези в куфарчето, стоящо в шкафа.

Като взе куфарчето, тя го занесе в стаята, която Боб винаги беше наричал бърлогата. Седна на бялото канапе, притискайки куфарчето към себе си, гледаше през прозореца гълъбите и мислеше. Никога не се беше интересувала от бизнеса на Боб, макар че винаги изслушваше, когато той поискаше да ѝ говори за нещо. Той се вълнуваше за новия си небостъргач и беше говорил за всяка фаза от строителството. Тя знаеше, че той не е паметник на егото му, както го изкарваха медиите. Боб беше човек, който бе стигнал до успеха по трудния начин и кулата Кийфи трябваше да бъде връхът на успешната му кариера. Вместо това, тя беше станала негова епитафия.

Спомни си разговора им от предната вечер, преди да го убият, когато той ѝ бе предложил да се оженят, и разбра колко изтощен беше изглеждал.

— Остарявам — беше казал той горчиво. — Твърде стар съм, за да поддържам мечтите и илюзиите си. Внезапно всички те избледняха.

Тя си спомни как той ѝ подаде куфарчето си и я помоли да му го пази. И тъжният поглед в очите му, когато се беше върнал, за да я целуне втори път, преди да вземе асансьора. Беше си тръгнал завинаги. И тя осъзна без сянка от съмнение, че Боб не беше се самоубил. Някой беше откраднал тези липсващи милиони и Боб беше научил това. И крадецът, който и да беше, го бе убил.

Тя си помисли за документите в куфарчето, което бе поискал да му пази, и разбра, че Боб трябва да е намерил някакво доказателство за измамата и че тя го държи.

Тя отвори куфарчето и проучи документите. Бяха все договори за закупуването от „Кийфи Холдинг“ на места за строеж в дузина градове на Америка. Бяха все с еднакъв формат — с името на продавача и на купувача, описание на парчето земя с карти и диаграми, продажната цена и много правни клаузи. Името на продавача на всеки един бе различно, но тя забеляза, че с дребен шрифт под всеки от тях беше написано „поделение на ХВЗ Фонд“ и че всеки беше подписан за продавача от мъж с чуждо име, Жан Мишел Зимат, и за купувача, „Кийфи Холдинг“, от двама от партньорите, Брад Джефрис и Джак Уекслър. Нито един от тях не беше подписан от Боб.

Хората никога не очакваха това от една актриса, но Джоана беше добра по математика. Тя бързо събра платените пари в главата си и веднага разбра, че става въпрос за над четиристотин милиона долара в договори.

Тя внимателно прибра обратно документите в куфарчето и го затвори. Гледаше го. Дали това беше всичко, което търсеха. Но те говореха за много повече от четиристотин милиона долара. Деветстотин милиона, казваха те, може би над милиард, и манипулиране на акции и фалшива гаранция. Тя си помисли за всички тези банкери, чакащи за парите си. Е, тя можеше определено да им каже къде бяха някои от тях. В сметката на Жан Мишел Зимат и ХВЗ, ето къде.

Чудеше се какво е искал да каже Боб с това за илюзиите си? Дали защото Брад и Джак го бяха лъгали през всичките тези години? Но четиристотин милиона долара! Тя поклати глава, трудно беше да се повярва. Доколкото знаеше, Брад живееше обикновен живот в хубава къща на няколко акра на Лонг Айленд. Караше мерцедес и прекарваше отпуските си сам на риба в Канада. Уекслър беше фуклив, вярно беше,

но той притежаваше къщата на Сътън Плейс от дълго време. Вярно, караше астон мартин, но Боб казваше, че това е само заради шоуто, и че Джак има нужда да шашка момичетата, но все пак той беше ерген и за какво друго да си харчи парите?

Може би и двамата са били заблудени и Фондът ХВЗ е бил корумпиран. Джоана въздъхна, докато носеше куфарчето обратно в килера, пхна го в шкафа и го заключи. Постави ключа в джоба на роклята си и започна да се облича. Не знаеше какво е ставало, но се страхуваше да отиде в полицията заради скандала. Страхуваше се да се срещне с партньорите и да иска истината защото... коленете ѝ изведнъж омекнаха... защото може би Брад Джефрис и Джак Уекслър бяха убили Боб.

Тя се овладя бързо и гримира лицето си. Тъй като беше висока, хората винаги смятаха, че носи много грим, но всъщност тя бе пестелива по отношение на лицето си и всичко останало, а и пазаруваше само от евтини магазини за козметика. Наследство от победните ѝ дни като бореща се актриса. Но сега, благодарение на Боб, тя беше относително богата жена. Той ѝ беше купил този апартамент, влагаше редовно пари в банковите ѝ сметки и плащаше всичките ѝ разходи.

— Няма да има нужда никога повече да работиш — беше ѝ казал той весело, защото знаеше, че заради него тя изобщо не се опитва да си намери работа. Искаше да е свободна.

Тя мислеше за четиристотинте милиона долара, изплатени на Жан Мишел Зимат и ХВЗ Фонд за всички тези парчета земя, чудейки се дали изобщо съществуваха. Имаше само един начин да разбере.

Тя извади два договора от куфарчето: единият за собственост в Ню Йорк, а другият — в Бостън. Облече си един жакет в черно и бяло и черна широкопола шапка и напъха внимателно договорите в чантичката си. Портиерът ѝ предаде пощата на излизане и тя пхна писмата в чантата си. Взе такси до Второ авеню.

Беше район на разнебитени постройки, които изглеждаха сякаш никой не ги беше докосвал, откакто бяха построени през деветнайсети век. Имаше минимаркет на партерния етаж, а до него пералня и химическо чистене. Казвайки на шофьора да чака, Джоана влезе вътре и поиска да говори с мениджъра или собственика.

Хаитянинът зад касата на минимаркета я погледна сякаш идваше от луната, и тя каза рязко:

— По-живо млади човече, бързам.

Той се изгуби в задната част и се върна с един възрастен човек с мазна коса и враждебни очи.

— Какво искаш? — измрънка той.

— Искам да знам на кого е тази постройка? — каза тя и той се приближи заплашително.

— Що искаш да знаеш?

— Мога да я купя.

— Хъм — той я заобиколи, оглеждайки я отгоре до долу, и тя се замисли дали да не побегне към таксито, но трябваше да научи.

— Той е хазяин — каза той безразлично. — Не му знам името. Аз просто си плащам наема и това е всичко.

Тя му благодари забързано и отиде в пералнята в съседство. Афроамериканското момиче зад тезгяха беше хубаво и каза, че името на собственика е Маркс и че изпраща човек да събира наема всеки петък. И не, тя не е чувала за никакви планове, че мястото ще се развива.

— Кой ще иска да купи нещо тук? — попита тя с подигравателен смях. — Всички ние се опитваме да се измъкнем.

Джоана каза на шофьора да я откара до летище Ла Гуардия и хвана самолета за Бостън. Шофьорът на таксито на летище Логан я погледна странно, когато тя му даде адреса и я попита дали е сигурна. И когато пристигнаха, тя разбра защо. Районът беше от полуразрушени бордеи и тя дори не си направи труда да огледа склада, за който „Кийфи Холдинг“ бяха платили трийсет и два милиона долара. Просто каза на шофьора да я върне обратно на летището и хвана следващия самолет за Ню Йорк.

По време на полета тя препрочете договорите за двете места, които току-що беше видяла и разбра, че става въпрос за измама. Но нещо ѝ подсказа, че това е само върхът на айсберга. Имаше още, много повече. Боб беше научил какво става и е знаел кой го е направил. И това е искал да каже с „изгубените си мечти и илюзии“. Който и да бе, това е някой близо до него, и когато го бе предизвикал, същият човек или хора го бяха убили. Тя погледна отново двата подписа, на Брад и на Джак, и си зададе въпроса. Поклати глава, те просто не приличаха

на убийци. Но как трябва да изглежда един убиец? Като горила с бляскав поглед и заплашителна усмивка? Господи, мислеше си тя, шокирана, това би могла да бъде и Бъфи, доколкото я познаваше.

Тя напъха документите отново в чантата и прегледа писмата, които портиерът ѝ беше дал. Имаше едно от Нантъкет и тя го погледна любопитно. Никой, когото познаваше, не ходеше в Нантъкет. Отвори го и погледна изненадана подписа, Шенън Кийфи, и когато прочете писмото, по очите ѝ се стичаха сълзи.

Когато погледна адреса, вила „Морска мъгла“ в Нантъкет, тя искаше да каже на пилота да обърне самолета и да се върне в Бостън, за да отиде и благодари на това мило момиче за съчувствието. Защото то беше разбрало, че любовницата на баща му скърби повече от съпругата му. Тя си спомни, че беше чела във вестниците как Бъфи е заминала за Барбадос, чакайки скандала да затихне и оставяйки доведената си дъщеря да поеме всичката кал, която се хвърля по нея.

— Тази кучка — каза тя пламенно и жената на съседното място я погледна шокирана. Джоана се извини и прибра писмото в чантата си, мислейки какво да прави.

Когато се прибра у дома, тя свали обувките си и се заразхожда из апартамента, чудейки се дали трябва да сподели с Шенън Кийфи подозренията си че баща ѝ е бил убит и да ѝ покаже документите? После си каза, че Шенън е преживяла толкова много, че сигурно е приела самоубийството на баща си. Да ѝ каже би означавало да сложи сол в раната. Мислеше да каже на най-добрата си приятелка, но не искаше да я забърква. Това бе твърде опасна игра. Ставаше въпрос за убийство.

Тя походи още малко, след това отиде до телефона и набра. Когато отговориха, тя поръча моцарела и доматена пица с повече сирене. Отиде и седна пред телевизора. Щом пицата пристигна, тя изяде едно парче, гледайки новините по Си Ен Ен, успокоена, че този път Боб не се споменаваше.

Пъхна останалата пица в кутията и я пусна в кошчето. Отиде да вземе душ. После легна на леглото и затвори очи. „Какво да правя, скъпи Боб?“ попита тя, и отговорът ѝ дойде толкова ясен, сякаш той ѝ говореше: „Кажи на Шенън.“ Джоана въздъхна с облекчение. Ще направи точно това.

Джоана завърши историята си и ни погледна очаквателно.

— И ето ме тук — каза тя с извинителен глас в случай, че ние не искахме да е така. Тя бутна куфарчето с документите към Шенън. — Мислех да отида в полицията, но после си спомних коя съм. Разбрах, че медиите отново щяха да затръбят, че любовницата на Боб Кийфи се е появила с куфарче документи, които счита за доказателство, че партньорите му са го убили. — Тя ни се усмихна леко и аз се възхитих на куража ѝ да признае, че е просто „любовница“, макар да знаеше, че е била много повече от това.

— От теб зависи, Шенън, да решиш какво трябва да се направи — каза тя кротко.

Шенън погледна безпомощно Еди и после мен. Ние извадихме документите и ги разгледахме, забелязвайки подписите на партньорите и името на продавача, ХВЗ, и мъжът с чуждото име, който се беше подписал от тяхно.

— Може би това е една от онези компании за заобикаляне на данъци в Швейцария или Лихтенщайн или някъде... — каза Еди замислено.

— Ако това е така, тогава няма начин да ги проверим — казах аз. — Те винаги са дискретни и се съмнявам дори, че ще успеем да научим кой е собственик на ХВЗ.

— Но ХВЗ държи поне четиристотин милиона долара от парите на Боб. И ако те са крадени, трябва да кажат.

Спомняйки си подобни случаи, които се бяха появявали в пресата, аз поклатих глава.

— Ще трябва да научим по друг начин.

Шенън прекара ръце през червените си коси, докато благодареше на Джоана, че ѝ е донесла документите и не е отишла в полицията.

— Не знам какво да правя — каза тя. — Как мога да повярвам, че те са откраднали всичко това от баща ми? Как да повярвам, че са го убили? И все пак... — Тя погледна към нас с уплашени очи. — И все пак те и двамата бяха на партито през онази вечер. И двамата се държаха странно. Бяха много потиснати — не танцуваха и не дойдоха да танцуват с мен, дори да ме поздравят за рождения ми ден. Забелязах, че Брад пие много, а Джак изглеждаше някак си мрачен, и си спомням, че приятелката му изглеждаше отегчена. Но те са били близо до баща ми от години. Как биха могли да го убият? Освен това, какво общо имат те с миналото?

— Може би те не са го убили — каза Ед, повече, за да я успокои, отколкото защото го вярваше. — И може би когато се върнем в Нантъкет, ще намерим основната улика, която ще ни покаже убиеца.

Джоана гледаше объркано към тях и аз потупах ръката ѝ:

— Скоро ще чуеш всичко за миналото на Боб — казах ѝ аз. — Междувременно, настоявам да останеш тук с нас в Арднаварна. Ще има прощално парти в събота, което просто не трябва да пропускаш.

Молино винаги са били царе на партитата и аз възнамерявах за заминаването на Шенън и Еди това да бъде едно от най-добрите. Бях поканила всички, които познавах, стари и млади, и ние всички помагахме да се украси къщата, обирайки от градината цветя и растения, клонки и бръшляни, докато превърнахме балната зала в зелен рай. От Дъблин пристигна оркестър и се настани на малкия подиум в единия край, Бриджид се носеше наоколо като влак, приготвяйки чуден бюфет от пушена съомга и пъстърва, миди, раци и скариди. Имаше пуйки и свинско, пушено пилешко и дива патица, свежи зелени салати и зеленчукови суфлета, кексове и десерти, които беше украсявала с часове с горена захар, докато бяха заприличали на малки произведения на изкуството.

Бриджид беше надминала себе си и няколко минути преди нашите гости да пристигнат тя се въртеше тревожно из трапезарията, гонеше кучетата и котките, облечена в черна копринена рокля, но без престилка, защото и тя беше гост на този бал. Беше сресала косата си назад и я беше закрепила зад ушите си с моите диамантени фиби. Носеше черни чорапи и нейните малки боти с висок ток.

— Изглеждаш ослепителна, Бриджид — каза Еди одобрително. — А масата изглежда дори по-ослепително. — Ръка за ръка, той и Шенън проверяваха бюфета, докато аз ги гледах с удоволствие. Бях поровила в гардеробите и ги облякох с най-хубавите дрехи на семейството. Шенън беше с една кадифена рокля Фортюни, която беше на мами, дълга туника, прилягаща на стройната ѝ фигура. Диамантената огърлица на Лили блестеше на шията ѝ. Еди, който държеше ръката ѝ, изглеждаше сякаш никога няма да я пусне.

Ако някога мъж е изглеждал добре във вечерни дрехи, то това беше той. Хубавият Еди носеше самото Савил Роу на татко за вечеря,

сякаш беше роден аристократ. Като че ли бе шито специално за него.

Мина ми през ума, както сигурна съм и на Бриджид, че това би могло да бъде и нашето собствено прощално парти, както и на Шенън и Еди. Не че очакваме най-лошото, но на тази възраст човек гледа да се наслади на всеки миг, в случай, че се окаже последния. Освен това, който знае кога бихме имали извинение за подобен разкош? Ето защо Бриджид се беше престарала с бюфета, а аз бях извадила последните отлежали вина и шампанско от килера.

Бях облечена с червен шифон от Валентино, 1970. Той трептеше чувствено около тялото и се спускаше до кльощавите ми глезени. Бях с червени сатенени сандали в тон с бижутата, които, макар и много, бяха без стойност: широка златна огърлица, гривна и обици, отрупани с „камъни“ в червено, синьо и зелено, които татко беше купил от базар на мами, когато са били в Индия. Гривните подрънкваха, когато мръднех, а обиците свистяха около лицето ми както обичах, и бях пъхнала една гардения в червените си къдрици. Напръсках се с голямо количество Л'Ор Блю, сложих си руж на бузите и устните и бях готова да посрещам гостите си.

Ние стояхме в хола, възхищавахме се един на друг и поглеждахме тревожно часовниците си, мислейки си, че Джоана закъснява, и в този миг тя заслиза към нас, пищна богиня с обикновена черна рокля Калвин Клайн, без никакви бижута. Въздъхнахме с възхищение и аз си помислих колко горд би бил Боб от жените си, ако можеше да ги види тази вечер.

Гостите започнаха да пристигат, както беше уговорено, в девет. Те просто нямаха търпение да пристигнат и да започнат да се забавляват. Ние четиримата оформяхме линията на посрещачите и аз с радост представях новите ми любимци на старите си приятели. И на дузината млади хора, които бяха дошли чак от Дъблин, Корк и Голуей за партито, оставайки при приятели и роднини наоколо в техните мразовити Големи къщи.

Но през тази вечер нямаше нищо мразовито в Арднаварна. Като нас и тя изглеждаше в най-добрата си светлина, с огньове, които горяха във всяка камина. Дори и далматинците носеха червени сатенени ленти, макар че оранжевите котки не търпяха такива украшения. Скоро шампанското се лееше, както и разговорите, а и музиката. Аз стоях от

едната страна и ги гледах как танцуваха, смееха се и говореха. И са замислих колко ли партита е видяла Арднаварна.

Има нещо в партитата, което ме удря в главата като силно вино. Вълнение, което искам всички около мен да споделят. Искях да отнесат спомена от тази вечер в главите си, така че след много години, когато си спомнят, да си кажат: „Помниш ли онази магическа нощ в Арднаварна? А старата Моди Молино? Колко хубава беше старата къща и колко стилна беше старата Моди, и как Бриджид беше приготвила пир за богове?“

Като говорим за пир, стана време за вечеря. Взех рога за лов, който беше принадлежал на таткото на Лили и Сиел и го доближих до устните си. Пронизващият звук отекна в стените и гостите се насочиха към храната. Оркестърът спря по средата и се приближи към бара. Гостите със смях се струпаха около вълшебствата на невярната Бриджид, макар и да казваха, че са твърде хубави, за да се развалят. Бриджид стоеше гордо до масата си и приемаше комплименти, зачервена и с тревожна усмивка, докато ги гледаше как пълнят чиниите си. Бутнах една чаша шампанско в ръцете ѝ и казах:

— Бриджид, скъпа моя, не е ли това най-доброто парти, което сме давали в Арднаварна?

— Винаги казваш това, Моди — усмихва ми се тя.

— А не е ли винаги вярно? — отговарям ѝ аз с усмивка.

Но този път наистина беше най-доброто парти давано в Арднаварна, защото никой не искаше да си тръгва, дори и по зазоряване, а и не бяха ли милите ми „внуци“ с мен? И кой знае кога ще ги видя отново?

ГЛАВА 53

Аз се влачех из къщата като загубено куче след като заминаха. Дори тези същества бяха нещастни, следвайки ме, с увиснали уши и влачещи се опашки, докато бродехме из къщата, ограничавани от неспирния дъжд и носталгията.

— Колко години са минали — запитах се аз, гледайки градината, — откакто за последен път съм пътувала? Десет? Петнайсет може би? Исусе! — извиках аз триумфално, цитирайки прочутата Лили, когато стигнах до решението на моята меланхолия, ако не и на убийството.

Бързо се изкачих горе, взех сапфирите си от най-горното чекмедже, спомняйки си Еди да казва, че ако реша да ги продам, ще ми осигурят достатъчно, за да прекарам остатъка от живота си в удобство, и се изсмях високо.

— По дяволите удобството — извиках аз. — Аз съм за приключението.

Все още кикотейки се, доволна от себе си, аз се спуснах долу, отново в старата си добра форма.

— Бриджид — извиках аз властно, така че да не може да противоречи. — Пригответи чантите ни. Летим за Ню Йорк. И то с Конкорд.

Чувствах се като тригодишен жребец на стартовата линия, когато самолетът излетя седмица по-късно, макар че трябва да призная, че на летището сигурно им е прилошало като са видели багажа ми. Предполагам, че корабни сандъци вече не се срещат често, особено при пътуване по въздух. Плюс моите стари куфари и чанти и парижки кутии за шапки. Теорията ми беше, че в днешно време хората не вземат много багаж, така че ще има достатъчно място за моите неща. Освен това съм открила, че едно от малкото предимства на старата възраст е, че никой не ти казва „не“. И трябва да кажа, че Бритиш Еървейс добре се погрижиха за нас.

Бриджид беше с най-хубавите си малки черни боти (аз забравих ботушите Уелингтън, макар че не бих се учудила тя да ги е скътала

някъде из багажа). Носеше шапка с пера, която засрамваше моята, но моряшкото ми костюмче, Шанел 1964, със златните копчета и бялата кърпа изглеждаше толкова съвременно, колкото всичко в магазините сега, и моите бели ръкавици, мокасини и перли бяха точно каквото трябваше да носи една дама. О, изглеждахме страхотно, аз и Бриджид на път за нашето приключение. Тя се прекръсти, затваряйки очи и ми стисна ръката, когато излитахме, и аз се усмихнах, обхваната от вълнение. Ние се насочихме към неизвестното в търсене на убиеца на Боб Кийфи.

Винаги съм харесвала Ню Йорк. Той е пищен, а вие знаете, че аз си падам по това, освен това обожавам хубавите хотели. Отидохме до Риц Карлтън с лимузина с черни стъкла. Аз наклоних шапката си, наместих червените си къдрици, дадох щедър бакшиш на портиера, а той извика пиколото да се оправя с багажа ни. И тогава, усетила се в стихията си, влязох във фоайето като кралица. Мениджърът забърза към нас. За миг той огледа купищата стари кожени куфари и чанти, отрупани с етикети от минали времена, хотели и влакове: Рафълс и Уайт Стар Лейн, Кънард и Кларидаж, Киприани и Ориент експрес, Пера Пелис, Истанбул, Каскад в Египет и Блу Грейн, и Негреско.

— Удоволствие е, че отседнахте при нас, мадам Молино — каза той, разпознал класата.

Той ни настави в най-хубавия апартамент, който скоро беше изпълнен с букети и бонбони, и бутилки шампанско. Дадох на камериерката ботушите да бъдат лъснати, и закачих ловното ми яке. Казах на сладката малка камериерка, изпратена да ми помага, детайлите на всяка дреха и тя ги нареди в гардероба — къде е купена, датата и къде е носена. Знам, че съм бърборица, но отдолу целият ми ум кипи от идеи.

Бриджид изглеждаше уморена. Тя не беше свикнала с пътуванията като мен и аз я сложих в леглото. Поръчах силен черен чай, какъвто тя го харесва, и тост с канела.

— Мой ред е да те глезя — казах ѝ аз твърдо.

Тя въздъхна, щастливо разполагайки се на голямото легло, сменяше каналите на телевизора сякаш цял живот го беше правила. Аз потупах ръката ѝ, бързо я целунах по бузата и ѝ казах, че няма нужда да става от леглото през цялото време, ако така иска. След това я оставих и отидох в хола, за да обмисля нещата.

Изритах обувките си и седнах на елегантното канапе, хапвайки си бисквитата, докато сортирах наследството на Лили от беди и жертви.

Някъде в този списък беше отговорът на загадката. Но откъде да започна?

Взех телефона и позвъних на Шенън в Нантъкет.

— Ало — отговори тя, учудена, че някой ѝ се обажда.

— Моди е — извиках аз, защото никога не успях да повярвам, че могат да те чуват на толкова мили, ако не викаш. — Аз съм в Ню Йорк. Току-що се настаних.

— Къде? — попита тя изумено.

Аз се изсмях.

— В Риц Карлтън, глупаче. Бриджид и аз дойдохме да ти помогнем да решиш загадката, и мисля, че имам идея откъде да започнем да търсим. Ами ти? Откри ли някакви улики?

— Де да беше така — отговори тя тъжно.

— Добре, аз минах през списъка с жертвите на Лили, и реших, че ако убиецът е свързан с миналото, както ние вярваме че е, тогава трябва да намерим потомците на тези жертви. Списъкът ми е готов, затова защо ти и Еди не дойдете в Ню Йорк и да започваме.

Те пристигнаха на следващата сутрин и сърцето ми се развълнува, като видях бодрите им лица. Те сякаш огряха стаята, когато влязоха, толкова млади и красиви, толкова уверени и в същото време несигурни, както само младите и влюбените могат да бъдат.

Аз ги посрещнах и казах бързо:

— Добре е, че аз и Бриджид сме тук, за да ви помогнем, след като сами явно не сте постигнали много. А сега, да се захващаме за работа.

— Първо, мисля, че трябва да разберем какво е станало с Даниел и Фин О'Кийфи.

Не беше трудно за Еди да открие, че брокерската къща „Джеймс и Къмпани“ все още е активна и че Майкъл О'Кийфи Джеймс беше председател. Скоро научихме и че прочутата верига магазини Дан е същата, започната като „При Даниел“, основана в Бостън в началото на века. И че човекът, който я ръководи, е популярният сенатор Джим О'Кийфи.

Аз се обадих на Майкъл Джеймс, казах му коя съм и че идвам от Ирландия, и че семействата ни са били близки в „доброто старо

време“.

— Сигурно е било така — отговори той със смях и ни покани веднага да се срещнем.

Шенън и аз се приготвихме, напудрихме носове и сресахме къдриците си. Тя беше с дънки и червено яке, а аз бях със зелен костюм Сен Лоран от 1975 и шапка със сребърно перо. Изведнъж се видях подтичваща като Бриджид с моите високи токове, за да не изоставам от дългокраката Шенън.

Офисите на „Джеймс и Къмпани“ бяха дори по-величествени, отколкото когато Фин О'Кийфи беше започнал да работи там. Първоначалната сграда отдавна беше съборена и на нейно място имаше модерен небостъргач, макар че не беше от тези на Боб О'Кийфи. Майкъл Джеймс излезе от офиса си, за да ни посрещне. Той беше висок, сивокос човек, по-възрастен отколкото очаквах, на около шейсет. Имаше кафяви очи и изобщо не приличаше на Фин, освен може би по широката усмивка и чара си.

— Чувствам се сякаш вече ви познавам — възкликна той, поемайки костеливата ми ръка в своите и ми се усмихна. — Или поне познавам повечето от Молино от историите, които баща ми ми е разказвал. — Очите му блеснаха и той добави. — Баща ми беше Фин О'Кийфи, знаете.

— Не знаех — казах аз изненадана и чух Шенън да въздъхва. — Да ви представя Шенън Кийфи — добавих аз. — Тя ви е нещо като роднина.

Обясних, че тя е правнучка на Фин и Лили. Той завъртя глава и се засмя.

— Няма ли край изненадите на стария? Съжалявам — извини се той бързо на Шенън. — Не исках да бъда груб, но старият Фин беше известен с похожденията си и беше пълен с чар и красноречие, както повечето ирландци, чак до края. — Той спря и добави сериозно: — Но чакайте, не сте ли вие дъщерята на Боб Кийфи?

— Да — каза тя и вдигна гордо брадичката си.

— Наистина съжалявам — каза той, като пое ръката ѝ и я потупа леко. — Той беше добър човек и никой от нас тук в „Джеймс и Къмпани“ не може да повярва на това, което стана. Боб Кийфи беше толкова мошеник, колкото английската кралица. Скандално е как медиите са се нахвърлили върху него като лешояди.

— Благодаря ви — каза Шенън с лека усмивка, защото симпатията е нещо което събужда сълзите й.

— Всъщност баща ми е причината, за да сме тук. — Тя ме погледна умолително и аз продължих набързо, казвайки на Майкъл Джеймс, че ние вярваме, че Боб е бил убит, и няма да спрем, докато не разберем кой го е направил.

— Няма да обяснявам защо, тъй като това е дълга история — казах аз, — но вярваме, че убиецът е свързан с миналото по някакъв начин, и с Лили Молино.

— А, прочутата Лили — каза той замислено.

— По-скоро печално прочутата — добавих аз бързо.

Майкъл кимна:

— Предполагам че може би сте прави. Баща ми ми разказа цялата история когато бях на осемнайсет. Току-що бях завършил гимназия и се готвех за Йейл. Той се бе оттеглил и живееше в къщата на площад Луисбърг, където някога беше работил като коняр. Той ме извика в кабинета си и ми каза:

„Майкъл, има много неща за мен, които не знаеш, и може би някои неща никога няма да ти кажа, но искам да знаеш откъде произхождам. Искам да ти разкажа за корените ни в Ирландия. И за жената, която обичах повече от всяка друга. И как глупавата гордост може да причини повече вреда от куршум на човек. Всъщност, имаше моменти, след като я бях изгубил, когато бих предпочел куршума“.

— Това беше през 1951 мисля, и той трябва да е бил на осемдесет, все още изправен и хубав, със сребърна коса и онези хубави сиви очи, които ми се иска да бях наследил. Но аз съм като майка ми, Маделир Уитиър Джеймс. Мама беше висока, светлокоса и симпатична. И винаги се смееше. След като чух за Лили, реших, че татко я е харесал за това.

— Мама беше много по-млада от него. Той се запознал с нея на един пикник за Четвърти юли в приятелска къща в Саутхемптън. Тогава е бил на шейсет и пет, макар че ми каза гордо, че изглеждал на петдесет. Беше хубав и богат, и би могъл да има много жени, но ми каза, че щом я видял веднага решил, че ще е тя.

— Мама почина, когато бях на четиринайсет и татко беше като загубено куче. Продължи да ходи на работа, но умът му беше на друго място. Аз бях далеч, в подготвително училище, и той беше самотен.

Често идваше, за да ме изкара за обед или за футболен мач. Предполагам, че постепенно е преодолял шока и загубата, но казваше, че ще му липсва до края на живота му. „Тя беше любимата ми компаньонка — казваше ми той. — Никога не съм пожелавал друга жена, докато майка ти беше жива.“

Както и да е, в деня, когато ме извика в кабинета си, той ми каза за първи път къде е бил роден, за Конемара. „Знам, че не съм споделял това преди, каза той, но това не е защото се срамувам. Просто всичко така се усложни. Но сега съм стар човек и по-добре да го чуеш от мен, за да не получаващ изненади в бъдеще. И за да не може никой да обвини стария ти татко, че е крил нещо от теб“.

— И тогава той ми разказа историята, за него, Лили и Лиам. Цялата. И за брат си Даниел, за когото не бях чувал дотогава.

„Ние братята О’Кийфи се оправихме добре в тази нова страна — каза ми той гордо. — Само че по пътя някак си се загубихме“. — Той ме погледна пронизващо и каза: „Сега вече знаеш всичко за отдавна загубените си роднини и полубрата си, който изчезна. Едва ли ще се появят някога, но ако това стане, сега ти знаеш истината“.

— Попитах го дали някога се е опитал да намери Лиам и той призна виновно, че се опитал, но било твърде късно. Лиам бил изчезнал и той никога не го видял отново.

Майкъл ме погледна и каза замислено:

— Лили трябва да е била голяма жена.

— Беше — съгласих се аз. — Но сега знаете, че Боб Кийфи е бил син на Лиам и това прави Шенън ваша племенница. Ето, виждаш ли — казах аз триумфално на Шенън, — вече не си сама на света.

Майкъл Джеймс се засмя:

— Можеш да разчиташ на мен за всичко — каза й той мило. — И искам да дойдеш и да се запознаеш със семейството ми, когато си свободна. При нас в Саг Харбър е много обикновено и весело, и винаги ще се намерят едно-две допълнителни легла.

— Сега, след като ви елиминирахме от списъка на заподозрените в убийство, трябва да тръгваме към следващия — казах аз и той ме погледна изумено.

— Заподозрян в убийство? — повтори той. — Мислили сте, че може би аз съм убил Боб Кийфи?

— Това беше просто идея — казах небрежно аз. — Но сега, след като ви видяхме, сме убедени, че не сте го извършили.

— И как разбрахте? — попита той любопитно.

— Предчувствие — казах аз, — или женска интуиция. Сигурна съм.

Сбогувахме се и обещахме да се обадим скоро, и тръгнахме към следващия заподозрян, сенатора Джим О'Кийфи.

ГЛАВА 54

Вашингтон

Винаги съм обичала влаковете. В тях има нещо, което предлага повече възвращения и очарование от всеки самолет. Спомням си пътуванията между Лондон и Дувър, пътуването с ферибота и после отново с влака, където цяла Европа се разстила пред теб. Можеш да вечеряш или да се свиееш като кученце в купето и да се събудиш в някоя страна сред планините и зелените долини, ярките градове и горите. Аз полудях от възвращение, докато митничарите минаваха по коридорите, проверяваха паспортите и приличаха на някои от филмите на Сидни Грийнстрийт. И стигаме до Баден Баден или Трансилвания, Виена или Венеция, Истанбул или Москва. О, беше си преживяване и съм доволна, че не съм го пропуснала.

И затова ми стана приятно, когато Шенън предложи влака до Вашингтон, за да се срещнем със сенатор Джим О'Кийфи. Бриджид беше с нас, тръпнеща при мисълта за разходка из Белия дом, където тя щеше да отиде, докато ние сме при сенатора.

Джим О'Кийфи бе популярен мъж, мощен като дядо си. Ерген, обичащ компанията на жените. Имаше гъста тъмна коса, високо чело, очите му бяха сребърно сиви като кичурите в косата му, а усмивката му можеше да покори всеки.

Той ни огледа оценяващо, щом бяхме въведени в офиса му в сградата на Сената.

— Две красиви червенокоски — каза той, като вървеше към нас с протегнатата ръка. — Щастливият ми ден. — Трябва ли да ви казвам, че веднага бях спечелена.

От първите няколко минути стана ясно, че езикът му е толкова сребърен, колкото и останалите части, които вече споменах, но беше искрен, когато каза на Шенън колко съжалява за баща ѝ. Той седна до нея на широкото зелено канапе и ѝ каза също като Майкъл Джеймс, че нито за миг не е повярвал, че Боб О'Кийфи е бил мошеник.

— А съм виждал много такива в моята работа — добави той малко тъжно.

Хвърлих поглед на Шенън, която го гледаше и въздъгнах. Благодарение на старата си интуиция разбрах, че сенатор Джим О'Кийфи също не беше убиецът, но после си помислих с надежда, че вероятно това, което ще каже може да ни насочи към мъжа или жената, който търсехме.

Обясних набързо какво сме открили дотук и че Шенън е дошла при мен в търсене на миналото, за да разберем настоящето.

— Искате да кажете историята на Лили Молино — попита той, както беше сторил и Майкъл Джеймс. Явно и двамата братя О'Кийфи бяха носили спомена за нея в сърцата си, както и в главите си, предавайки легендата ѝ от поколение на поколение, както бях направила аз с Шенън.

Той каза:

— Не мога да ви кажа много за настоящето, освен да ви предложа помощта си, ако ви е нужна, но нека ви разкажа какво си спомням за моя дядо.

Има нещо в тези високи, мечкоподобни, брадати мъже, което винаги ми е допадало. Те изглеждат някак си по-солидни и сигурни от останалите нас и мога да разбера успеха му с гласоподавателите и сред медиите. Сенатор Джим О'Кийфи, както повечето ирландци, беше роден разказвач, с глас толкова сладък и хипнотичен, колкото вълните на брега, и ние заслушахме спомените му.

— Дядо Дани О'Кийфи бе особен характер — каза той като ни гледаше и се усмихваше. — Той беше вече стар човек когато се родих, но разбирате ли, никога не загуби бумтящия глас и жизнеността си. И макар че беше сакат, никога не разви слабостта на другите стари хора. Обзалагам се, че когато почина не изглеждаше много по-различен от времето, когато се е оженил за Лили Молино, освен допълнителните килограми и бялата коса, разбира се. И инвалидния стол.

— Той маневрираше със стола сякаш беше танк, движеше се из къщата като командир, даваше заповеди наляво и надясно, на слугите, кучетата, секретарките, защото никога не се отказа от контрола върху магазините си. Продължи да работи до края и аз бях с него в деня, в който умря.

— Бяхме във вилата му в Портофино. Той се оженил за една италианка, която срещнал там през 1919. Беше се влюбил в страната и в нея, и тя беше всичко, което Лили не бе: сладка, нежна, и от семейство, което работеше, за да се издържа. Майка ѝ и баща ѝ държаха малка тратория, обичана от местните и туристите и от хората с хубавите яхти, които кръстосваха Средиземноморието през лятото, макар че тогава Портофино още бе девствено и малко.

— След сватбата Дан не искаше да има повече нищо с брат си. Като се отказа от политиката, подобно на много новозабогатели хора от тази епоха, той си купи една хубава яхта и бродеше по моретата с месеци с група приятели, изучавайки света и забавлявайки се. Управляваше империята си от нея, както го бе правил от офиса си във Вашингтон.

— Той беше един от най-популярните сенатори във Вашингтон, точно както съм аз. — Джим се усмихна с тази пленителна нескромност. — Но бизнесът на Дан отнемаше все повече и повече от времето му, и тъй като остана дори още по-зависим от инвалидния си стол, той реши да се откаже от политиката. Казват, че е било тъжен ден във Вашингтон, когато сенатор Дани О'Кийфи напуснал офиса си. Той беше прокарал много закони, помагайки на емигрантите и на бедните. И бе истински „човек от народа“. Трябва да е имал милион приятели и доброжелатели и разказват, че партито, което организираше в „малкия Бял дом“ — домът му в Мериленд — било едно от най-хубавите, виждани някога в града.

— Както и да е, той се запозна и се ожени за Мария Анунчата, която винаги наричаше Нанси, след два месеца. Церемонията се проведе в местната църква в Позитано и година по-късно техният син, баща ми Патрик, се роди. И скоро след това и две сестри. Той купи парче земя с изглед към морето и построи там разкошна розова вила.

— Може би това е най-красивата къща, която съм виждал. — Джим ми се усмихна и добави. — Но аз не съм бил в Арднаварна, а дядо Дан ми казваше, че с нея не може да се сравнява. Той каза, че няма на света по-красиво място от Конемара. Спомням си, че го попитах защо никога не се е завърнал там, ако е било толкова хубаво, и тогава той ми разказа историята.

— Бях на девет години и прекарвах лятото си във „Вила Фаворита“ с дядо и баба, както винаги правех. Те разделяха времето си

между къщата в Мериленд през зимните месеци и яхтата и вилата през пролетта и лятото. Обичах онези дълги летни дни. Господи, дори сега мога да усетя слънцето на гърба ми, докато слизах надолу по скалите за риба, и мога да помириша храстите по които вървах. Да ви кажа, щастливец съм, че преживях тези златни италиански лета, всичките горещи сини дни и искрящите топли нощи, когато ми позволяваха да оставам до късно като останалите италианчета и да скитам из улиците на селото с тях или да седя в ораторията на другия ми дядо. Беше вкусът на свободата, която никога не бях имал у дома. Във Вашингтон татко помагаше в управлението на магазините, макар че винаги беше коронованият принц и никога кралят, защото дядо никога не се оттегли в негова полза.

— През годините, поради обездвижването и вкуса си към италианската храна, дядо Дан беше наддал много килограми и си спомням, че бяха монтирали специално лебедка, за да го качват със стола на яхтата, а той викаше, проклинаше и крещеше команди като разярен мечок. Винаги ми беше смешно да го гледам, а когато вече беше на борда той ми се усмихваше и казваше. — Хайде сега сине и ти. — И тогава те ме закачвах, а той им казваше да се спуснат почти до водата, аз пицях и ревах, докато той си умираше от смях.

„Сега знаеш какво е“, казваше той всеки път, и знаеше, че ми харесва, както ми харесваше да съм с него, дори повече отколкото с моите мама и татко.

— Той винаги беше забавен. Беше пълен с истории, и вилата и яхтата бяха винаги пълни с приятели, нови, както и стари, защото той привличаше хората толкова лесно, колкото и печелеше пари. И чрез същите таланти — подход към думите и наслаждение от живота.

— Той ми разказа историята на Лили и брат си. „В случай, че истината някога изплува — каза той. — Защото щом ще следваш стъпките ми в политиката, не можеш да си позволиш скелети в килера.“

— Не забравяйте, аз бях само на девет години и единственото нещо, което исках, беше да бъда рибар, тук в Позитано, да излизам с лодките сутрин в синьото море и да се връщам вечер с улова. Да обикалям след това баровете и траториите, както виждах да правят бащите на приятелите ми. Те бяха моя пример в живота, но дядо Дан имаше други планове.

„Виждам знаците на политика върху теб — каза той, изучавайки лицето ми. — И ще направя така, че образованието ти да те насочи в правилната посока. Може би чак до Белия дом?“

— Можех да видя как блестяха очите му, като си представяше един О'Кийфи в Овалния кабинет. Много по-късно разбрах колко важно е било за него да триумфира над миналото си, брат си Фин, и над Лили и всички Молино.

— Винаги съм си мислел, че е тъжно, че той и Фин не се сдобриха, преди да умрат, но явно враждата е била много дълбока. И винаги съм се чудел, макар да знаех, че той обожава баба Нанси, дали тайно не се надява, че един ден Лили ще се върне при него.

— И ето това е. Той умря на другата година, когато бях на десет, без никога да види Лили или Фин отново. Аз последвах нарежданията му и станах вторият сенатор О'Кийфи. Доволен съм, че го направих, и съм доволен, че го имах за дядо... — Джим ни погледна, поклащайки глава. — Той беше върха — каза той. — Добър човек.

— Моят баща почина преди пет години. И доколкото знам, никога не е бил в Конемара. Ние сигурно сме единствените ирландци, които никога не са се връщали, за да посетят „старата родина“, може би защото миналото винаги е било обгърнато в мистерия и нещастия и защото „Вила Фаворита“, където баба живя сама докато и тя умря, е била винаги семейният „дом“ и мястото, където всички се събираме през лятото.

Ние му благодарихме за това, че ни разказа историята си.

— Е, сега знаете, че не всички Молино са лоши и може би ще дойдете да ни посетите — казах аз топло, защото харесвах откритостта и чара му. — Каня ви сега Джим О'Кийфи. Очаквам да ви видя и гарантирам, че Арднаварна ще ви приеме като отдавна изгубен син.

Той се разсмя и ни заведе на обяд в хубав ресторант, където Шенън, Бриджид и аз бяхме толкова заети да зяпаме известни лица от политиката, че почти забравихме да ядем вкусната храна.

Сенатор Джим ни изпрати до гарата с лимузината си и ние се разделихме с прегръдки и целувки като стари приятели.

— Ще се видим в Конемара — извика той, докато му махахме от влака, и аз бях сигурна в това.

— А сега какво? — каза Шенън, когато отново бяхме в Риц Карлтън. Бриджид се оттегли в голямото си легло с тост с канела и черен чай и можех да чуя превключването на каналите. Еди седеше до Шенън и пиехме шампанско, мислейки за следващия ни ход.

Аз въздъхнах.

— Партньорите са следващите, опасявам се — казах аз, защото не можех да се сетя за някой друг. — Първо Брад, после Джеф.

— Добре, този път аз идвам с вас — каза Еди, — защото съм сигурен, че те са го направили. — Ние го погледнахме изненадано. — Ами — каза той, — кой друг може да бъде? Елиминирахме О'Кийфи, а знаем, че партньорите са го крали.

— Или знаем, че така изглежда — казах аз, защото отдавна съм научила, че нищо не е както изглежда на пръв поглед.

Брад Джефрис живееше в Лонг Айленд и ние тръгнахме с нашата лимузина към бърлогата на лъва. Не бяхме се обадили предварително, защото искахме да го заварим неподготвен, но както се оказа ние бяхме изненадани вместо това.

ГЛАВА 55

Добре облечен иконом ни отвори и ни покани. Няколко минути по-късно Моника Джефрис слезе колебливо по стълбите да ни поздрави. Тя беше възрастна жена, макар че мразя да използвам тази фраза, говорейки за друга дама — а аз виждах, че тя беше „дама“. Сигурно някъде към шейсетте и естествена при това. Искам да кажа, че тя беше както я беше създала природата, все още хубава по един дискретен начин. Бледа коса, бледа кожа и бледи очи, зад очила с рамки от черупка на костенурка.

— Шенън, скъпа — каза тя с приятен южняшки акцент, — каква изненада.

Мисля, че звучеше нервна, като моите далматинци, когато надушат заек. Моника Джефрис криеше нещо, усещах го.

Шенън ме представи, след това Еди и Моника ни предложи чай.

— Ще ни бъде приятно — казах аз, изчаквайки, докато чаят беше сипан в хубавия сервиз. — Това, за което сме тук е да се видим със съпруга ви.

— Брад — каза тя, изчервявайки се. Ръцете ѝ трепереха, докато оставяше чашата си в чинийката.

— Искаме да поговорим с него за татко — каза Шенън забързано. Тя погледна въпросително Моника и изведнъж бедната жена избухна в сълзи.

— Брад си отиде — каза тя, хлипайки. — Остави ме. След четиридесет години заедно. Има друга жена, по-млада от мен, и хубава. Тя обучава коне във фермата си в Кентъки, само това знам за нея. Сигурно е продължавало от известно време, но аз научих едва след като умря баща ти. Брад си дойде една вечер, напрегнат и мълчалив, но той си беше такъв от... ами, откакто се случи това и бизнесът рухна, така че не беше нещо различно. И тогава ми каза, че има друга жена. Каза, че си събира багажа и отива да живее с нея и че мога да задържа къщата и всичко в нея. И че ще ме осигури финансово. Каза, че децата ни са големи, затова не се тревожи за тях.

Ще започне нов живот. — Погледна ни през сълзи и Шенън поддържа очилата ѝ, докато тя се опитваше да избърше очите си.

— О, скъпа, аз те смутих — подсмръкна тя, опитвайки се да се овладее, докато аз следях за нещо, което би могла да разкрие неволно за неверния си съпруг. Но скоро стана ясно, че тя не знае повече от това къде е той и съвсем нищо за бизнеса му и смъртта на Боб Кийфи.

Ние се приготвихме да тръгваме.

— Съжалявам, че ви разстроих, госпожо Джефрис — казах аз. — Но ако ни дадете адреса му ние смятаме да отидем и да разговаряме с него. И аз ще му кажа откровеното си мнение за това, че е оставил една добра жена заради някаква си флърца. — Тя бързо ни донесе адреса, а аз се чудех защо не е отишла при този глупав човек и не го е нашибала с бич, както му се полага.

На следващата сутрин излетяхме за Луисвил, откъдето с лимузина отидохме до Ферма Брадли. На път за там ние спряхме в най-близкото населено място, състоящо се от малки магазинчета и голяма бензиностанция на кръстопътя. Еди влезе в едно магазинче и под претекст, че иска да го упътят към Ферма Брадли, научи, че фермата е била притежание на Брад Джефрис от десет години. Федора Лий била наета, за да я управлява, и била истинска магьосница с конете. А и не изглеждала зле. Въртяла господин Джефрис на малкия си пръст от началото. Всички го знаеха, но ставало от толкова отдавна, че никой вече не говорел.

— Интересно — казах аз замислено, мислейки си откъде Брад Джефрис се е снабдил с толкова много пари, за да купи такава хубава и очевидно много скъпа ферма. Цели акри бяха пълни със зеленина и расови коне, на които дори аз завидях. В далечината виждахме бялата къща, обградена от цветя и морави, с големи конюшни от едната страна.

На вратата ни спря пазач. Той излезе от малката си къщичка, за да ни види, впечатлен от лимузината, ако не от пътниците, и се обади в къщата, за да ги предупреди, че сме тук. Натисна бутона и бариерата се вдигна. Ние продължихме около миля по равния път, покрай хубавите коне и ратаите, които си гледаха работата и аз исках да спрем, за да разгледам, но знаех, че не можем. Първо трябваше да се справя с Брад Джефрис.

Той чакаше на стъпалата, за да ни посрещне и изглеждаше нервен като жена си. Носеше тъмни очила, така че не можех да го видя и той се здрависа с мен.

— Така неочаквано, Шенън — каза той, слагайки ръка на раменете ѝ, докато влизахме в хола. — Но сигурно си говорила с Моника.

— Да — каза тя толкова хладно, колкото никога не бях я чувала. Но си спомних, че му се сърди не само заради Моника: тя знаеше от Джоана, че той е крал от баща ѝ и че тази хубава ферма вероятно е купена с крадени пари. И може би Брад дори е убил заради тях.

Брад ни въведе в една удобна бърлога с бар в едната част и камина в другата, и ние се настанихме предпазливо по канапетата, отказвайки предложените напитки. Гледахме го хладно.

— Е? — каза той, като ни изучаваше тревожно, — какво мога да направя за вас?

— Дойдохме заради това — казах аз, като извадих договорите на ХВЗ Фонд от куфарчето. Отворих ги един по един. Лицето му остана без цвят, докато ги гледаше. Той каза:

— Но откъде сте ги взели?

— Баща ми ги е намерил и ги е оставил на Джоана Белмонт за съхранение — каза Шенън ледено.

— Не е както изглежда — запротестира Брад. — Те бяха просто обикновени трансакции. Боб купи земята и ни остави да се занимаваме с детайлите и да подписваме документите. Знаеш колко малко го беше грижа за тази част от бизнеса... — Той погледна умолително Шенън. — Обичаше да сключва сделките и да убеждава bankerите да го финансират, но след това винаги ги оставяше на нас...

— Разбрах, че сте си купили тази ферма преди десет години — казах аз бързо. — Но дори тогава тя е струвала много пари. Не съм имала още удоволствието да посетя конюшните ви, но разбирам от коне, и тези, които видях на моравата, са голяма инвестиция. Но във всеки случай знаем, че сте крали и имаме доказателства за това.

Лицето на Брад придоби пепеляв цвят и Шенън каза горчиво:

— Баща ми те прие в бизнеса си. Помогна ти да се издигнеш. Знам колко добре ти плащаше и за всички премии, които ти даваше, пътуванията и щедрите подаръци за Коледа. А ти злоупотреби с щедростта и доверието му. Крал си от него, за да можеш да напуснеш

Моника и да дойдеш тук, да живееш в разкош с по-млада жена, която сигурно си мисли за теб, че си просто един стар глупак.

— За мен ли говорите? — отекна един рязък глас откъм вратата и ние се обърнахме към жената, която стоеше там и ни гледаше. Тя бе висока и елегантна, с бричове за езда които ѝ стояха като втора кожа, бяла памучна риза и съвършени ботуши за езда, на които се възхитих, преди да си спомня, че това е „другата жена“. Имаше овално лице, тъмни очи, малки устни и черна коса на плитка отзад. Реших, че е в средата на трийсетте. Беше в чудесна форма, и разбрах, че е добра ездачка.

Тъмните ѝ очи имаха студено изражение, а устните ѝ бяха стиснати докато вървеше към нас и каза:

— Аз ли съм „другата жена“, която търсите?

— Да — казах аз и се изправих с целия си ръст. — Ако вие сте Федора Лий?

— Аз съм — каза тя, като свали кожените си ръкавици и ги хвърли на стола. — А коя сте вие?

— Това е госпожа Молино — каза Еди. Той сложи ръка на Шенън. — А това е Шенън Кийфи.

— Кийфи, а, разбирам — сви рамене тя презрително. — Много добре, дъщерята на един от най-големите крадци в страната идва тук и обвинява Брад, че краде. — Тя се изсмя високо и отиде да седне до Брад. Аз забелязах как той я погледна безпомощно и веднага разбрах, че тя беше в основата на всичко или поне на неговите кражби. Брад бе слаб човек. Той никога не беше имал това, което Боб Кийфи имаше. Стартът, който правеше от човека победител. И е била нужна някоя като Федора Лий, за да го накара да пресече границата от малки предателства към голяма измама. Бих искала да се обзаложа, че повечето от това, което той е откраднал, е в нейната банкова сметка в Швейцария. Или в Лихтенщайн с ХВЗ Фонда.

Човекът беше глупак, но бях сигурна, че не е убиец. Аз бързо пъхнах договорите обратно в куфарчето и видях как Брад гледа диво Федора. Тя скочи и грабна куфарчето от ръцете ми, като ме погледна триумфално.

— Мисля, че това принадлежи на Брад — каза тя мазно. Побесняла, аз я погледнах и след това ѝ нанесох бърз удар от карате

точно под лакътя. Тя изкрещя от болка и изпусна куфарчето, а Еди скочи и го вдигна.

— Ах ти, кучко — изсъска ми тя, а аз се усмихнах.

— Част от това, което научих в курса по карате в селската зала — обясних аз. — А сега казваме довиждане. Но пак ще чуете за нас, госпожице Федора Лий.

ГЛАВА 56

Когато ни отвори, Джак Уекслър не изглеждаше изненадан, че ни вижда.

— Шенън — каза той, кимайки хладно, докато тя ни представяше. Той не ни покани, просто се обърна и влезе обратно в къщата. Ние се спогледахме въпросително и го последвахме.

Не бих казала, че къщата беше красива с онази всепоглъщаща, закриляща интимност, която очаквам от един дом, както е Арднаварна, например. Но предполагам, че притежаваше някакво мрачно архитектурно величие. Стени и стълбища бяха разместени, за да създадат повече пространство. Вити стълби свързваха различните нива, където бяха изложени картини. Аз разглеждах с интерес. Не бих пренебрегнала нещо ново, само защото съм стара и не го разбирам и би ми било интересно, ако можех подробно да разгледам колекцията му. Но не за това бяхме тук.

Беше единайсет сутринта и аз забелязах как Джак допълни чашата си с уиски... Той се отпусна в едно тъмно кресло и ни загледа, и аз усетих, че това не му е първото питие за сутринта. Пред мен стоеше един разтревожен, може би дори паникьосан мъж.

Не ни предложи напитка, просто седеше мълчаливо. Шенън каза хладно:

— Знаеш ли защо сме тук?

— Брад се обади — каза той мрачно.

— Тогава знаеш, че ние имаме договорите, които вие с Брад сте подписвали, за покупката на имоти без стойност. Дузина такива.

— Тези имоти бяха лично подбрани от собствения ти баща, вероятно за да скрие пари от данъци. Той купи тези имоти и след това ни остави да свършим мръсната работа и да подпишем документите. Не можеш да ме обвиниш в нищо.

Аз се разходих из огромния хол, взирайки се в подписите на картините, макар че дори и на мен бе известно, че това са

абстракциите на Ротко. А цените, които се плащат за Ротко, знаем дори ние в Конемара.

— Много хубаво — казах аз сухо и седнах до Джак на голямото кожено канапе. Зачудих се защо архитектите винаги избират толкова мрачни мебели. Няма ли мекота в душите им? Гледайки в очите на Джак, аз разбрах, че определено няма мекота точно в душата на този архитект. Нито в сърцето му. Инстинктът ми казваше, че пред мен е един потиснат и обезверен човек. Това си личеше по лишените му от илюзии очи, по дълбоките бръчки около устните и тревогата, дори страха, който преминаваше през лицето му, докато ме гледаше и се чудеше какво щях да кажа след това.

— Такъв музей от качествено изкуство трябва да струва много пари — казах аз мило. — Шенън ми каза точно каква е била годишната ви заплата в „Кийфи Холдинг“, и се съмнявам дали тя би купила дори и един от тези шедьоври, да не говорим за три. Както и всичко останало от прекрасната ви колекция. И тази много хубава градска къща. Да не говорим за астон картина и другите „играчки“, които притежавате, господин Уекслър.

Той гаврътна останалата в чашата му напитка и после я тресна на стъклената масичка за кафе.

— Това не е ваша работа — изсъска той.

Съвсем неочаквано хубавият мъж беше изчезнал и Джак Уекслър показваше произхода си. Суровият уличен боец, който се бе научил да прикрива бедната си душа — и следите си — използвайки благоприличния си външен вид и тренирания си чар. Усетих се пред човек, който заучава репликите си и усмивката всяка сутрин пред огледалото в банята, човек който се беше научил да използва хората, който знаеше как да им каже това, което искаха да чуят и как да вземе това, което искаше. И съжалих всяка жена, достатъчно глупава, за да се обвърже с него.

Джак беше използвач. И сега, когато целият му лустросан свят беше на път да се разпадне, той се паникьоса. Почти можех да го подуша, както правеха кучетата, усмихнах се и казах:

— Господин Уекслър, вие ли убихте Боб Кийфи?

— Побъркахте ли се? — извика той, скачайки на крака. Отиде до Шенън и сложи ръце на раменете ѝ. — Как можеш да ме обвиниш, че съм го убил? — извика той, почервенял от страх и гняв. После,

овладявайки се, каза по-кратко. — Не съм съвършен, признавам, но не съм убиец.

Той се обърна и отиде да си сипе още едно питие. Ръцете му трепереха и аз се зачудих колко ли е изпил от смъртта на Боб. Но разбрах, че говори истината, защото единствената грижа на Джак беше какво виждат от него другите хора, неговото „представяне“ беше всичко. Той бе фукльо. Затова и къщата му беше в добър квартал, имаше скъпа колекция и лъскави коли. По някаква причина, която още не разбрах, той бе решил, че може да краде от компанията, без да бъде хванат. Беше го правил, за да подхранва екстравагантностите си и да издига егото и имиджа си, но не мисля, че би убил за това. Пред нас стоеше човек, който се тревожеше, че ще отиде в затвора за измама, не за убийство и аз въздъхнах със съжаление, когато станахме да си ходим.

— Разбира се, вие сте крадец, господин Уекслър — казах аз любезно, защото мразя да съм груба, когато съм на гости. — И сега, когато се загледате в хубавата си къща и притежания, трябва да се запитате дали си е струвало. Чудя се на колко ли осъждат за кражба в такива мащаби. Или може би ще решат, че е било измама? — свих рамене с усмивка. — Но това ще определи съдията. А ние трябва да продължим.

Джак ме изгледа и каза умолително на Шенън.

— Скъпа, знам как се чувстваш. Повярвай ми, и аз плаках за баща ти. Работихме заедно толкова години. Той ми беше приятел. Как можеш да повярваш, че съм го окрал? Обещавам ти, че това не е истина.

Той прилагаше целия си чар към нея. Дори отново беше заприличал на себе си: един привлекателен, скъпо облечен мъж, с лек нюанс на малко изгубено момче към което някои жени са така глупаво привързани. Не и Шенън.

Той сложи ръце на раменете ѝ, придръпвайки я по-близо, гледайки я в очите, и аз забелязах, че Еди се приготви да скочи и да го блъсне, ако направи нещо погрешно.

— Не ме докосвай — каза Шенън толкова хладно, че той потръпна. — Дори не ми говори. Ти си лъгал баща ми и доколкото те познавам си го застрелял, когато те е разкрил. Ти разори един добър

човек и дори и да не си го убил, ти уби всичко, заради което той е работил. Компанията му и доброто му име.

Ние излязохме, без да си вземем довиждане, оставяйки Джак в паника да гледа след нас.

— Остава само един — каза Еди. — Джей Кей Бренан. — Шенън въздъхна, докато пътувахме обратно към Риц Карлтън.

— Той е единственият, на когото повярвах, когато каза, че съжалява. Единствено той ми помогна. Остави на мое разположение петдесет хиляди долара в банката. Просто не мога да повярвам, че е крал. От всички тях той най-много дължеше на баща ми.

Установихме, че Джей Кей е във фермата си в Монтаук и Шенън му телефонира, за да му каже, че пристигаме. Тъй като знам, че изненадата е винаги най-доброто оръжие се възпротивих, но Шенън каза, че пътят е твърде дълъг, за да отидем там и да установим, че го няма.

Мислех, че ще пътуваме с някоя авиокомпания, ала Шенън имаше други идеи.

— Татко ми даваше уроци по пилотаж за двацет и първия ми рожден ден — каза тя самоуверено. — Днес аз ще ви бъда пилот.

Самолетчето, което наехме беше червено-бяло, четириместно и Шенън го управляваше умело. Еди седеше отпред до нея, а аз бях зад тях и гледах развълнувано през прозорците към зелено-синия пейзаж, пълен със слънце и сенки на облаци, които се носеха под нас. Бях доволна, че Бриджид реши да прекара деня си в Блумингдейлс, защото тук щеше да си извади броеницата и да се кръсти, за да ни изнерви всички. Само се надявах, че няма да изхарчи спестяванията си наведнъж.

Джей Кей ни чакаше на малката писта и беше точно както Шенън го бе описала: среден ръст, набит, с кафява коса, сресана назад, и меки кафяви очи зад очила със златни рамки. Беше облечен в дънки и синя риза с навити ръкави, но дори и на волана на рейндж ровъра си, той изглеждаше като човек, който би трябвало да седи зад бюро. „Обикновен“ не беше дума, която можеше да се използва, за да се опише Джей Кей Бренан. Предположението ми бе, че той е човек, който живее по собствените си ежедневни правила и за подобни хора съм се убедила, че никога не излизат от рутината от страх да не се разпаднат.

Той бе повече от приятен — беше лъчезарен. И почтителен към Шенън. Нямаше я фамилиарността, която очаквах, тъй като я беше успокоявал и й бе заел пари. Здрависа се с нея толкова формално, колкото го направи с мен и Еди и ни показа интересните места, докато пътувахме към неговата „ферма“ на брега на Лонг Айленд.

Усмихнах се, когато я видях — приличаше повече на ирландска, отколкото на американска. Зеленчукова градинка, цветя и ниска бяла къща, притиснала се към пейзажа от страх да не бъде отнесена от атлантическите вълни.

— Не е много — каза Джей Кей — но е чудесно място, за да избягаш от суматохата.

— Убежище — каза Шенън тихо и те се усмихнаха един на друг, спомняйки се как той й го беше предложил точно заради това.

Аз се зачудих защо такъв човек би искал да избяга от суматохата, но Шенън ми беше казала за живота му по-рано в една фермичка в Южна Каролина и аз реших, че той просто се връща към корените си, с малката си ферма, в която няма нужда да работи, за да преживява, както е било във фермата в младостта му.

Беше обзаведена съвсем просто, със зелени абажури, стари канапета, голяма камина. Оценката ми за него съвсем се повиши, когато каза, че я е купил заедно с обзавеждането от един писател, комуто била омръзнала самотата. Аз се засмях. Трудно беше да намериш кусур на човек, който носеше дрехите и живееше в къщата на друг.

Той каза, че се надява, че ще останем за обед, но аз бързо отказах, тъй като не бяхме дошли тук на гости.

Този път Шенън пое инициативата. Тя каза твърдо:

— Моди, Еди, аз и Джоана Белмонт смятаме, че баща ми е бил убит. Не, да се поправя. Ние знаем, че е бил. И сме решени да открием кой го е сторил.

— Мислех, че си се отказала от тази идея — каза той, озадачен.

Тя поклати глава.

— Сега съм дори по-сигурна. Особено след като имаме доказателства, че Брад и Джак са крали от него.

Тя извади договорите и ги подаде на Джей Кей.

— Виждал ли си ги изобщо преди? — попита тя, а той ги прегледа бързо и поклати глава.

— Не. Но това не значи, че не са законни. Партньорите често подписваха договори, дори и големи — макар че Джак го правеше обикновено с доставчици и контрагенти — нали знаеш, за мраморите й асансьорите. Но Шенън, ти знаеш че баща ти мразеше това, което наричаше „канцеларска работа“. Тази бе една от причините, поради които ме нае, за да поема ежедневно четене на договори и писане на писма. Той беше инженер и това обичаше да прави. Три четвърти от времето си прекарваше на строежите, а през останалата четвърт вечеряше с банкери и ги уговаряше да му дадат повече пари. И в това също беше много добър.

— Сигурно договорите винаги се проверяват от адвокатите му, преди да се подпишат — казах аз.

— Винаги — каза той твърдо. — Но доколкото виждам всичко е наред с тези договори.

— Само дето земята е без стойност — каза Еди глухо и Джей Кей го изгледа изненадано.

— Това е от компетенциите на партньорите — каза той и сви рамене. — Ще трябва да говорите с тях. Нищо не знам за това.

— А какви точно са вашите „компетенции“? — попитах аз любопитно, чудейки се защо този млад мъж се е оказал толкова незаменим за Боб Кийфи.

— Предполагам, че бях просто момче за всичко. Занимавах се с всички неща, с които Боб не искаше. Бяха различни всеки ден и всеки месец. Понякога ме изпращаше до Италия, за да проверя защо доставката на мрамор закъснява или до Лондон, за да говоря с някой банкер. Или до Питсбърг, за да уредя арматурите с доставчика. Или до Хонконг, Сидни или Тамбукту, за да инспектирам строежи. За него бях всичко, което не беше той самият. Понякога ставаше така, че аз се сещах за нещо и след минута той го казваше. Понякога говореше, че сме като близнаци. Знаехме твърде много един за друг.

Зачудих се дали Боб е знаел твърде много за Джей Кей в нощта, когато е бил застрелян, и казах внезапно:

— А вие убихте ли шефа си, господин Бренан?

Той ме погледна шокирано. След това се обърна към Шенън и каза:

— Господи, как можеш дори да си помислиш такова нещо? Боб Кийфи ме изгради. Той буквално ме взе от улицата, когато не познавах

никого. — Той отиде до прозореца, и се загледа към морето, свил рамене отчаяно.

— Съжалявам, че те разстроихме, Джей Кей — каза Шенън бързо. — Но просто трябваше да попитаме. Ние разследваме, нали разбираш.

— Детективи аматьори — казах аз.

Човекът изглеждаше истински разстроен и макар че не можех да го разбера, нямах чувството, че е убиец.

— Може би ще приемем предложението ви за обяд — казах аз, за да поразведря обстановката. Все пак той е бил добър към Шенън, а баща ѝ го е уважавал.

Лицето му грейна и той забърза, за да запали барбекюто. И аз забелязах, че салатата вече е готова и че парчетата риба меч вече се мариноват. Разбрах, че той се е надявал, че ще останем.

Еди и Шенън се отпуснаха и изпихме бутилка калифорнийско вино с приятното ядене. След това отидохме на разходка из градината, оглеждайки лехите с моркови, чесън и картофи и храстите с боб и грах.

— Ако ги оставиш за ден-два без надзор, просто ще подивеят — каза той извинително, сякаш това би ни смутило.

След обедата той ни закара до пистата и когато излетяхме, аз го виждах как ни гледа седнал в ровъра си. И се зачудих.

Мълчахме през време на полета обратно до Манхатън и всеки си мислеше мрачно, че не успяхме да постигнем напредък. Аз им се извиних, докато пътувахме през задръстването до хотела.

— Може би съм ви повела по погрешна следа — казах аз. — Аз съм една стара жена. Може би вие си знаете по-добре.

Те се изсмяха и ми казаха да не бъда докачлива и че ние просто търсим истината. И все пак, с помощта на Джоана, бяхме доказали, че Брад и Джак са крадци.

— Нека се върнем в Нантъкет — предложи Еди на Шенън, — и да претърсим бялата къща и вилата „Морска мъгла“ от горе до долу, за улики.

Аз им магнах за довиждане, когато лимузината ме остави пред Риц Карлтън и след това обърна, за да ги върне до летището. Бях тъжна, но доволна, че те си тръгват, защото това ми даваше възможност да премисля нещата сама.

Отворих вратата на апартамента си и се спрях, гледайки изненадано купищата лъскава хартия и чантички. Изпъшках. Най-лошото се беше случило. Бриджид, която не бе пазарувала по-далече от Голуей през живота си се беше отдала на консуматорство в Блумингдейлс.

Аз последвах следата от коридора към хола. Всякакви облекла бяха разхвърляни по канапета и кресла. Имаше копринено бельо и купища, купища черни чорапи, пръснати по пода. Имаше шарени поли, блузи, пуловери, и поне половин дузина черни рокли, подредени пред мраморното огнище, имаше шест еднакви чифта черни боти с високи токове. Италиански и можех да се убедя, много скъпи.

Бриджид се появи на вратата на стаята си, почервенияла от триумф и вълнение. Беше облякла пенъоар с ярки цветове, от ръкавите на който висяха етикети и ми се усмихваше.

— Какво ще кажеш, Моди? — извика тя възбудено. — Не е ли прекрасно всичко? Всичко си имат в Ню Йорк. И продавачките са прекрасни, само им казваш какво искаш и те ти го намират. „Няма проблеми“, казват те. „Разбира се мадам.“ „Ами тези, те са точно за вас?“ Бог да ги благослови, защото ме направиха щастлива днес. Никога не съм се забавлявала толкова.

— В такъв случай, Бриджид, си струва всеки цент — казах аз одобрително, защото нищо не е прекалено скъпо, за да направи една жена щастлива.

Тя ме погледна тревожно и след това леко повдигна края на пенъоара си. Носеше каубойски ботуши от гущерова кожа.

— Какво ще кажеш? — попита тя предпазливо.

— Бриджид, прекрасни са — казах аз ентусиазирано и отидох да я целуна. — Ти също си прекрасна — добавих.

— Мислех да си взема още едни в друг цвят — каза тя замислено и аз се засмях.

— Ами, има достатъчно останало от сапфирите на мами, за да ги платим — казах, защото това, което беше мое, беше и нейно, въпреки че заплатите ѝ от последните трийсет години бяха внесени в Ирландската банка.

— Никога не бих приела това — каза тя, шокирано. — Обиците на твоята мама са си твои и трябваше да дойдеш с мен да харчиш днес, вместо да разследваш, както го наричаш.

Аз се хвърлих на канапето и казах с въздишка:

— Не сме по-близо до решението, Бриджид.

Осведомих я за резултатите или липсата им от днешната ни среща с Джей Кей Бренан, а тя ме погледна замислено и каза:

— Но ти знаеш за Джей Кей само това, което той ти е казал.

Тя беше права. И това бе толкова очевидно, че не знам защо сама не се сетих. И все пак историята си, която беше разказал на Шенън звучеше правдоподобно: бедното момче, чиято майка не била от добрите, а баща му бил пияница. И за бабата, която единствена го обичала и му помагала да мечтае.

Мечти за какво? Чудех се аз. За миналото? Или за бъдещето? Имаше само един начин да науча.

— Облечи си новите дрехи, Бриджид — казах аз, скачайки отново на крака. — Тръгваме на малко пътуване.

Спомних си, че Шенън ми разказваше, че Джей Кей произхождал от Южна Каролина и че бил ходил в колеж в малък град там. Обадох се на рецепцията, за да ни резервират билети за следващия полет.

— До кой град, мадам?

— До където ходят самолетите, стига да е в Южна Каролина — отговорих аз, забравяйки за големите разстояния на американския континент.

Пристигнахме в Чарлстън късно вечерта и се настанихме в хотела на летището. Поръчахме сандвичи и чай. Седяхме една срещу друга на големите легла, дъвчейки мълчаливо и гледахме телевизия като двойка зомби. Денят беше дълъг и час и половина по-късно бяхме заспали.

На следващата сутрин точно в девет бях на телефона и скоро имах списъка с всички малки градове с колежи в щата. Бяха толкова много, че се опасявах, че ще ми е нужна цяла седмица, докато ги проверя всичките, но започнах от началото на списъка с А и извадих късмет на Б. Джонас Бренан е учил в колежа Буунспойнт Вели от 1980 до 1983. Това беше цялата информация, която ми дадох, и аз отново приготвих багажа ни и поехме с един кадилак кабриолет към Буунспойнт.

Беше един от онези грозни и разпрострени градове, на който сякаш никога не можеш да намериш центъра: само серии от прави пътища, заобиколени със сервиси и бензиностанции, Макдоналдс и

веригата Уенди. Имаше бедно изглеждащи супермаркети и закусвални, салони за красота със стари сешоари. През средата на градчето минаваше поточе, а от другата страна можехме да видим по-големи къщи с дървета, градини и хубави коли. Разбрахме, че там е била територията на Джей Кей Бренан.

Ние намерихме колежа и огледахме струпването на бетонни постройки, в създаването на които архитект не е вземал участие. Децата бяха облечени повечето в тениски и бейзболни шапки с козирката назад, дъвчеха дъвка и си говореха. Те гледаха любопитно двете стари дами в големия кадилак, и закрепяха, когато минахме.

— Давай, маце — извикаха те след мен и аз се усмихнах от удоволствие.

Спомних си от филмите и детективските романи, че ако искаш да научиш нещо за някого, отиваш до канцелариите на местните вестници и настояваш да прегледаш архивите им. И ние направихме точно това.

„Буунспойнт ехо“, седмичник, покриваше всичко, от церемониите по завършване на гимназия до погребенията, от златни сватби до арести за кражба на коли и скандали и множество други престъпления, които изглеждаха твърде много за такъв малък град. Вестникът съществуваше от петдесет години.

— Трябва да е от най-старите в щата — каза една дама на средна възраст от бюрото пред нас, поканвайки ни в душния затвор, където бяха събрани вестниците от началото... — Всичко, което поискате — каза тя, оставяйки ни да се чудим откъде да започнем.

Спомняйки си снимките по дипломирането, аз започнах с годината, в която Джонас Бренан беше завършил колежа Буунспойнт Вали. И той беше там на снимката, на втория ред сред около четиридесет момчета и момичета от клас 83.

Бриджид и аз се взирахме в снимката и решихме, че се е променил твърде малко от тогава. Все още беше с право лице и коса, с очила и набит. Само че, сега изглеждаше богат. По-богат от колегите си от клас 83, бих се обзаложила.

Точно колко богат беше Джей Кей, зачудих се аз? И доколко „беден“ всъщност е бил? Спомних си, че баба му е починала месец преди да се дипломира. Макар че е била бедна, „Ехо“ би трябвало да съобщи за смъртта ѝ. Аз запрелиствах внимателно, страница по страница, всеки вестник през последните два месеца преди

дипломирането на Джей Кей, докато Бриджид се зарови в по-ранни броеве в търсене на съобщение за смъртта на майка му. Не открих нищо и въздъхнах разочаровано.

— Слава богу, би ли погледнала това, Моди — възкликна Бриджид, шокирана, взирайки се в мен през очилата си. Показалецът ѝ трепереше, сочейки снимката над заглавие:

„МЕСТНА БАРМАНКА НАМЕРЕНА УБИТА В АЛЕЯТА“

Имаше снимка, ужасяваща дори за стандартите на жълтите вестници, на потънало в кръв тяло, лежащо сред кофи за боклук. А до нея имаше снимка на жена с голяма усмивка на лицето и пресметливи очи. И името ѝ бе Алма Бренан.

— Мисля, че той каза, че е умряла от цироза — каза Бриджид раздражено. Тя не забравя нищо и точно това Шенън ни беше казала, че Джей Кей е разказал как са я прибрали една вечер от тротоара, с кръвоизлив от устата.

— Става ясно, че Джей Кей е лъгал, Бриджид — казах аз, докато четях как тялото е било намерено от собственик на магазин, пристигащ рано на работа. И че Алма Бренан е работила от години в кръчмата Ред Рустър на Първа и Мейн, и „била добре известна жена в града.“

— И какво искат да кажат с това? — попита Бриджид.

— Знаеш какво. Повлекана... — отговорих аз и продължих да чета.

Твърдеше се, че тялото е било внесено в моргата и била направена аутопсия същия следобед. Започнали полицейско разследване в търсене на убиеца. Междувременно свекърва ѝ и сина ѝ, Джонас Бренан, които живеели във ферма Джекил били уведомени.

Ние се спогледахме тревожно и отворихме следващото издание на „Ехо“. „БАРМАНКА ПРОСТРЕЛЯНА ПЕТ ПЪТИ ОТ НЕИЗВЕСТЕН УБИЕЦ“, гласеше заглавието. Можех да си представя как младият Джонас е потръпнал, като го е чел заедно с информацията за личния ѝ живот или по скоро „обществения ѝ живот“, защото Алма Бренан е била известна като жена с много приятели мъже. „Всеки от

тях може да я е убил“, беше общото мнение на интервюираните на улицата за смъртта ѝ.

Намерихме следващия „Ехо“, и този път имаше само кратка статия: „УБИЕЦЪТ ВСЕ ОЩЕ НЕ Е ХВАНАТ“, в която се казваше, че Алма е била погребана предния ден.

Аз погледнах разочаровано Бриджид и тя каза:

— Не се отчайвай още. Може би са открили кой го е направил. — Така че продължихме да преглеждаме вестниците, докато очите ни се умориха. Но не бихме могли да пропуснем заглавието. „СИНЪТ ЗАДЪРЖАН ЗА РАЗПИТ ПО УБИЙСТВОТО БРЕНАН.“

— Боже пази — изпъшка Бриджид и се прекръсти, докато аз зачетох бързо как полицията е задържала осемнайсетгодишният Джонас Бренан „за разпит“ и как е прекарал една нощ в полицейското управление. Полицията беше претърсила фермата Джекил, но не бе успяла да намери оръжието, макар да бяха открили няколко пушки на мястото.

Въздъгнах с облекчение, когато забелязах заглавието в следващото издание. „ДЖОНАС БРЕНАН ОСВОБОДЕН“, гласеше то, с по-малки букви от преди, сякаш хората вече бяха загубили интерес към смъртта на Алма и съдбата на Джей Кей. Но вниманието ми бе привлечено от реда отдолу. Там пишеше, че бабата на Джонас Бренан, госпожа Ирис Шеридан, е направила изявление за пресата, че е „престъпление спрямо внука ѝ, че изобщо е бил обвинен за това ужасно нещо.“ И че „който и да е застрелял Алма, това определено не е бил той“. Тя заявила, че „полицията по-добре да поумнее малко и да открие истинския престъпник, макар че след толкова време, той вероятно е изчезнал отдавна.“

— Госпожа Ирис Шеридан — повторих аз, гледайки Бриджид. — Задавала ли си си въпроса какво означава К-то в Джонас К. Бренан? — попита тя замислено.

— Кийфи — попитах аз и тя кимна.

— Залагам си каубойските ботуши.

Измъкнахме се от склада светкавично и благодарихме бързо на жената.

— Да искате копия от нещо? — попита тя и аз се втурнах обратно. Зачаках нетърпеливо, докато тя ми фотокопираше статиите.

Тогава отново се качихме в кабриолета на път към Чарлстън и обратно в Ню Йорк.

Помислих си разтревожено за Шенън и благодарих на Бога, че е в безопасност в Нантъкет с Еди, защото сега се бях убедила, че Джей Кей Бренан е убиецът на Боб и че миналото беше настигнало бъдещето точно както предполагаме.

ГЛАВА 57

Отново в хотела аз сложих Бриджид да си легне и телефонирах на Шенън, за да ѝ разкажа какво бяхме открили. Оставих телефонът да звъни, но нямаше отговор. Затворих разочаровано и тръгнах неспокойно из апартамента. Напълних си ваната и налях в нея скъпия шампоан, който Бриджид бе купила от Блумингдейлс. Легнах вътре, размишлявайки какво да предприема. Накрая се гримирах, сресах къдриците си и се преоблякох в един тъмносин костюм на Сен Лоран от 1980, който може би беше специално изработен за разследване.

И тогава телефонът звънна. Беше Шенън и аз въздъхнах облекчено. Имаше много шумове и тя каза, че звъни от самолет. Те летели от Бостън за Манхатън и щели да пристигнат след два часа.

Тя каза:

— Джей Кей ми се обади. Звучеше развълнуван. Каза, че мисли, че има доказателството, от което се нуждая. О, Моди, не би трябвало да казвам на теб или Еди, но аз ще се видя с него по-късно тази вечер, за да ми покаже какво е намерил.

— И каза ли ти какво е то?

Гласът ми беше рязък и тя бързо отговори:

— Ще ми каже, когато отида там. Но ми каза, че научил какво всъщност бил Фондът ХВЗ.

Помислих си за Джей Кей, застанал като паяк в центъра на сложната мрежа, която беше създал, чакайки я, и се изпълних с гняв, какъвто не бях изпитвала, откакто научих, че моят Арчи е бил убит от нацистите.

— И къде трябва да се срещнеш с него? — запитах аз.

— Странно е, но той иска да се срещнем в новия Кийфи Тауър на Парк авеню. Той каза да взема товарния асансьор до най-горния етаж и че ще ме чака там в единайсет. Имало нещо важно, което трябва да видя.

— Не трябва да ходиш — казах аз твърдо. — Ела тук и всички ще отидем да се видим с Джей Кей Бренан в единайсет.

— Той каза, че било важно да не казвам на никого. Не преди да видя това, което имал да ми покаже. И тогава можело да реша сама. — Тя се поколеба и след това каза. — Знаеш ли, Моди, имаше нещо в гласа му, някаква „симпатия“. Смяташ ли, че има доказателство, че татко все пак се е самоубил? Че не е бил убит, а ние само обикаляме и търсим заподозрени, каквито всъщност няма.

— Сигурна съм, че това не е вярно — казах аз, чудейки се какво е намислил Джей Кей. И когато поставих слушалката, бях решена да разбера това.

Мислех си, че следващият един час никога няма да изтече. Погледнах с надежда Бриджид, но тя спеше сладко и не ми даде сърце да я събудя и да ѝ разкажа новините. Стоях пред телевизора, сменях каналите, както правеше тя, но нищо не ме интригуваше и аз отидох до прозореца и погледнах спиращата дъха гледка към магическия град. Небостъргачите бяха огрени като гора от коледни дръвчета и аз си помислих за Джей Кей, чакащ в „Кийфи Тауър“ младата Шенън. Стомахът ми се преобърна.

В десет часа написах бележка, сложих си шапката и обувките и пъхнах една камелия в ревера си.

Грабнах бастуна на татко, проверих косата си и новото червило и взех асансьора надолу до фоайето.

Досега всички в хотела ме познаваха, защото бях говорила с всеки от тях, от нощния мениджър и портиера до келнерите и служителите на рецепцията, и всички те ми се усмихнаха и ме поздравиха, като минавах. Портиерът ми извика такси и попита къде искам да отида, изненадвайки се, когато споменах Кийфи Тауър на Парк.

— Тази постройка още не е завършена, госпожо Молино — каза той колебливо. — Сигурна ли сте, че там искате да отидете?

— Сигурна съм, благодаря Патрик — казах аз и се качих в таксито, докато той даваше адреса на шофьора.

Имаше охрана на входа към фоайето, която ме погледна изумено, докато преминавах покрай стъклената кабинка. От табелата видях, че името му беше Мълигън. Чудейки са как съм станала толкова подла, аз направих една разтревожена физиономия и казах забързано:

— О, слава богу, че сте ми сънародник, а и не е ли целият Ню Йорк ирландски? — Аз се прилепих до малкото му прозорче,

опитвайки се да изглеждам преbledняла и сигурно съм успяла защото той каза:

— Добре ли сте, мадам?

— Преследват ме — въздъхнах аз, спомняйки си Ингрид Бергман в подобни ситуации. — Сега той дебне зад ъгъла и ме чака... щях да извикам такси, но не се виждаше никакво и ме беше страх да остана.

— Аз ще намеря, мадам — каза той, излизайки с ръка заплашително на кобура. — Вие само изчакайте тук, скъпа — аз ще ви извикам такси.

Той излезе от фойето на улицата и аз го видях как се озърта наляво и надясно, след което ме погледна въпросително. Посочих настоятелно наляво и той отмина, скривайки се зад ъгъла. Усмивайки се лукаво, аз изтичах през недовършеното фойе към задната част и големия товарен асансьор. Бързо натиснах бутона и затворих очи, докато той преминаваше етажите, все още недовършени, бетонни площадки осветени само от походни лампи. Изглеждаше странно и аз си помислих за Боб и всичко, през което беше преминал, за да построи този недовършен небостъргач: дългите преговори за цени и договори, разрешения и концесии, цялата бюрокрация, които вървяха с построяването на голяма сграда в един от най-важните градове в света. И се замислих колко тъжно и страшно изглежда. Все още беше само скелет и се чудех дали някога ще има „месо“, по стоманените му кости.

Асансьорът спря и аз пристъпих в един друг свят. Подът на фойето беше от лакиран паркет, кристален полилей блестеше от тавана. Тръгнах внимателно по мекия килим, чудейки се дали Джей Кей е пристигнал вече. Надникнах през отворените двойни врати, въздъхвайки изненадано, когато видях още красиви килими, скъпи канапета и стари мебели, и докато влизах на пръсти в стаята, забелязах, че всеки от тях имаше етикет. Номер от продажба на търг.

И тогава видях картината, украсяваща стената срещу прозорците. „Улицата“ на Ван Гог блестеше като икона под светлините и аз осъзнах, че всичко това сега принадлежи на Джей Кей. Той беше купил всичките неща на Кийфи, мебелите, килимите и антиките му, точно както беше купил лятната къща в Монтаук с всичките ѝ мебели. Той отнемаше идентичността на Боб, „Улицата“ на Боб, символът на неговия успех, бе последното. Тя беше живо доказателство, че той бе осъществил мечтите си.

— Моди — каза Джей Кей зад мен и аз загърбих картината, изчервявайки се като ученичка, хваната да преписва. — Шенън ли те изпрати? — той звучеше изненадан и аз поклатих глава.

— Не, Джей. Кей Дойдох тук, защото трябва да обсъдя някои неща с теб.

— Мога ли да попитам откъде се сети да ме потърсиш тук?

— Шенън ми каза, че има среща с теб. — Той кимна и отиде до малкото шкафче.

— Ще пийнеш ли? — каза той, сипвайки си чаша бренди.

Не бих могла да пия с един убиец, затова казах не, благодаря. Той седна в това, което наричат френски фотьойл, един от онези подобни на кутия столове, които все още можеха да се видят във френските хотели или в антиквариатите. Високите му облегалки оставяха лицето му в сянка и аз нервно си пожелах да беше седнал срещу мен на канапето.

Аз съм любопитна старица, но любопитството ми никога преди не ме е поставяло в такава ситуация и никога не съм била деликатна, затова преминах направо към същността.

— Защо не ми кажеш защо си убил Боб? — попитах аз, защото освен, че бях загрижена за Шенън, това бе единствената причина, поради която бях дошла да говоря с него. Трябваше да чуя от собствените му устни защо го е убил, само за да се убедя, че теорията ми е правилна.

— Моди, защо говориш така? — каза той, звучейки наранен. Той отпи от брендите и се наведе, за да го видя, че се усмихва.

— Защото твоята баба е била женена за сина на Лили, „Момчето“ Шеридан. И защото майка ти, Алма Бренан, не е умряла от цироза, както казваше ти. Тя е била застреляна и ти си бил арестуван и разпитан за убийство. И твоето име не е Джонас К. Бренан, ти си добавил К. чак когато си решил да станеш Боб Кийфи. Да поемеш живота му, работата му, парите му, и името му, защото си чувствал, че то ти принадлежи по право.

— Това е много хитро, Моди — каза той. — Но аз разбрах още като те видях, че си прекалено хитра. Не мислиш ли, че е интересно, че сме братовчеди?

Трябва да призная, че дори не се бях замисляла за това и челюстта ми увисна при мисълта, че съм роднина на един убиец и луд.

— Не беше толкова хитро — казах аз. — Всичко, което трябваше да сторим, бе да погледнем в миналото. И това е бедата в основата на всичко, нали Джей Кей? Миналото.

Той пресуши брентито на един дъх и седеше, взирайки се в чашата в ръката си.

— Животът ми бе серия от рани, разбираш ли — каза той с любезен тон, сякаш говореше за нещо, което бе прочел във вестника. — Всички обиди, унижения, отблъсквания. Никой не искаше бедното момче Бренан, чиято баба живееше с черен и чиято майка беше спала с всеки мъж в града. Само в разказите на баба ми за миналото имаше някаква красота. Тя ми разказваше историите, които Момчето Шеридан ѝ бе разказал за богатата си майка, лейди Лили Молино, която живеела в къща в Бийкън Хил и за семейството ѝ в Ирландия. Колко хиляди акра земя имали, със замъци и къщи и собствени езера и реки. И стотици слуги. Мечтаех за тях, докато бях в полето, работейки под палещото слънце. Или лежах в леглото нощем, пържейки се изпохапан от комари през лятото, и полузамръзнал през зимата. Мислех за тях, когато ядях евтина храна, с евтини дрехи на гърба си и когато бях сам в училищния двор и другите деца ми се подиграваха и ме отбягваха. Винаги беше едното или другото. И тези истории станаха като легенди за мен, приказки с герои, хора, които нямаше за какво да се тревожат в света и които бяха отхвърлили дядо ми, Момчето Шеридан, защото Лили се беше забъркала в беда.

— Мислех си за царствените Молино, в замъците им, с акрите и парите им и те ме преследваха. Бях завладян от факта, че те все още си живеят чудесно, а аз бях изключен от всичко.

— Когато бях юноша, започнах да разследвам миналото. Отидох в библиотеката — проверих историята на Ирландия, енциклопедиите и картите. Намерих книга с родословията и имената на моите предци там. Отделях толкова време за проучване на родословното дърво на Молино, колкото и за уроците си, разбирах, че ако не бяха обстоятелствата, аз щях да съм младия лорд Молино в моя замък, пълен с пари.

— Дори си намерих работа през лятото в Бостън, за да мога да науча повече за Лили. Зарових се в градските архиви, актовете за раждане, женитби, смърти, имена, дати, места. Научих за другия син на Лили, Лиам Портър Адамс. И, точно както направи Боб, аз ги

проследих и реших, че Боб Кийфи е внукът на Лили. И това ме гореше повече от всяка друга рана преди. Ние и двамата произхождахме от синовете на Лили, но Боб беше законният наследник. А той бе толкова богат, че не искаше дори да докосне парите на Лили. Боб имаше всичко, а аз, както винаги, няхах нищо.

— Закачих си снимката му на стената в колежа и си казвах всяка вечер, преди да заспя, че един ден ще имам всичко негово, всичко, което по право трябваше да е мое. Един ден аз щях да бъда Боб Кийфи. Щях да стана той.

Той спря и аз усетих, че ме гледа, макар че не виждах лицето му, и казах:

— И сега мислиш, че си успял?

— Почти. Беше останало само едно нещо.

В миг разбрах какво иска да каже.

— Шенън — казах аз и той кимна.

— Имам всичко, което баща й имаше, за да й го предлага. Преди тя дори не би ме погледнала, но сега няма да е така. Щях да й предлага да се омъжи за мен тази вечер.

— И тогава щеше да е пълно. Ти щеше да имаш всичко, което е законно твое, според теб. Всичко, което Боб Кийфи е имал, включително и дъщеря му.

— Правилно, Моди, точно така ще бъде. Само че, сега се появяваш ти, задаваш въпроси и се бъркаш, точно, когато всичко си вървеше гладко. — Той въздъхна. — Искан ми се да не беше се появявала.

Аз му се усмихнах. Погледнах тревожно часовника си и видях, че има четвърт час до единайсет. Шенън щеше да е тук след петнайсет минути и аз трябваше да му попреча.

— Преди да си тръгна — казах аз, опитвайки се да не мисля колко многозначителна може да бъде думата „тръгна“. — Преди да си тръгна, защо не ми кажеш как окраде парите на Боб.

Той се засмя, докато ми каза:

— Аз съм умен човек и Брад и Джак бяха лесни пионки за манипулиране. Аз знаех какво искат те и им го предложих, а после и още. Много повече. И те не мажеха да устоят на стръвта.

— Десет години аз работих упорито! Започнах като протеже на Боб и станах негова дясна ръка. Грижех се за всичко, което той не

искаше и не само това. Нямахте нищо, което да не знам за бизнеса на Кийфи, Боб би ми поверил и живота си.

Помислих си колко иронично е това изявление, но за него в това явно нямаше нищо странно, и той продължи:

— За да манипулираш един човек, за да го подчиниш на волята си, трябва наистина да го разбереш. Трябва да знаеш какво иска, за какво би умрял или убил.

— Ахилесовата му пета — помогнах аз.

— Точно. Джак Уекслър не беше талантлив архитект, а просто късметлия да си намери хубава работа. Боб вярваше на всички и Джак се възползва от това. Той имаше голямо ego, искаше да бъде богат плейбой ерген, но без пари щеше да завърши като съпруг, пътуващ до Уестчестър, с къща средна класа и руса жена с вкусове към скъпи дрехи и деца, нуждаещи се от такси за обучение. Той се беше възползвал от „Кийфи Холдинг“ години преди аз да се присъединя към компанията. Получаваеше бакшиши за всеки договор, за всеки детайл, който влизаше в строителството на Кийфи и бе направил доста пари.

— И Брад беше същият. Бе започнал да краде от Кийфи от първия ден, от тук от там. Но чак когато срещна Федора Лий при един мач на поло, усети че му трябват повече. Нищо не може да подхранва мъжките амбиции както една жена, а Федора беше жена, която знаеше точно какво иска.

— И, след като веднъж знаех за тях, стана лесно. Показах им колко лесно могат да правят големи пари вместо малки. Казах им, че голямата кражба е също толкова лесна, колкото и малката, само че правиш много повече пари. Милиони повече. И им казах, че отиваш в същия затвор, независимо дали си откраднал пет хиляди или пет милиона и че имам власт да ги издам и двамата, и да ги пратя в затвора, а те се заумилкваха като кученца около мен, готови да изпълняват заповедите на господаря си.

— Бях вече формирал фонда ХВЗ в Лихтенщайн с парите от продажба на акции и бонове, които Боб държеше като гаранция за банковите заеми и сега използвах малко от тях, за да купя евтино собственост без стойност из Щатите. Без пълното доверие на Боб и защото той беше напълно погълнат от това, което правеше, това никога не би било възможно, но той ми вярваше и беше зает, и аз го правех щастлив, и всичко стана лесно. Фондът ХВЗ купуваше имотите и ги

продаваше на десеторни цени на „Кийфи Холдинг“, който ги купуваше с още пари от продажбата на гаранцията.

— Брад и Джак се грижеха за договорите и парите бяха плащани в Лихтенщайн, а техният дял отиваше в тайна сметка в швейцарска банка. Аз никога не подписвах нищо, затова нищо не може да ми бъде приписвано. Брад си купи фермата и жената. Джак си купи картините на Ротко и плати къщата си и бляскавия си стил. А аз седях на моите милиони и чаках брадвата да падне, защото знаех, че един ден това ще стане и тогава ще трябва да убия Боб Кийфи. И точно по този начин стана.

Той стана от креслото си и отиде до барчето, за да си сипе още едно бренди.

— Наистина ли не искаш едно, Моди? — попита той като свършен домакин.

Аз казах:

— Но това не беше първото ти убийство, нали Джей Кей?

— Искаш да кажеш майка ми? — той махна небрежно. — Тя не заслужаваше да живее. Тя беше петно в пейзажа на младостта ми, жалка жена, която се подиграваше с достойнството на баба ми. И пречеше на бъдещето, което си бях планирал. Освен това, ако не аз, някой от нейните любовници щеше да го стори скоро.

Той дойде и застана над мен, а аз го погледнах и за първи път се уплаших. Отпи от брендито си и каза замислено:

— А сега си ти, Моди.

Той беше прекалено близо и аз погледнах часовника си, надявайки се, че няма да забележи, но той не пропускаше нищо.

— Единайсет без пет — каза той спокойно. — Достатъчно време има преди Шенън да дойде. Ти ще си си отишла и аз ще ѝ помогна да преодолее мъката си.

— Както го направи след смъртта на Боб — напомних му и той се усмихна.

— Наистина ми се иска да не се налагаше да го правя, Моди — каза той, докато го гледах. — Не трябваше да се намесваш. Всичко беше толкова чисто, нямаше пропуски. Никой никога нямаше да разбере.

— Няма да се измъкнеш, не и втори път — казах аз, ставайки и грабнах бастуна на татко, докато той отстъпи към шкафа и извади от

чекмеджето пистолет.

— Шенън никога няма да повярва, че съм се самоубила — предупредих го, като съжалявах, че гласът ми е толкова писклив. Все пак ние Молино винаги сме имали репутация на омели в битка. Но това срещу мен не беше битка, а психопат.

— Няма да те застрелям — каза той, докато пригладваше с една ръка косата си и намести очилата си. — Просто ще те придружа до долния етаж.

— Защо просто не го направиш тук за по-удобно — казах аз, мислейки си за мрачните бетонни пространства, стоманените подпори и стените без прозорци, обвити с пластмасови листа. Не беше място, където да прекарам последните си мигове и бих предпочела мекия персийски килим. За какво си се замислила, жено, запитах се аз. Да си избираш място да умираш като болно старо куче, след като още имаш сили за борба? Борбените ирландци, така ни наричаше Боб, и по дяволите, беше прав. Освен това знаех, че Шенън всеки момент щеше да е тук и си помислих, че може би ще успея да обърна масата върху Джей Кей.

И тогава иззвъня телефонът. Джей Кей се обърна и го вдигна, а аз пресякох стаята и излязох точно, докато го чувах да казва:

— Шенън!

Тя беше на телефона и аз си помислих, че няма да дойде, защото й казах и сега оставам сама. Натиснах копчето на асансьора, но не светнаха лампички и разбрах, че Джей Кей е изключил тока. Тогава чух стъпките му по паркета, блъснах вратата към стълбището и побягнах надолу.

Сърцето ми биеше бясно, когато стигнах до долния етаж и чух как вратата се затръшва и стъпките му след мен. Исусе, помислих си аз, по-добре е да побързаш Модри, и се спуснах надолу.

Беше трудно за жена на моята възраст. Стълбите бяха слабо осветени, и се страхувах да не си счупя крака или врата, макар че не знам защо, тъй като Джей Кей щеше да го свърши вместо мен. Ако ме хванеше.

Аз се втурнах настрани през кабели, макари и кофи и почти паднах. Намерих един бетонен стълб и се скрих отзад, вслушвайки се в тишината, надявайки се, че не ме е видял и не е чул глупавото ми старо сърце да бумти шумно като влак.

Аз се огледах и разбрах, че съм на един от недовършените етажи, които бях видяла от асансьора по пътя си нагоре и че единственото ми спасение беше надолу по стълбите чак до улицата, сто етажа под мен. Мястото беше мразовито и вятърът шибаше по недовършените стени.

— Моди — каза Джей Кей спокойно. — Знам, че си тук. Не си утежнявай положението. Все пак, възрастна жена си. Време е да си отидеш.

Усетих пристъп на топлина и адреналин, и стиснах здраво бастуна. Как смее той да ме нарича възрастна жена и да решава кога ще напусна този свят. Проклета да съм, ако му позволя. Имах бастуна и черен колан по карате. Ще видим кой ще победи, ако се стигне до бой — макар че се надявах Шенън и Еди да пристигнат в решителния момент.

Надеждата ми избледня бързо, когато проехтя изстрел. Той профуча покрай моя стълб, аз въздъхнах и стиснах очи, казвайки си, че няма да посмее да ме застреля, защото ще бъде заловен с моето тяло с куршум в него. Нямах как да се измъкне, защото сега твърде много хора знаеха за Боб Кийфи.

— Пипнах те — каза той, сграбчвайки ме изотзад и аз подскочих като подплашена кошута, изблъсквайки го назад с лакът и удряйки го с бастуна. Побягнах назад към вратата и стълбите, но той ме хвана отново. И тогава светлинките проблеснаха и асансьорът се понесе отдолу към нас.

Най-после спасение, помислих си аз и в същия миг Джей Кей разбра, че няма време за губене. Грабвайки ме като вързоп, той ме повлече към прозорците и бездната надолу, и аз разбрах какво е решил.

Блъсках го с бастуна, крещейки колкото ми глас държи и той затегна хватката си. Въздухът започна да не ми достига. В далечината мисля, че чух как спира асансьор, но губех съзнание и разбрах, че вече е твърде късно. Ритах леко назад, но пред очите ми се появиха лилави кръгове и реших, че губя битката.

— Моди — чух Шенън да вика и Джей Кей ме пусна, а аз паднах като вързоп, като торба със стари кокали на твърдия циментов под. Чуха се стъпки, шум и после отекна изстрел. И както казват, повече не знам.

ГЛАВА 58

Искаха да ме оставят в болницата, но това не ми минава.

— Ако трябва да лежа в леглото по цял ден, тогава ще го направя в лукс — казах аз. Както знаете, когато реша нещо, край.

Отново в Риц Карлтън аз си лежах в голямото легло сред лукс и удобства. Сред подаръци и цветя, и всеки — от камериерката до мениджъра — наминаваше за чашка чай, за да си побъбрим.

Джоана идваше да ме види всеки ден, носеше ми книги и списания, усмихвайки се с голямата си усмивка на Дорис Дей. И сега, когато умът ѝ беше в покой за Боб, надявах се, че ще има щастие в бъдеще.

По-късно Еди ми разказа какво се беше случило, а бедната Шенън беше толкова разстроена, че усещах сълзи на симпатия в очите си, докато се вайкаше.

— За всичко съм виновна аз. Трябваше по-рано да разбера, че е бил Джей Кей. Като се замислиш, толкова е очевидно.

— Глупости, скъпо момиче — отговорих аз утешително. — Моето любопитство ми докара това и собствената ми глупост. А съм доволна, че се появихте, когато трябваше.

— В решителния момент — каза Еди с усмивка. Той държеше едната ми ръка, а Шенън другата, аз се засмях и казах на Бриджид:

— Какво ще кажеш за чаша шампанско, Бриджид?

— Ръдорер Кристал — каза тя твърдо, набирайки на рум сървис. Бързо се учи моята Бриджид.

Бях спасена от бързата мисъл на Шенън и Еди, след като намерили бележката ми и Бриджид им казала за нашите подозрения. И с пет полицейски коли, от най-добрите, как можеше да не съм спасена?

В отговор направих голямо дарение на полицейския пенсионен фонд и покана към всеки от тях, ако минават през Конемара да дойдат и ме посетят в Арднаварна.

Шампанското пристигна с купа хайвер, подарък от друг гост на хотела, научил за премеждията ми, и аз се зачудих кой ли може да е и

дали да не го поканим да споделим шампанското.

— Още един почитател, Модри — възкликна Шенън, защото имаше толкова много картички и подаръци от доброжелатели, които бяха прочели историята във вестниците и ни бяха гледали по телевизията. Бяхме известни и признавам, че бях доволна от вниманието.

— Трябва да вдигнем тост — каза Бриджид, изглеждайки смирена, защото все още не се бе отърсила от факта, че едва ме изгуби. Но вместо това загуби Джей Кей. Той се застреля преди полицията да го стори. Знаеше, че е дошло неговото време да си ходи.

— Тост за Лили — каза аз, вдигайки чаша, — защото без нея ние никога нямаше да се срещнем.

— И за прадядо ми, Нед Шеридан — каза Еди.

— И за баща ми — каза Шенън меко. — Нека почива в мир сега.

В очите ѝ имаше сълзи и ние пихме, а Бриджид подсмърчаше шумно. Тя може да плаче с часове, но аз ѝ казах строго да пие и да не бъде глупава стара жена. За първи път тя не заспори с мен.

Гледах двамата млади, усмихвайки се. Зачудих се дали знаят, че са влюбени. Може би това е нещото, за което не са нужни възраст и опит, за да се познае и разбере. Но едно е сигурно, аз ги обичам. Отказах да им позволя да ни придружат до кея, когато отплавахме след седмица за Англия. Знаех, че ще е твърде тъжно и затова се сбогувахме в хотела, за да плачем колкото искаме. Макар че всъщност никой от нас не пророни сълза. Ние се смяхме и се шегувахме, целувахме се и се клехме, че се обичаме и ще се видим скоро.

Последният ми поглед към моите мили „внуци“ бяха скъпите им усмихнати лица през прозореца на лимузината. Дадох им целувка и това беше.

Бриджид и аз се облегнахме на парапета, гледайки Статуята на свободата да изчезва в далечината, и после с въздишка на съжаление, че всичко е свършило, се отправихме към вечерята.

Но последното нещо, за което си помислих, докато заспивах, примамена от люшкането и от безкрайността на Атлантика пред нас, бяха техните скъпи, млади, усмихнати лица, които бях заобичала толкова много.

ЕПИЛОГ

Арднаварна, Конемара

Сега, след като вече ме познавате, ще разберете, че аз винаги трябва да имам последната дума. Дори и след „финала“.

Току-що се върнах от дълга езда по пътеката край морето, същата, по която Лили и Фин са минавали, и която вие вече познавате добре. Седя в креслото си до прозореца с кучетата до мен, както винаги, и те се въртят в съня си, докато преследват зайци през горите в страната на сънищата. Цветовете на розите Глоар де Дижон падат, а тези, които остават, са кафяви по краищата, но ароматът им е все още красив, като се носи към мен заедно с аромата на торфен огън и чудната свежест на въздуха.

Бриджид е в кухнята, прави курабийки за чая и впечатлява момичетата с разказите си за Америка. Тя е станала прочута в селото с историите си за хайлайфа на Ню Йорк и Вашингтон, елегантна в дрехите си от Блумингдейлс и каубойските си ботуши, които, слава богу, вече са ѝ по-любими от старите зелени Уелингтънс.

Имаме за какво да си говорим през дългите есенни вечери, които приближават и ще стопляме сърцата си със спомени, докато греем краката си на огъня. Всъщност толкова ми хареса да разследвам, че може и да ми стане професия. „Моди Молино, Частен детектив“. Първият от семейството.

Често си мисля за скъпите ми „внуци“. Те ми се обаждат всяка седмица, пращат ми писма. Еди от Лос Анжелис, където има роля в нов филм. Не голяма, каза ми той, но важна и всички се надяваме, че и той ще постигне големия успех на Нед Шеридан. Шенън също е там. Тя реши да следва стъпките на баща си и може би да възстанови капиталите на компанията му и с богатството на Лили в банковата си сметка учи архитектура в прочута школа там. И двамата планират да ме посетят през пролетта. Нямам търпение.

Сънувам ги, знаете ли. Представям си сватбата им тук, в Арднаварна. Шенън — красива булка в бяла коприна и воал и Еди,

най-хубавият младоженец от времето на татко.

Може би те още не са мислили за това, защото за младите винаги има много време. Но аз планирам почетна стража от местни хора на коне, облечени в най-хубавите си дрехи, дори скъпите ми кучета ще бъдат с червени панделки. И всички госта ще пристигнат от мили наоколо. Слънцето ще блести, розите Глоар де Дижон ще бъдат цъфнали и ароматът им ще се смесва с торфения пушек и хубавата храна тук, в Арднаварна.

Ах, мои скъпи приятели, смейте се, ако искате, но на една стара дама са ѝ позволени мечти, нали? И кой знае, може би вие и аз ще се срещнем отново. Някога.

Издание:

Елизабет Адлър. Наследство от тайни. Книга 2

Английска. Първо издание

ИК „Прозорец“, София, 1994

Редактор: Малина Томова

Коректор: Калина Павлова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.